

הַזֹּהַר הַקִּדּוּשׁ

זֹהַר בּוֹ

The Holy Zohar

Zohar Bo

With English commentary by Zion Nefesh

Based on Zohar Hasulam, and the teachings of Rabbi Yehuda Halevi Ashlag

DailyZohar 2020 edition

** This is the first and an unedited edition. Please forgive any mistakes and share your comments by email to zion@dailyzohar.com

Future editions may include additional commentaries published on DailyZohar.com.

Copyright © 2020 DailyZohar.com, Zion Nefesh. All rights reserved.

You may share this file with your friends exactly AS IS. No change is allowed. You may print one copy for personal use and study. Reproduction and distribution beyond personal use of this file or parts of it without written permission is prohibited.

1. ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו וגו'. רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניו יהלכון. כמה צריכים בני אדם ללכת בדרך הקדוש ברוך הוא ולשמר מצוות התורה כדי שיזכו בה לעולם הבא, ולהציל אותם מכל הקטרגים שלמעלה ומטה, משום שהרי כמו שנמצאים מקטרגים בעולם למטה, כך גם נמצאים מקטרגים למעלה שעומדים על בני אדם.

1. (דף ל"ב ע"ב) (שמות י') ויאמר יי אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו וגו'. רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים פ"ט) אשרי העם יודעי תרועה יי באור פניו יהלכון. כמה אצטריכו בני נשא, למהך בארזי הקודשא בריך הוא, ולמטר פקודי אורייתא, בגין דיוכון בה לעלמא דאתי, ולשזבא לון מכל קטרגין דלעילא ותתא. בגין, דהא כמה דאשתכחו מקטרגין בעלמא לתתא, הכי נמי אשתכחו מקטרגין לעילא דקיימי עליהו דבני נשא.

2. אותם שעושים מצוות התורה והולכים בדרך ישרה ביראת אדונם, כמה סגורים שעומדים עליהם למעלה, כמו שנאמר (איוב לג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף וגו'. וכתוב ויחננו ויאמר פדעו מרדת שחת מצאתי כפר. משום כך אשרי מי ששומר מצוות התורה.

2. אינן דעבדין פקודי אורייתא, ואולי באורזו מיישר, בדנולא דמאריהון, כמה אינן סגורין דקיימין עליהו לעילא, כמה דאת אמר (איוב ל"ג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף וגו'. וכתוב ויחננו ויאמר פדעו מרדת שחת מצאתי כפר. בגין כה, זכאה איהו מאן דנטיר פקודי אורייתא.

3. אמר לו רבי חייא, אם כך, למה צריך כאן מלאך שיהיה סגור על האדם, והרי כתוב (משלי ג) כי ה' יהיה בכסלך ושמר רגלך מלכד, וכתוב (תהלים קכא) ה' ישמרך מכל רע. שהרי רואה הקדוש ברוך הוא כל מה שאדם עושה בעולם, הן לטוב והן לרע. וכן הוא אומר, (ירמיה כג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה'.

3. אמר ליה רבי חייא, אי הכי, אמאי אצטריך הכא מלאך דליהוי סגורא עליה דבר נש והא כתיב (משלי ג') כי יי יהיה בכסלך ושומר רגלך מלכד, וכתוב (תהלים קכ"א) יי ישמרך מכל רע. דהא זומי קודשא בריך הוא, כל מה דבר נש עביר בעלמא, הן טב הן ביש. וכן הוא אומר, (ירמיה כ"ג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם יי.

Psalms 89:16

“אשרי העם, ידעי תרועה; יהוה, באור-פניו יהלכון”

“How blessed are the people who know the joyful sound! O LORD, they walk in the light of Your countenance.”

The Zohar quotes this verse telling us that knowing the ways of God and following them gives us the merit for the world to come and protection from those who wish to harm us.

Those who follow the Torah with awe to God, earn advocates and angels to protect them.

It is important to emphasize here that the Zohar doesn't say 'follow your rabbi', or 'follow Rabbi Shimon' or any other righteous people. It's about our individual connection with the Torah and the way we follow it.

Many people think that it's enough to be a 'good' person. They are polite, respectful and never harm other people. This is not enough to merit the protection of God and the angels. It may help to avoid negativity but they are still a slave to the environment. A driver that follows the laws of the road won't get stopped by the police but he won't get a reward from the city. A person must go out of his routine doing for others by

helping and sharing. These actions create angels with power that is equal to the benefit that the other or others received. Doing for the family is part of obligations and that doesn't give special merits. Some good actions help to remove negativity created previously, including past lives. Helping unknown people on the street could be only an opportunity given to us to cleanse some impurity that was attached to us for some reason.

There is no limit on doing good because we can never know how much we need to cleanse negativity we carry from previous lives.

The best and highest level of revealing Light is by studying the Zohar. The Light revealed affects our environment and the entire world. It helps us as individuals to cleanse all kinds of impurities, giving us greater merits and protection of angels.

The world is in chaos and if we don't do enough revelation of Light we may experience greater chaos all over the world. The only protection we can trust is of the angels we 'earned' by our good, sharing and giving actions.

4. אמר ליה רבי יהודה, כלא הכי הוא ודאי. אבל הא כתיב, (איוב ב') וגע אל עצמו ואל בשרו. וכתיב, (איוב ב') ותסיתני בו לבלעו זנבם. לאחזקה דהא רשו אתמסר לסטרא אורא לקטרגא, (ורשו אתמסר) על מלין דעלמא, (למאן דלא אצטריך) ולאתמסר בידוי. וכל אלן ארוזין טמירין קמי קודשא בריך הוא, ולית אנת פדאי למהר אבתריה, בגין דאניון נמוסין דקודשא בריך הוא, ובגין נשא לאו אניון רשאין לדרקא אבתריה, בר אניון וכאי קשוט דירעין רזי אורייתא, ואלין בארזא דזכמתא למנדע אניון מלין סתימין דאורייתא.

5. רבי אלעזר פתח, (איוב א') ויהי היום ויבאו בגי האלהים להתניב על יי ויבוא גם השטן ביום: דא (מ"ד א') ראש השנה, דקודשא בריך הוא קאים למידן עלמא. כגוןא דא, (מלכים ב', ד') ויהי היום ויבא שמה. ההוא יומא יום טוב דראש השנה הנה.

6. ויבאו בגי האלהים, אלן רברבין מבנין שליוון בעלמא, לאשגזא בעובדין דבני נשא. להתניב על ה': כמה דאת אמר, (מלכים א', כ"ב) וכל צבא השמים עובדים עליו מימינו ומשמאלו. אבל להתניב על ה', בפסוק זה מצאנו אהבת הקדוש ברוך הוא על ישראל, משום שהשליחים הללו, שממנים להשגיח על מעשי בני האדם, הולכים ומשוטטים ולוקחים את כל אותם המעשים, וביום שבא

הדין לעמד לדון העולם, נעשים קטגורים לעמד על בני אדם. ובא ראה, מכל העמים שבעולם לא עומדים להשגיח במעשיהם רק על ישראל לבדם, משום שאלה בנים של הקדוש ברוך הוא.

אינן עובדין בלהו, וביומא דקאי דינא למיךם, למידן עכמא, אתעבידו קטיגורין למיךם עלייהו דבני נשא. ותא וזוי, מכל עמין דעלמא, לא קיימין לאשיגוזא בעובדיהון, בר בישראל בלזודייהו, בגין דאלין בגין לקודשא בריה הוא.

The two Torah portions of Vaerah and Bo are connected with the 10 plagues. Vaerah brings the story of the first seven and Bo brings the last three.

The most important questions are why are there 10 plagues? Why did G-d harden Pharaoh's heart?

In this short article, I will try to explain the amazing teaching the Torah gives us. First remember that we just started the Book of Exodus and Jacob connected to Joseph to form the connection from the upper triangle of Abraham, Isaac, and Jacob (Chessed, Gevurah, Tiferet) to Joseph (Yesod).

Think of this as the power outlet on the wall ready to channel the energy out. Joseph is the source or the positive (hot wire). Having that setting, the spiritual system is with great potential of manifestation.

The first verse of Vaera reveals the desire of the Light to show more of its forces in this world.

Exodus 6:2, 3 "God also said to Moses, "I am YHVH. 3 I appeared to Abraham, to Isaac and to Jacob as God Almighty, but by my name YHVH I did not make myself known to them."

"וידבר אלקים, אל-משה; ויאמר אליו, אני יקוק."

"וארא, אל-אברהם אל-יצחק ואל-יעקב-באל שדי; ושמי יקוק, לא נודעתי להם"

We see that G-d prepares Moshe for a greater revelation of light and asks him to prepare the people to connect to the new forces, (6:7)

ולקחתי אתכם לי לעם, והייתי לכם לאלקים;

וידעתם, כי אני יקוק אלהיכם, המוציא אתכם, מתחת סבלות מצרים.

(6:7) I will take you as my own people, and I will be your God. Then you will know that I am YHVH your God, who brought you out from under the yoke of the Egyptians.

G-d wanted to fulfill his promise to Abraham, Isaac, and Jacob and the process had to start now. After Joseph established the channel of Yessod, God needed a 'consumer' for the light in order to create a complete circuit like an electrical device that requires electricity (the Light), the consumer (us) that uses the energy and returns it back to the source. Without a 'consumer' that 'grounds' the energy there is no circuitry and no flow of energy. G-d needed the people to achieve that goal and in many ways, they had no choice but to accept.

That is the reason for the command to Pharaoh "שִׁלַח אֶת-עַמִּי, וְיַעֲבֹדֵנִי" (Let my people go, so that they may worship me)

7. וכשלא נמצאים המעשים של ישראל כראוי, בביכול אותם שלוחים ממנים, בשרוצים לעמד על אותם מעשים של ישראל, הם עומדים ודאי על ה', שהרי בשישראל עושים מעשים שלא כשרים, בביכול מתשים כחו של הקדוש ברוך הוא, וכשעושים מעשים בשרים, נותנים כח ותקף

7. וכד לא אשתכחו עובדין דישראל בדקא יאות, בבכוכ"ל אינן ממנן שליוון, כד בעאן לקיימא על אינן עובדין דישראל, על ה' ודאי קיימין, דהא כד ישראל עבדין עובדין דלא כשרן, בבכוכ"ל מתישין וזילא דקודשא בריה הוא. וכד עבדין עובדין דכשרן, יהבין תוקפא וזילא לקודשא בריה הוא. ועל דא

לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְעַל זֶה בְּתוֹב (תהלים סח) תִּגְדַּל עַל לֹא־הֵימ. בְּמֶה? בְּמַעֲשֵׂים בְּשֵׁרִים, וְעַל זֶה בְּאוֹתוֹ יוֹם כָּל הַשָּׁרִים הַגְּדוֹלִים הַמְּמַנִּים הַתְּכַנְסוּ עַל ה'. עַל ה' וְדָא, שְׁהִי בִּינָן שֶׁהַתְּכַנְסוּ עַל יִשְׂרָאֵל, הֵם הַתְּכַנְסוּ עָלָיו.

כְּתִיב, (תהלים ס"ח) תִּגְדַּל עַל לֹא־הֵימ. בְּמֶה. בְּעוֹבְדֵי דְכַשְׁרָן. וְעַל דָּא, בְּהֵוָה יוֹמָא, כְּלָהוּ רַבְרָבָן מִבִּנְיָן אֲתַכְנִישׁוּ עַל ה'. עַל ה' וְדָא, דְּהָא בִּינָן דְּעַל יִשְׂרָאֵל אֲתַכְנִישׁוּ, עָלִיהּ אֲתַכְנִישׁוּ.

8. וַיָּבֹא גַם הַשֵּׁטָן בְּתוֹכָם, גַּם – לְרִבּוֹתוֹ עֲלֵיהֶם, שֶׁכֵּלֵם בָּאִים לְהִיּוֹת קְטֹגוּרִים עַל יִשְׂרָאֵל, וְזֶה נֹסֵף עֲלֵיהֶם מִשּׁוּם שֶׁהוּא הַמְּלָשִׁין הַגְּדוֹל מִכָּל, קְטֹגוּר מִכָּל. בִּינָן שְׂרֹאָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁכֵּלֵם בָּאִים לְקַטְרֵג, מִיד – וַיֹּאמֶר ה' אֶל הַשֵּׁטָן מֵאִין תֵּבֵא. וְכִי לֹא הִיָּה יוֹדֵעַ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵאִיפָּה הִיָּה בָּא? אֲלֵא לְהַבִּיא אֶת הַמַּעֲשֶׂה לְרִצּוֹנוֹ.

8. וַיָּבֹא גַם הַשֵּׁטָן בְּתוֹכָם, גַּם, לְאִסְגָּאָה עֲלֵיהֶו, דְּכָלְהוּ אֲתֵיִן לְמַהוּי קְטִיגוּרִין עֲלֵיהֶו דִּישְׂרָאֵל, (דף ל"ג ע"א) וְדָא אֲתוֹסָף עֲלֵיהֶו, בְּגִין דְּאִיהֶו דִּילְטוּרָא רַבְרָבָא מִכָּלְהוּ, קְטִיגוּרָא מִכָּלְהוּ, בִּינָן דְּזוּמָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכָלְהוּ אֲתֵיִן לְקַטְרֵגָא. מִיד וַיֹּאמֶר יי' אֶל הַשֵּׁטָן מֵאִין תֵּבֵא. וְכִי לֹא הוּוּה יוֹדֵעַ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מֵאִין הוּוּה אֲתֵי. אֲלֵא לְאִיִּתְגָּאָה עוֹבְדָא לְרַעוּתֵיהּ.

9. וַיֹּאמֶר ה' אֶל הַשֵּׁטָן וְגו' וַיַּעַן הַשֵּׁטָן אֶת ה' וַיֹּאמֶר מִשּׁוּם בְּאֶרֶץ. מִכָּאן אֲוִלִּיפָנָא, דִּישׁוּבָא דְּאַרְעָא אֲתַמְסָר לְסַטְרִין אֲזוּרָנִין, בַּר אֲרַעָא דִּישְׂרָאֵל בְּלִזְזוּדָהָא. בִּינָן דְּאֹמַר מִשּׁוּם בְּאֶרֶץ, אֲשַׁזּוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּבָעִי לְמַהוּי דְּלְטוּרָא עֲלֵיהֶו דִּישְׂרָאֵל. מִיד, (איוב א') וַיֹּאמֶר יי' אֶל הַשֵּׁטָן הַשְׁמֵת לְפָנַי עַל עַבְדִּי אִיּוֹב כִּי אֵין כְּבוֹדוֹ בְּאֶרֶץ.

9. וַיֹּאמֶר יי' אֶל הַשֵּׁטָן וְגו' וַיַּעַן הַשֵּׁטָן אֶת ה' וַיֹּאמֶר מִשּׁוּם בְּאֶרֶץ. מִכָּאן אֲוִלִּיפָנָא, דִּישׁוּבָא דְּאַרְעָא אֲתַמְסָר לְסַטְרִין אֲזוּרָנִין, בַּר אֲרַעָא דִּישְׂרָאֵל בְּלִזְזוּדָהָא. בִּינָן דְּאֹמַר מִשּׁוּם בְּאֶרֶץ, אֲשַׁזּוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּבָעִי לְמַהוּי דְּלְטוּרָא עֲלֵיהֶו דִּישְׂרָאֵל. מִיד, (איוב א') וַיֹּאמֶר יי' אֶל הַשֵּׁטָן הַשְׁמֵת לְפָנַי עַל עַבְדִּי אִיּוֹב כִּי אֵין כְּבוֹדוֹ בְּאֶרֶץ.

Previously we discussed God's revelation to Abraham, Isaac, and Jacob that formed the upper triangle. Moshe and Aaron as the top servants of God accepted the task given to them by God and became the chariot for Netzach and Hod. The two are considered as a un-separated pair and the aspect of 'legs' of the body. Moses and Aaron did the 'walk' and carried the message of God.

They complete the five sefirot that makes the vessel (Chessed, Gevurah, Tiferet, Netzach, and Hod). Yessod (Joseph) is the funnel to continue the Light from the vessel to the world, Malchut.

Together with the upper three sefirot of Keter, Chokmah and Binah we have the 'magic' eight that bring revelation light all the way to Yessod that is the conduit of the light to Malchut.

The Holy Ari revealed that Zeir Anpin was born (started its revelation in the world) during the process of the ten plagues. That is why God assigned Moshe of 80 years old for the mission to bring this light to the world. We studied from the Torah that Pharaoh was not aware of the spiritual force of יְקוֹק. He couldn't accept any command from a God (YHVH) he was not aware of. Pharaoh was the head of the impure system and the desire for the self. The revelation of Zeir Anpin had to be at the place that is most negative.

The Zohar teaches us, "A little light pushes away a lot of darkness". Pharaoh suffered because the Light chose to appear where the people of God, the Israelites, can be a channel for it.

The ten plagues are the result of the revelation of the Light of Zeir Anpin. We see how each plague is connected to the level of the Light revealed.

1. Water to Blood – in the water (lower and basic element)
2. Frogs – Lower level creatures connecting water and land
3. Gnats – small and came upon men and animals.
4. Flies – in the air and spread fast everywhere, including people and houses.
5. Livestock Diseased – the More significant plague that affects movement (horses, donkeys, and camels) and food (cattle and sheep and goats).
6. Boils – caused by the hand of Moshe and spread from the sky throughout the land of Egypt.
7. Thunder and Hail – came from the sky with deadly force.
8. Locusts – came from an unknown source into the land of Egypt and devoured all that was left after the hail–everything growing in the fields and the fruit on the trees. Nothing green remained on trees or plants in all the land of Egypt.
9. Darkness – A paralyzing darkness on the physical and spiritual level.
10. Death of the Firstborn – That was the final hit. It was the aspect of removing the controlling head of the negative side, disconnecting it from its source.

We see how the strength of the plagues get higher and stronger on each step or breaking the negative side. When the Light appears, darkness must go. This is why Pharaoh had no chance against the awesome light of Zeir Anpin. This light matured later with the revelation on Mount Sinai and the giving of the Torah.

Exodus 13:1 “And YHVH said to Moses, 2 “Consecrate to me every firstborn male. The first offspring of every womb among the Israelites belongs to me, whether man or animal”.

That was the cost of keeping the firstborn of the Israelites alive. God took them under his protection and in order to keep them we have to go through the process called “redemption of the firstborn”. In this process, the parents bring their firstborn child to the Cohen (Priests) to ‘buy’ him back from God. This process is done 40 days after the child is born and in a simple calculation, we find out that it is on the tenth day after the tenth month from the planting of the seed.

People that have a firstborn child or if you are a firstborn, it is never too late to go through the process. Consult your Rabbi. Firstborn means the first child out of a woman’s womb. If she first had failed pregnancy then the firstborn is gone and the ‘payment’ was done. A father can have more than one firstborn if he gets married more than once.

On a personal level, we learn to be responsible for our actions. There are an automated cause and effect system and we must follow its laws. If we have a file with negative records we need to bring the light in and clear it. It may cause us some pain in the process but we will be free after that.

Many people that go back to religion or spirituality, feel that effect and if they are not aware of the laws described above, they may think that the system goes against them if they give up before paying the full payment.

In Isaiah 51:17 we read at the time before the final redemption “הַתְּעוֹרְרִי הַתְּעוֹרְרִי, קוּמִי “יְרוּשָׁלַם, אֲשֶׁר שָׁתִית מִיַּד יְקוֹק, אֶת-כּוֹס הַמָּוֶת אֶת-קִבְעַת כּוֹס הַתְּרָעָלָה, שְׁתִּית-מִצִּית

Awake, awake! Rise up, O Jerusalem, you who have drunk from the hand of YHVH the cup of his wrath, you who have drained to its dregs the goblet that makes men stagger. The Hebrew words explain better that when we finish paying for our negativity (cleansing by the Light), we will wake up to (Isaiah 51:22) “כֹּה-אָמַר אֲדֹנֶיךָ יְקוֹק, וְאַלֵּהֶיךָ יְרִיב “עֲמוּ, הִנֵּה לִקְהִלְתִּי מִיָּדְךָ, אֶת-כּוֹס הַתְּרָעָלָה-אֶת-קִבְעַת כּוֹס הַמָּוֶת, לֹא-תוֹסִיף לְשִׁתּוֹתָה עוֹד

(Isaiah 51:22) "This is what your Sovereign YHVH says, your God, who defends his people: "See, I have taken out of your hand the cup that made you stagger; from that cup, the goblet of my wrath, you will never drink again."

Let us pray for the day that God comes to redeem us again from our 'Egypt' state, take away all the pain and suffering from us and reveal Mashiach, Amen.

10. וְזָמַן שְׁעֵתָא לְמִיָּהֵב לִיהּ זְוֹלְקָא, בְּמֵה (נח ס"ד ע"א) דִּיתַעֲסֵק, וְיִתְפָּרֵשׁ מִנִּיְהוּ דִּישְׂרָאֵל, וְהָא אוֹקְמוּהּ, לְרַעֲיָא דְבָעָא לְמַעַבְר עֲאֲזִיָּה בְּזוּד נְהָרָא וְכוּ, מִיַּד אֲתַעֲסֵק בֵּיהּ תְּהוּא שְׁטָן, וְלֹא קִטְרָג עֲלִיְהוּ דִּישְׂרָאֵל.

11. וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת יְיָ וַיֹּאמֶר הֲזֹנִם יֵרָא אֵיּוֹב אֱלֹהִים. לֹא תִוָּהֵא לְעַבְדָּא דְּמֵאֲרִיָּה עֲבִיד לִיהּ כָּל רַעוּתִיהּ, דִּיהָא דְּזוּיִל לִיהּ, אַעֲדִי אֲשַׁזְזוּתָךְ מִנִּיהּ, וְתִזְוִי אִי דְּזוּיִל לָךְ וְאִם לֹא.

12. תָּא זְוִי, בְּשִׁעֲתָא דְּעֵאקוּ, כֹּד אֲתִיָּהֵב זְוֹלְקָא וְזָדָא לְהֵאִי סִטְר לְאֲתַעֲסֵקָא בֵּיהּ, אֲתַפְרִישׁ לְבַתֵּר מִכָּלָא. כְּזוּזָא דָּא שְׁעִיר בְּרָאשׁ זְוֹדֵשׁ. שְׁעִיר בְּיוֹמָא דְּכַפּוּרִי. בְּגִין דִּאֲתַעֲסֵק בֵּיהּ, וְשִׁבִּיק לְהוּ לִישְׂרָאֵל בְּמַלְכִּיהוֹן, וְהָכָא, מָטָא וְזָמַן לְמִיָּטֵל זְוֹלְקָא דָּא, מִכָּל וְרַעָא דְּאֲבָרְהָם, בְּסִטְרָא אֲזוּרָא. כְּמֵה דָּאֲתָא אֲמַר, (בְּרָאשִׁית כ"ב) הִנֵּה יִלְדֶּה מַלְכָּה גַם הִיא וְגו' אֶת עוֹץ בְּכוּרוֹ וְגו'.

13. וְתָא זְוִי, בְּשִׁעֲתָא דְּאֲמַר מִשּׁוּט בְּאַרְץ, בָּעָא מִנִּיהּ, לְמַעַבְר דִּינָא בִּישְׂרָאֵל, דְּהָא דִּינָא הִוָּה לִיהּ עַל אֲבָרְהָם, לְמַתְבַּע מִקּוּדֵּשׁא בְּרִיָּה הוּא. בְּגִין, דְּלֹא אֲתַעֲבִיד דִּינָא בְּיַצּוֹק, כֹּד אֲתַקְרִיב עַל גְּבִי מִדְּבָזָא, דְּהָא לֹא הִוָּה לִיהּ לְאֲזוּלְפָא קֶרְבָּנָא דְּאֲזוּבִין עַל מִדְּבָזָא, בְּאֲזוּרָא, (וְכֵן בְּכָל סֵטְרָא דְּלִיהּ) כְּמֵה דָּאֲתָא אֲמַר, (וִיקְרָא כ"ז) לֹא יִזְלִיפְנֹו. וְהָכָא קָאִים יַצּוֹק עַל גְּבִי מִדְּבָזָא, וְלֹא אֲשִׁיתְלִים מִנִּיהּ קֶרְבָּנָא, וְלֹא אֲתַעֲבִיד בֵּיהּ דִּינָא, וּבָעָא דָּא מַעַם קוּדֵּשׁא בְּרִיָּה הוּא, כְּמֵה דְּבָעָא דִּינָה דְּיוֹסֵף לְכַמְהָ דְּרִין. וְכָל מַה דְּבָעָא, בְּאֲזוּרָא דִּינָא בָּעָא.

Job 1:7

"וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-הַשָּׁטָן, מֵאֵין תָּבֹא; וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת-יְהוָה, וַיֹּאמֶר, מִשּׁוּט בְּאַרְץ, וּמִהֲתִהַלֵּךְ בָּהּ"

"YHVH said to Satan, "From where do you come?" Then Satan answered YHVH and said, "From roaming about on the earth and walking around on it."

Satan is the head prosecutor that looks for any opportunity to bring judgment to people. His job is like a strict policeman that writes tickets and court invitations even on little sins.

The Zohar brings the story of Job in the portion of Bo in connection with the Exodus. God is giving Satan small jobs to distract him from the great Light being revealed for the Israelites.

Job 1:8

“וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-הַשָּׁטָן, הֲשִׁמְתָּ לְבָבְךָ עַל-עַבְדִּי אִיּוֹב: כִּי אֵין כָּמוֹהוּ בָאָרֶץ, אִישׁ תָּם וְיָשָׁר יָרָא אֱלֹהִים וְסָר מֵרָע.”

“And YHVH said to Satan, “Have you considered my servant Job, that there is none like him on the earth, a blameless and upright man, who fears God and turns away from evil?”

God is offering Job as a challenge for Satan. He wants him to be busy with Job leaving the Israelites in peace.

Satan (Job 1:9,10) replies; “Then Satan answered the LORD, “Does Job fear God for nothing?”

“Have you not put a hedge around him and his house and all that he has, on every side? You have blessed the work of his hands, and his possessions have increased in the land.”

Satan complains that Job has the protection and blessings of God so it is easy for him to keep his faith and awe in God. He also tells God that if he loses the protection and blessings of God then Job will curse.

God gave Satan the freedom to do anything he wants with Job except for taking his life.

The antisemitism and chaos in the world that we see nowadays is part of the ‘letting Satan loose’ with judgment on people so God can bring the Mashiach and the Light of the Final Redemption to the world.

Many good people suffer now even without obvious reasons. Their comfort should be in the understanding that God is always just and when the great Light as revealed those who didn’t lose their faith and awe to God will benefit greatly.

At the end of Job’s story we read:

Job 42:12

“וַיְהִי, בְּרֹךְ אֶת-אַחֲרִית אִיּוֹב-מִרֵּאשִׁיתוֹ.”

“And YHVH blessed the latter end of Job more than his beginning,”

14. וּבַהֲהוּא זְמַנָּא דְאַשְׁתֵּיזִיב יַעֲזוֹק, וְאַתְּנוּכָף קָרְבָּנָהּ, זְמַיִן לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְהַהוּא מְקַטְרָגָא, הָאִי לְזוּזְלָקִיָּהּ, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר הִנֵּה יִלְדָּה מִלְכָּה גַם הִיא וְגו' אֶת עוֹיֵן בְּכוּרוֹ. וְהָכָא, מִטָּא לְמִיטָל זוּזְלָקִיָּהּ עָלֶיהָ, מִכָּל זְרָעִיָּה דְאַבְרָהָם, וְלֹא יִקְרַב בְּסִטְרָא אַזְרָא.

15. וְכָלֹא בְּדִינָא אַתָּא. (ס"א לגביה) כְּמָה דְאַיְהוּ דָּן, הָכִי אַתְדָּן. בְּלִין דְאַיּוֹב מִקְרִיבֵי עֵיטָא דְפָרְעָה הָהּ, וְכָד קָם פָּרְעָה עָלֶיהָ דִּישְׂרָאֵל, בְּעָא לְקַטְלָא לֹון. אָמַר לִיה לֹא, אָלֹא טוֹל מִמוֹנֵהוּן וּשְׁלוּט עַל גּוֹפִיָּהוּן, בְּפוֹלְזוֹנָא קְשִׁיָּא, וְלֹא תִקְטוֹל לֹון. אָמַר לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, זְוִיָּה, בְּהַהוּא דִּינָא מִבְּשִׁי, תִּהְיֵא דְאִין, מַה

14. ומאותו זמן שנצל יצחק והתחלף קרבנו, הזמין לו הקדוש ברוך הוא לאותו מקטרג זה לחלקו, כמו שנאמר הנה ילדה מלכה גם היא וגו' את עוין בכורו. וכאן הגיע לטל חלקו עליו מכל זרעו של אברהם ולא יקרב לצד אחר.

15. והכל בא בדין (אצל). כמו שהוא דן – כך נדון. משום שאיוב מקרובי העצה של פרעה היה, וכשעמד פרעה על ישראל, רצה להרג אותם. אמר לו, לא, אלא קח ממונם ושלט על גופם בעבודה קשה, ואל תהרג אותם. אמר לו הקדוש ברוך הוא, חייף, באותו דין ממש תהיה נדון. מה פתוב? (איוב

בְּתִיבָה, (איוב ב') אוֹלָם שְׁלֹחַ נָא יָדְךָ וְגַע אֶל עַצְמוֹ וְאֶל בְּשָׁרוֹ וְגו'. בְּמַה דְּאִיהוּ דִּין, הִכִּי אֲתִידָן. וְאִם עַל גַּב דְּבִכְל שְׂאֵר הֵיזֵה דְּזוּיִל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

16. תָּא זְוּזִי, מַה כְּתִיב, אֲךָ אֵת זְכִישׁוֹ שְׁמֹר. וְאַתִּי הֵיב לִיה רְשִׁי, לְמִשְׁלַט עַל בְּשָׂרָא, בְּגִין רָזָא דְּכְתִיב, (בראשית ו') קִין כָּל בְּשָׂרָא בָּא לִפְנֵי וְאוֹקְמוּהָ, בָּא לִפְנֵי וְדָאִי, וְדָא אִיהוּ (שְׁלַח ק"ט ע"א) קִין כָּל בְּשָׂרָא, וְלֹא רוּזָא. וְאַתִּימַר, דְּאִיהוּ קִין דְּאִתִּי מִסְטָרָא דְּזוּשָׁה, בְּמַה דְּאֵת אֲמַר, (איוב כ"ח) קִין שָׁם לְזוּשָׁה וְלִכְל תְּכַלִּית הוּא זְוּקָר. וְלִכְל בְּשָׂרָא, בְּגִין דְּאִית קִין אֲזִרָא, וְאַקְרִי (דְּנִיאל י"ב) קִין הִימִין, וְדָא אִיהוּ קִין אֲזִרָא, מִסְטָרָא דְּשְׁמָאֲלָא, דְּאִיהוּ זְוּשָׁה. וְעַל דָּא אֲתִייהִיב לִיה רְשִׁי בְּעַצְמוֹ וּבְשָׁרוֹ.

Exodus 10:21

”וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה, נֹטֵה יָדְךָ עַל-הַשָּׁמַיִם, וְיְהִי חֹשֶׁךְ, עַל-אֶרֶץ מִצְרַיִם; וַיָּמָשׁ, חֹשֶׁךְ.”

“Then the LORD said to Moses, “Stretch out your hand toward heaven, that there may be darkness over the land of Egypt, a darkness to be felt.”

10:22 וַיֹּטֵם מֹשֶׁה אֶת-יָדוֹ, עַל-הַשָּׁמַיִם; וְיְהִי חֹשֶׁךְ-אֲפֹלָה בְּכָל-אֶרֶץ מִצְרַיִם, שְׁלֹשֶׁת יָמִים.”

“So Moses stretched out his hand toward heaven, and there was pitch darkness in all the land of Egypt three days.”

10:23 “לֹא-רָאוּ אִישׁ אֶת-אָחִיו, וְלֹא-קָמוּ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, וְלֹא-בָנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר, בְּמוֹשְׁבֹתָם.”

“They did not see one another, nor did anyone rise from his place for three days, but all the people of Israel had light where they lived.”

Kabbalah teaches us that the last three plagues are the aspect of the top three Sefirot of Keter, Chokmah and Binah. In the human body, they connect through the brain. Keter is the subconsciousness or the invisible antenna that links the physical brain with the spiritual system. The right brain is Chokmah, the left brain is Binah. Darkness is when the ‘head’ is disconnected from the body. In verse 10:21 we read “darkness to be felt”. It means that in that state of darkness the body may have a sense of existence but cannot see the Light.

The Egyptians were disconnected from the upper three Sefirot and they were not able to move (10:23). The Israelites had the connection to the ten Sefirot and could see the Light.

Many of the Israelites died during the three days of darkness because they didn’t have the consciousness or the faith in the Redemption. Their separation from the unity of the Israelites brought mortality to them as if their head severed from their body. The Israelites connect through the ‘head’ and without it they cannot exist.

The sages tell us that there will be no conversions at the time of Mashiach and the Final Redemption. If a person did not go through breaking his negativity to connect to the Light then he cannot do it when the Light is revealed. It will be too late and the soul will get ‘stuck’ in its last state.

The world is in a state of darkness because most people are 'locked' in their personal Egypt. They are slaves to their material possessions and the desire for the self alone. It is like living in a body without a head.

When the light is revealed than those without 'heads' won't be able to connect and experience the Light. They will be 'frozen' in a state of darkness.

(10:23) "but all the people of Israel had light where they lived."

When Mashiach comes we want to experience the Light and that can be possible only for those who already have the head with the ability to connect. Those who connect to the Zohar are in an elevated state of consciousness that gives them the 'head' that will serve them well at the time of Mashiach and the Final Redemption in this life or the next.

17. ותסיתני בו לבלעו. אי הכי, לאו בדינא הוה, אלא במימרא ההוא מקטרגא, דאסית ליה, ואסתי ליה. אלא, כלל בדינא הוה, והכי אמר לו אליהוא, (איוב ל"ד) כי פעל אדם ישלם לו וכארוז איש ימצאנו. והכי הוה כמה דאתמר, כמה דאיהו גזר, הכי אתגזר עליה.

18. והאי דאמר ותסיתני בו לבלעו וזנב, ותסיתני לבלעו לא כתיב, אלא ותסיתני בו, ביה קיימא בדעתיה, דאיהו וזניב דהא תסיתני, כמה דאמר (איוב י') ועל עצת רשעים הופעת. (אמר איוב אתפתית על מימר דההוא מקטרגא) כגוונא דא, (תהלים ע"ה) ופתוהו בפיהם וכלשונום יכזבו לו. ופתוהו ויכזבו לו. לא כתיב, אלא ופתוהו בפיהם. בפיהם קיימא מלה דא דהא אתפתת.

19. (דף ל"ג ע"ב) אמר רבי אבא, כלל הוא שפיר, אבל הכי אוליפנא, דתנן, סליק ואסטין. וכי איהו יכיל לאסטנא, אין. דהא איהו (ריש וישב תיקון קמ"א) מלך זקן וכסיל, דכתיב, (קהלת ד') טוב ילך מסכן וזכם במלך זקן וכסיל. ועל דא, יכיל לאסטנא לבר נש. מאי טעמא. בגין דאיהו מהימן על עובדיו דבני נשא.

Job was one of Pharaoh's advisers. When Pharaoh asked his advisers what to do with the Israelites Job advised Pharaoh to not kill them but to take their properties and control their bodies with hard labor.

Job 2:3

"ותסיתני בו לבלעו חנם"

"you incited me against him to destroy him without any reason"

The Zohar reveals that the judgment came on Job from his own words. He suffered exactly as he passed judgment on the Israelites.

Job 34:11

"כי פעל אדם, ישלם לו; וכארוז איש, ימצאנו."

“For He pays a man according to his work, And makes him find it according to his way”

All of our negative actions are registered with the other side and they can use our words and our actions against us.

Everything we manifest at the level of Malchut is registered as a merit for us or a judgment. A spoken word is a manifestation of inner energy. Satan and his armies keep records on us and they use them against us when we are least expecting.

Negative thoughts can not harm us if we don't express them out or follow them with actions. A positive thought is registered to our merit even if we're unable for some honest reason to fulfill it. It is so because the positive thought connects spiritually to where Satan doesn't have control. Negative thoughts don't affect our records because Satan and the other side can only register negative words or actions.

Every word we utter out should be evaluated and well thought of before we say it because sooner or later our words will catch up with us.

Words and actions should come to existence in Malchut only if they are adding value to others, otherwise, we should stay silent.

20. תא זוזי, האי בדינא דיוזיד, אכל בדינא דעלמא, כתיב, (בראשית י"א) וירד יי' לראות. (בראשית י"ח) ארדה נא ואראה. דלא אתייהיב מדיבנותא אלא בידיה בלחודוי, דהא לא בעא לאובדא עלמא, על מימר דההוא מקטרנא, דתיאובתיה איהו תדיר לשיצאה. מנלן דכתיב, (איוב כ"ח) קץ שם לוזשף ולכל תכלית הוא זוקר. לשיצאה כלל, הוא זוקר. ודא איהו קץ כל בשר בא לפני, ודאי כדי להשמיד.

21. ותא זוזי, ויהי היום ויבאו בני האלהים להתיצב על יי'. כמה דאתמר. וההוא יומא, קיימין תרין סטרין, לקבלא בני עלמא. כל אינן דאתין קמי קודשא בריך הוא בתיובתא ובעובדין טבין, אינן זכין למהוי כתיבין לגביה דההוא סטרא דאיהו זוזיים, ואפיק תוצאות זוזיים. ובאן דאיהו מסטריה, אכתיב לזוזיים. וכל אינן דאתין בעובדין בישין, אינן כתיבין לההוא סטרא אזורא דאיהו מותא, ואקרי (רס"ה א') מות, וביה שריא מותא.

Job 1:6

“ויהי היום ויבאו בני האלהים, להתיצב על-יהוה; ויבא גם-השטן, בתוכם”

“Now there was the day and the sons of God came to present themselves before YHVH, and Satan also came among them”

“The day” is Rosh Hashanah when the good and bad sides appear before YHVH for judgment.

Those who cleanse themselves from impurities and all aspects of negativity, and earn merits from good deeds are judged and inscribed to life. The impure and wicked are judged and inscribed to death.

The process of judgment on Rosh Hashanah gives us the opportunity to add 'points' to our 'life' account. We 'collect' our savings at the time of the Resurrection to the state of immortality. It will determine if we stay resurrected or fall back to darkness. These life savings will also determine the level we will be at and the benefits we will receive at that time and during the immortality state.

22. ובההוא יומא, קיימין אלין תרין סטריין: זינים, ומות. אית מאן דאכתיב לסטרא דזינים. ואית מאן דאכתיב לסטרא דמות. ולומין דעלמא שריא באמצעיתא, אי קיימא זוד ופאה בעלמא, דאכרע עלייהו, כלהו קיימין ואכתיבו לזינים. ואי זוד זינא אכרע עלמא, כלהו אכתיבו למיתה.

22. ובאותו יום עומדים שני הצדדים הללו – חיים ומות. יש מי שנכתב לצד החיים, ויש מי שנכתב לצד המות. ולפעמים שהעולם שרוי באמצע. אם עומד צדיק אחד בעולם שעומד עליהם, כלם עומדים ונכתבים לחיים. ואם רשע אחד מכריע את העולם, כלם נכתבים למיתה.

23. וההוא זמנא, עלמא הוה קיים באמצעיתא, וההוא מקטרגא בעא לאסטאה. מיד מה כתיב, השמת לבך על עבדי איוב כי אין כמוהו בארץ וגו'. כיון דאשתמודע איהו בלזודוי, מיד אתקף ביה מקטרגא. ועל דא תנינן, דלא אצטרף ליה לבר נש לאתפרשא מכללא דסגיאין, בגין דלא יתרשים איהו בלזודוי, ולא יקטרגון עליה לעילא.

23. ואותו הזמן העולם היה עומד באמצע, ואותו מקטרג רצה להטטין. מיד מה כתוב? השמת לבך על עבדי איוב כי אין כמוהו בארץ וגו'. כיון שנודע הוא לבדו, מיד החזיק בו המקטרג. ועל זה שנינו שלא צריך לאדם להפרד מכלל של רבים, כדי שלא ירשם לבדו, ולא יקטרגו עליו מלמעלה.

On Rosh Hashanah Life and Death, aspects are evaluated for each individual. When the scale is in the middle then if a righteous person is among the people they benefit from his merits and are inscribed in the Book of Life. If an evil one is among them then they are inscribed to Death.

Job 1:8

”ויאמר יהוה אל-השטן, השמת לבך על-עבדי איוב: כי אין כמוהו בארץ, איש תם וישר ירא אלהים וסר מרע.”
 “Then YHVH said to Satan, “Have you considered My servant Job? For there is no one like him on the earth, a blameless and upright man, fearing God and turning away from evil.”

In the book of Job, we read that Satan came to the judge on Rosh Hashanah to reveal the sins of the people. He asks for their 'death' but God sent him to deal with Job who was righteous but alone. God's plan was to distract Satan from the people keeping Satan busy with one righteous individual instead of all the rest. The Zohar explains that because Job was alone the Satan could harm him individually.

This teaches us that a person should be with good and righteous people so he will benefit from the merits of the group and the righteous ones among them. If the group includes evil and selfish people then the good people may be judged to 'death' because of them.

We should associate ourselves with righteous people and righteous actions in order to be included in the Book of Life.

The best group to join is that of Rabbi Shimon who stands above those who study the Zohar and follow its teachings. When the time comes, he will be next to us to take us to 'Life'.

Some people go to Kabbalah classes just to be seen and have some social life. The students of the Daily Zohar come to study with a pure desire to learn and reveal Light. This is a righteous group and I am happy that we have so many of them.

24. דְּכַתִּיב, בְּשׁוֹנְמִית, (מלכים ב', ד') וְתֹאמַר בְּתוֹךְ עַמִּי אֲנֹכִי יוֹשֵׁבֶת. לֹא בַעֲיָנָא לְאַפְקָא גְרַמִּי מִכְּלָלָא דְסַגִּיאִין, בְּתוֹךְ עַמִּי יְתִיבָנָא, עַד יוֹמָא דָּא, וּבְתוֹךְ עַמִּי, בְּכָלִיל זֹדָא אֲשֶׁתְּמוּדָע לְעִילָא. וְהָכָא אִיּוֹב, כִּיּוֹן דְּאֲשֶׁתְּמוּדָע לְעִילָא וְאֲתֵרְשִׁים, מִיַּד אֲתֵקִיף בֵּיהּ מִקְטָרָנָא, וְאָמַר הַזֶּה יָרָא אִיּוֹב אֱלֹהִים, כָּל מַה דְּדִזְוִיל לָךְ וְאֲתֵתְקַף, לָאו לְמַגָּנָא עָבִיד, הֲלֹא אֲתָה שִׁכְתָּ בְּעַדוֹ וּבְעַד וָגו'. אֲבָל טוֹל כָּל הָאִי טָבָא דְאֲנִתָּ עָבִיד לֵיהּ, וּמִיָּד אִם לֹא עַל פְּנֵיךְ יְבָרְכֶךָ. יִשְׁבּוֹק לָךְ, וְיִתְדַבֵּק בְּסִטְרָא אֲחוּרָא, דְּהָא הִשְׁתָּא בְּפִתְרוֹךְ אִיהוּ אָכִיל, סְלִיק פְּתוֹרָךְ מִנִּיהּ, וְנִזְוִי מִמָּאן אִיהוּ, וּבָאן סִטְרָא יִתְדַבֵּק.

25. מִיָּד, וַיֹּאמֶר יי אֵל הַשֹּׁטֶן הִנֵּה כָל אֲשֶׁר לִי בְיָדִי. לְאֲזוּזָא, דְּדִזְוִילוֹ דְּאִיּוֹב לְגַבִּיהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הוּא לְגִטְרָא עוֹתֵרִיהּ. וּמִהָכָא אוֹלִיפְנָא, דְּכָל אִינּוֹן דְּדִזְוִילִין לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל עוֹתֵרִיָּהּ, אוֹ עַל בְּנֵיָּהּ, לָאו אִיהוּ דִזְוִילוֹ בְּדָקָא יָאוּת. וְעַל דָּא קִטְרָגָּ הֵהוּא מִקְטָרָנָא וְאָמַר, הַזֶּה יָרָא אִיּוֹב אֱלֹהִים הֲלֹא אֲתָה שִׁכְתָּ בְּעַדוֹ וּבְעַד מַעֲשֵׂה יָדָיו בְּרַכְתָּ. וְעַל דָּא אִיהוּ דִזְוִיל לָךְ וְאֲתֵיָּהִיב לִיהּ רְשׁוֹ לְקִטְרָנָא בֵּיהּ, וּלְאֲזוּזָא, דְּלֹא פִלּוּז אִיּוֹב לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרִזְוִיָּבוֹ.

We read previously that God sent Satan to see Job as an example for a man with complete integrity, who fears God and stays away from evil.

Satan responded:

Job 1:9

“וַיַּעַן הַשֹּׁטֶן אֶת-יְהוָה, וַיֹּאמֶר: הֲחִנָּם, יָרָא אִיּוֹב אֱלֹהִים”

“Then Satan answered YHVH, “Does Job fear God for nothing?”

10: “הֲלֹא-אֵת (אֲתָה) שִׁכְתָּ בְּעַדוֹ וּבְעַד-בֵּיתוֹ, וּבְעַד כָּל-אֲשֶׁר-לוֹ-מִסְבִּיב: מַעֲשֵׂה יָדָיו בְּרַכָּת, וּמִקְנֵהוּ פָּרַץ בְּאֶרֶץ:”

10: “Have you not put a hedge around him and his house and all that he has, on every side? You have blessed the work of his hands, and his possessions have increased in the land.”

11: “But reach out and take away everything he has, and he will surely curse you to your face!”

12: “Then the LORD said to Satan, “Behold, all that he has is in your power, only do not put forth your hand on him.” So Satan departed from the presence of the LORD.”

Psalms 11:5

”וְיִהוָה, צָדִיק יִבְחֶנּוּ: וְאֹהֵב חֶמְס–שָׁנָא נַפְשׁוֹ”

“YHVH tests the righteous, but his soul hates the wicked and the one who loves violence”

God tests the righteous and hates the wicked. Hate represents disconnection and a passive state. Tests mean a close relationship with God.

In the world of Malchut, we may understand it wrong and scream ‘unfair’. The truth is that the ‘tests’ are great times to cleanse and expand the soul. The righteous person keeps his faith all the way to his death. Even though God knows that the righteous won’t lose their faith, the tests are like gifts for them to connect higher and expand their channels of Light to the world.

We studied previously that faith is the bridge that takes us to the upper three Sefirot where the life force comes from. When righteous people pass the challenging tests they increase the size of their vessels and are able to draw more Light to the world.

The wicked can only bring more negativity to the world if they experience hardships.

The righteous know that whatever they go through is temporary and that the final rewards are greater than the temporary pleasures of this world.

Job 42:12

”וְיִהוָה, בָּרַךְ אֶת-אַחֲרֵית אִיּוֹב-מֵרֵאשִׁיתוֹ”

“And YHVH blessed the latter days of Job more than his beginning”

Because of the experiences the righteous go through, they build greater vessels and are capable of drawing greater rewards.

Many times we see righteous people die after going through pain and suffering. Their rewards await them at the time of the Resurrection and during the state of immortality.

30. וְלֹא אֶתְמַר לִיָּהּ, דָּהָא גְּלִי קָמִיָּה, דְּלֹא יָכִיל לְקַיֵּמָא בִּיָּהּ, אֲבָל אֶתְמַסֵּר בִּידָא דְּמִקְטָרָא. וּבְדִינָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא אֶתְעָבִיד, וְקוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא אֶתְעָר דִּינָא (בְּדִינָא) דָּא, כְּלָהּוּא מִקְטָרָא לְגַבִּיָּהּ, הָדָא הוּא דְּכִתִּיב, (אִיּוֹב א') הַשְׁמֵת לָבָךְ עַל עַבְדִּי אִיּוֹב וְגו'.

30. וְלֹא נֶאֱמַר לוֹ, שְׁהִרִי גְּלוֹי לְפָנָיו שְׁלֹא יָכִיל לַעֲמֹד בּוֹ, אֲבָל נִמְסַר בִּיד מִקְטָרָג, וּבְדִין שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נֶעֱשֶׂה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָעִיר אֶת הַדִּין [בְּדִין] הַזֶּה אֶל אוֹתוֹ מִקְטָרָג אֱלֹוִי. זֶהוּ שְׁפָתוֹב הַשְׁמֵת לָבָךְ עַל עַבְדִּי אִיּוֹב וְגו'.

31. פְּתִיזוּ וְאָמַר, (בְּרֵאשִׁית ד') וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים וַיָּבֹא קִין מִפְּרִי הָאֲדָמָה. מִקֵּץ יָמִים, וְלֹא מִקֵּץ יָמִין. אֵיִהּוּ דְּיוֹזָה לְקֵץ יָמִין, וְאֶתְקָרִיב לְקֵץ יָמִים. וְהָא אִוְקִימָא, (דְּנִיאל י"ב) וְאֶתְהַלֵּךְ לְקֵץ. וְאָמַר דְּנִיאל, לֹאֵן קֵץ, לְקֵץ הַיָּמִין, אוֹ לְקֵץ הַיָּמִים. עַד דְּאָמַר לִיָּהּ לְקֵץ הַיָּמִין. וְעַל דָּא דוֹד דְּוִזִּיל וְאָמַר, (תְּהִלִּים ל"ט) הוֹדַעְנִי יי' קִצִּי וּבְמִדַּת יָמֵי מוֹת הִיא, אוֹ לְקֵץ הַיָּמִים אוֹ לְקֵץ הַיָּמִין. וְהָכָא מוֹת כְּתִיב וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים, וְלֹא מִקֵּץ יָמִין, וּבְהִינֵן כֶּף לֹא אֶתְקַבֵּל קְרִבְיָהּ, דָּהָא מִסְטָרָא אֲזוּרָא הוּא. (כֹּלֵא)

31. פְּתַח וְאָמַר, (שֵׁם ד') וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים וַיָּבֹא קִין מִפְּרִי הָאֲדָמָה. מִקֵּץ יָמִים וְלֹא מִקֵּץ יָמִין. הוּא דְּחָה אֶת קֵץ הַיָּמִין, וְהִתְקָרֵב לְקֵץ הַיָּמִים. וְהִרִי בְּאֶרְנוֹ, (דְּנִיאל יב) וְאֶתְהַלֵּךְ לְקֵץ. וְאָמַר דְּנִיאל, לֹאֵיזָה קֵץ? לְקֵץ הַיָּמִין אוֹ לְקֵץ הַיָּמִים? עַד שֶׁאָמַר לוֹ לְקֵץ הַיָּמִין. וְעַל זֶה דוֹד פְּחַד וְאָמַר, (תְּהִלִּים לט) הוֹדִיעֵנִי ה' קִצִּי וּבְמִדַּת יָמֵי מָה הִיא, אוֹ לְקֵץ הַיָּמִים אוֹ לְקֵץ הַיָּמִין. וְכָאֵן מָה כְּתוּב? וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים, וְלֹא מִקֵּץ יָמִין, וְלָכֵן לֹא הִתְקַבֵּל קְרִבְנוֹ, שְׁהִרִי הִיא מִצַּד הָאֲחֵר (הַכֹּל).

32. תָּא וְזוּזִי, מוֹת כְּתִיב וְהַכֵּל הִבִּיא גָם הוּא. מֵאִי גָם הוּא. לֹאֵסְנָא דָּא בְּדָא, קְרִבְיָהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא

32. בָּא וְרָאָה מָה כְּתוּב? וְהַכֵּל הִבִּיא גָם הוּא. מָה זֶה גָם הוּא? לְרִבּוּת זֶה עִם זֶה. קְרִבְנוֹ

לקדוש-ברוך-הוא היה הפל, ועקר הקרבן לקדוש-ברוך-הוא, ונתן חלקו לצד האחר, כמו שנאמר ומחלביהו. וקין עקרו עשה מקץ ימים, הסוד של הצד האחר, ונתן חלק לקדוש-ברוך-הוא, ולכן לא התקבל.

היה פלא, ועקרא דקרבנא לקודשא בריך הוא, ויהיב זולקא לסטרא אורא, כמה דאת אמר ויחלביהו. וקין, עקרא עבד מקץ ימים, רזא דסטרא אורא, ויהיב זולקא לקודשא בריך הוא, ועל דא לא אתקבל.

The Zohar tells us that Job was an adviser to Pharaoh together with Balaam and Jethro. When Pharaoh asked his advisers what to do with the Israelites, Balaam suggested to enslave and kill them all. Jethro objected and he had to run away, fearing for his life from Pharaoh's wrath. Job was silent letting Pharaoh go with the enslavement program.

Even though he was righteous, avoiding doing the right thing was the reason Satan was given the freedom to harm and take everything in his life but his body and soul. That was the biggest test of his life, one that he couldn't stay silent about.

33. באיוב מה כתיב, (איוב א') והלכו בניו ועשו משתה וגו', ושלחו וקראו לשלשת אחיהם לאכל ולשתות עמם ויהי כי הקיפו ימי המשתה וגו'. ובמשתה בכל יום מצוי המקטרג, ולא יכול לו. מניין לנו? שכתוב הלא אתה שכת בעדו ובעד ביתו ובעד כל אשר לו מסביב, ולעולם לא נתן לו חלק כלל, שהרי (מה) כתוב והעלה עלות מספר כלם. העולה עולה למעלה למעלה, ולא נתן חלק לצד האחר. שאלמלא נתן לו חלק, לא יכל לו אחר כך, ועל מה שנטל – משלו נטל.

33. באיוב מה כתיב, (איוב א') והלכו בניו ועשו משתה וגו', ושלחו וקראו לשלשת אחיהם לאכל ולשתות עמם ויהי כי הקיפו ימי המשתה וגו', ובמשתה בכל יומא מקטרגא שכיוז, ולא יכול ליה. מנא קין. דכתיב, (איוב א') הלא אתה שכת בעדו ובעד ביתו ובעד כל אשר לו מסביב ולעולם לא יהיב זולקא כלל לגביה, דהא (נ"א מה) כתיב (איוב א') והעלה עלות מספר כלם. עולה סלקא לעילא לעילא, ולא יהיב זולקא לסטרא אורא. דאלמלא יהיב ליה זולקא, לא יכול ליה לבתר, וכל מה דנטל מדיחיה נטל.

34. ואם תאמר, למה הרע לו הקדוש ברוך הוא? אלא שאלמלא נתן לו חלק, יפנה הדרך ויסתלק מעל המקדש, וצד הקדשה מסתלק למעלה למעלה. והוא לא עשה כן, ועל כן הקדוש ברוך הוא תבע בדין.

34. ואי תימא אמאי אבאישי ליה קודשא בריך הוא. אלא. דאלמלא יהיב ליה זולקא, יפני ארזא ויסתלק מעל מקדשא, וסטרא דקדושה אסתליק לעילא לעילא. ואיהו לא עבד כן, ועל דא קודשא בריך הוא תבע בדינא.

35. בא ראה, כמו שהוא נפרד ולא הפריד טוב ורע, הוא דין אותו באותו אופן. נתן לו טוב, ואחר כך רע, ואחר כך החזירו לטוב. שכן ראוי לאדם, לדעת טוב ולדעת רע ולהחזיר עצמו לטוב, וזהו סוד האמונה. בא ראה, איוב היה מעבדי פרעה, וזהו שכתוב בו (שמות ט) הירא את דבר ה' מעבדי פרעה.

35. תא זוזי, כמה דאיהו אתפרש, ולא אכליל טוב ורע, איהו דין ליה בההוא זיונא, יהיב ליה טוב, ולבתר רע, ולבתר אהדריה לטוב. דהכי אתזוזי לבר נשי, למנדע טוב, ולמנדע רע, ולא הדרא גרמיה לטוב, ודא איהו רזא דמהימנותא. תא זוזי, איוב מעבדי פרעה הוה, ודא הוא דכתיב ביה, (שמות ט) הירא את דבר ה' מעבדי פרעה.

Job had seven sons and three daughters. They were rich and made feasts. The Zohar tells us that the ‘prosecutor’ is present in feasts. He is there to get the people when they are driven by the desire for the self alone that comes from pleasures to the good things of the corporeal world like food and wine.

Job 1:5

וַיְהִי כִּי הִקִּיפוּ יְמֵי הַמִּשְׁתָּה וַיִּשְׁלַח אִיּוֹב וַיְקַדֵּשׁם, וְהִשְׁכִּים בַּבֹּקֶר וְהָעֶלָה עֲלוֹת מִסְפֵּר כָּל־כִּי אָמַר אִיּוֹב, אִוְלִי חֲטָאוֹ
בְּנִי וּבָרְכוּ אֱלֹהִים בְּלִבְכֶּם: כֹּכָה יַעֲשֶׂה אִיּוֹב, כָּל־הַיָּמִים

“And when the days of the feast had run their course, Job would send and consecrate them, and he would rise early in the morning and offer burnt offerings according to the number of them all. For Job said, “It may be that my children have sinned, and cursed God in their hearts.” Thus Job did continually.”

Job was protective of his children and kept bringing offerings that removed any negativity from their actions. Job never shared his offerings with the other side but he received protection from above. The Zohar reveals that if Job shared his offering with the other side Satan wouldn’t have been able to use any power on him.

Satan also knew that Job’s offering earned him the protection of God that blocked him from taking his share from Job.

Job 1:10

”הֲלֹא־אֵת (אֶתָּה) שָׁכַנְתָּ בְּעֵדוֹ וּבְעַד־בֵּיתוֹ, וּבְעַד כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ־מִסְבִּיב: מַעֲשֶׂה יְדָיו בְּרִכָּת, וּמִקְנֵהוּ פָּרָץ בְּאֶרֶץ”

10: “Have you not put a protection around him and his house and all that he has, on every side? You have blessed the work of his hands, and his possessions have increased in the land.”

God allowed Satan to give attention to Job and his actions. That was the opportunity for Satan to claim his share.

When the high priest was drawing Light for the world on Yom Kippur, he would use a scapegoat, that was intended for the other side. He would then continue with the process without the interference of the other side.

Lessons:

The material world is the other side. Our soul is ‘pushed’ into a body that is formed from materials of this world. It is the Malchut level of our existence but at the same time, it is the only tool that can help our souls to do the work of purification and elevation.

We don’t have the Holy Temple and a high priest to do the work to purify us and the world from impurities that we bring upon ourselves. The desire for the self alone and focusing on the pleasures of the temporary world keep adding impurities. It makes it ‘property’ of Satan and he can claim it at any time.

Tithing is an important spiritual tool that gives us protection from Satan. When we remove the tenth and give it back to the Light we remove the aspect of the desire for the self and draw holiness and protection into our lives.

Many people have issues of giving tithe, thinking that giving is losing. Satan lets them think this way because he gets them later. Only those who give full tithe enjoy full protection. It’s a spiritual law. If we don’t give full tithe then we allow small openings for Satan to take his share.

The 10th is Malchut and it is darkness because Malchut doesn’t have Light. Giving tithe transforms the darkness into Light and draws blessings. Giving partial tithe leaves dark spots that attract the other side. We can calculate the full tithe and then give different portions of it to those who benefit us spiritually.

Malachi 3:10

הביאו את כל-המעשר אל-בית האוצר, ויהי טרף בביתי, ובחנוני נא בזאת, אמר יהוה צבאות: אם-לא אפתח לכם, “את ארבות השמים, והריקתי לכם ברכה, עד-בלי-די”

“Bring the full tithe into the storehouse, that there may be food in my house. And thereby put me to the test, says YHVH of hosts, if I will not open the windows of heaven for you and pour down for you a blessing until there is no more need.”

The ‘storehouse’ is the Holy Temple. Since the Holy Temple is no longer with us our tithe should go to those who connect and reveal Light in our lives and the world.

Many people study the Daily Zohar regularly but very few of them make donations of small amounts. I don’t campaign for money even though the DZ projects need a lot to progress faster. My great ideas for Zohar projects and spiritual tools have to wait for the funds. Going for the money while doing spiritual work draws negativity and can corrupt the consciousness and spiritual goals. That is why I am passive about it. For the sake of this lesson, I must add that those who study on the DZ on regular basis, subscribers or not, should share their tithe with the Daily Zohar proportionally to the level of their study and connection. Even if the DZ studies are accessible for free, those who benefit from its connection to the upper levels must share their tithe. This rule goes with any other resources that benefit us spiritually.

I don’t mind people studying and using the DZ tools for free because it still helps them even if Satan gets some of their energy for not supporting the channel of Light they are using.

The Zohar teaches us that it is good for people with faith to know the good of life, experience the bad and loss and later have the blessings returned to them with purity. Most people who connect to the Zohar with faith experience, on different levels, difficulties in their lives. Some may lose all or most of their money. Some are challenged with health or relationship issues.

The cause of it comes from their past. They didn’t remove the negative aspects of their lives through tithing and sharing, and God gives them the opportunity to ‘reset’ their soul by ‘killing’ some aspects of their lives. It brings purification to the soul and if the person keeps his faith, the Light in his vessel is renewed with greater blessings.

The bottom line for us is to remove the aspect of death from our lives through tithing, Tzedakah and all methods of revealing Light. It protects what we have and adds blessings.

36. אמר רבי שמעון, השתא אית לך לאה רזין, דאינן מתדבקין לעילא ותתא, מה פתיב בא אל פרעה, לה אל פרעה מבעי ליה, מאי בא. אלא, דעייל ליה קודשא בריך הוא, אדרין בטר אדרין, לגבי תנינא וזדא עלאה תקיפא, דכמה דרגין מושתלשלין מניה. ובאן איהו. רזא דהתנין הגדול.

37. ומשה דחזיל מניה, ולא קריב אלא לגבי אינן יאורין, ואינן דרגין דיכיה, אבל לגביה דחזיל ולא קריב, בגין דזומא ליה משתרש בשרשין עלאין.

38. בין דזומא קודשא בריך הוא דחזיל משה, ושליוון במנן אורגין לעילא, לא יכלין לקרבא לגביה.

36. אמר רבי שמעון, בעת יש לגלות סודות שנדבקים למעלה ולמטה. מה פתוב? בא אל פרעה, היה צריך (לכתוב) לה אל פרעה, מה זה בא? אלא שהכניס אותו הקדוש ברוך הוא חדרים אחר חדרים לתנין אחד עליון תקיף, שבמה דרגות משתלשלות ממנו. ומיהו? סוד התנין הגדול.

37. ומשה פחד ממנו, ולא קרב אלא לאותם יאורים, ואותן הדרגות שלו, אבל ממנו הוא פחד ולא התקרב, משום שראה אותו משרש בשרשים עליונים.

38. בין שראה הקדוש ברוך הוא שמשה פחד ושלוחים ממנים אחרים למעלה לא

יכולים להתקרב אליו, אמר הקדוש ברוך הוא, (יחזקאל כט) הנני עליך פרעה מלך מצרים הגדול הרבץ בתוך יאירי. והקדוש ברוך הוא הצטרף לערף בו קרב ולא אחר, כמו שנאמר אני ה', ופרשו סוד החכמה, שהתנים הגדול הרבץ בתוך יאירי לאותם בעלי הדין שיוצאים בסודות אדונים.

אמר קודש ברוך הוא, (יחזקאל כ"ט) הנני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרבץ בתוך יאירי. וקודש ברוך הוא אצטרף לאזוזה ביה קרבא, ולא אזוזה. כמה דאית אמר, אני ה', ואוקמוה רזא דזכמתא דהתנים הגדול הרבץ בתוך יאירי לאינון מארי מדין, דידעין ברזין דמאריהון.

Exodus 10:1

”ויאמר יהוה אל-משה, בא אל-פרעה: כי-אני הכבדתי את-לבו, ואת-לב עבדיו, למען שתי אתני אליה, בקרבן.”
 “Then YHVH said to Moses, “Go to Pharaoh, for I have hardened his heart and the heart of his servants, that I may perform these signs of Mine among them,”
 When God told Moses to come to Pharaoh he let him enter deeper levels in the world of Pharaoh. Moses saw a great monster (תנים 'Tanim') with deep spiritual roots in higher levels and he feared it.

Ezekiel 29:3

דבר ואמר כה-אמר אדני יהוה, הנני עליך פרעה מלך-מצרים, התנים הגדול, הרבץ בתוך יאירי: אשר אמר לי “אני, ואני עשיתי”
 “Speak and say, ‘Thus says YHVH GOD, “Behold, I am against you, Pharaoh king of Egypt, The great monster that lies in the midst of his rivers, That has said, ‘My Nile is mine, and I myself have made it.”

Because of Moses’s fear, God released his power to make war with Pharaoh.

Lesson;

Sometimes we find ourselves in front of a ‘monster’ that paralyzes us and in most cases, we give up. It could be a huge fight with a spouse, uncontrolled behavior of a child, an impossible situation at work and so on. All we need is just to stop, make a prayer and honestly ask for help to overcome the challenge.

Psalms 139:8

”אם אֶסֶק שָׁמַיִם, שָׁם אַתָּה; וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּגֶז.”

“If I ascend to heaven, You are there; If I make my bed in Sheol (‘hell’), behold, You are there.”

King David reveals to us that no matter at what level we are, God is always there. Never give up!

39. פתח רבי שמעון ואמר, (בראשית א) ויברא אלהים את התנים הגדלים ואת כל נפש החיה הרמשת אשר שרצו המים למיניהם. פסוק זה פרשוהו. אבל ויברא אלהים את התנים – הוא סוד זה לוייתן ובת זוגו. תנים חסר בתוב, משום שהרג את הנקבה, והעלה אותה הקדוש ברוך הוא לצדיקים, ופרשוהו.

39. פתחו רבי שמעון ואמר, (בראשית א') ויברא אלהים את התנים הגדולים ואת כל נפש החיה הרמשת אשר שרצו המים למיניהם. האי קרא אוקמוה ליה. אבל ויברא אלהים את התנים הוא רזא דא (דף ל"ד ע"ב) לוייתן ובת זוגו. (קע"ו ע"ב) תנים חסר כתיב, בגין דקטל לנקבא, וסלקא קודש ברוך הוא לצדיקא. ואוקמוה.

40. התנים הגדול – תשעה יאירי אינון, דאיהו רביץ ביניהו, וזרד יאורא איהו, דמימיו שכיבין, וברכאן דמימיו דגנתא, נפלין ביה תלת זמנין בשתא. וכד תרין פגמים בשנה. וכאשר זה שתי פעמים,

40. התנים הגדול, תשע יאירי אינון, דאיהו רביץ ביניהו, וזרד יאורא איהו, דמימיו שכיבין, וברכאן דמימיו דגנתא, נפלין ביה תלת זמנין בשתא. וכד תרין פגמים בשנה. וכאשר זה שתי פעמים,

וּמִיָּזִין, מִתְּבַרֵּךְ הָהוּא יְאוּרָא וְלֹא כָּל כֶּה, וְכִד זֹד לָאו
הָכִי.
מִתְּבַרֵּךְ אוֹתוֹ יְאוּר וְלֹא כָּל כֶּה, וְכִשְׁאָחָד
בְּכָלֵל לֹא.

41. וְהָאִי תַנִּינָא, עָאֵל בְּהָהוּא יְאוּרָא, אֶתְתַּקִּיף וְאֵיל
וְשִׂאטָּ עָאֵל זֹו יָמָא, וּבְלַע זִינִין לְכַמָּה זִינִין, וְשְׁלִיטָ, וְתַב
לְהָהוּא יְאוּרָא. אֵלִין תַּשְׁעָה יְאוּרִין אֵלִין וְסִלְקִין
וְסוּרְגִיָּה כַּמָּה אֵילָנִין. וְעִשְׂבִּין לְזַמִּיָּהוּ.

41. וְהַתִּנִּין הַזֶּה נִכְנָס לְאוֹתוֹ יְאוּר מִתְחַזֵּק
וְהוֹלֵךְ וְשֵׁט וְנִכְנָס לְתוֹךְ הַיָּם, וּבּוֹלַע דְּגִים
מִכַּמָּה מִיָּנִים, וְשׁוֹלֵט וְשֹׁב לְאוֹתוֹ יְאוּר.
תַּשְׁעָה יְאוּרִים הֵלְלוּ הוֹלְכִים וְעוֹלִים, וְסָבִיבוּ
בָּמָה אֵילָנוֹת וְעִשְׂבִּים לְמִיָּנִיהֶם.

Genesis 1:21

וַיִּבְרָא אֱלֹהִים, אֶת-הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים; וְאֶת-כָּל-נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמֶשֶׂת אֲשֶׁר שָׂרְצוּ הַמַּיִם לְמִיָּנֵהֶם, וְאֶת-כָּל-עוֹף כָּנָף
”לְמִיָּנֵהוּ, וַיִּרְא אֱלֹהִים, כִּי-טוֹב

“God created the great sea monsters and every living creature that moves, with which
the waters swarmed after their kind, and every winged bird after its kind; and God saw
that it was good.”

On the fifth day, God created the creatures of the sea, including the sea monsters.

The word for ‘monsters’ ‘תַּנִּינִם’ is missing the letter ‘Yod that makes it proper plural
form. The Zohar explains that this is the secret of the Leviathan and his female but
because of their great powers, God killed the woman and castrated the male so they
won’t corrupt the spiritual balance in the world. God preserved that energy for the
Tzadikim in the world to come.

42. יְאוּרָא קַדְמָאָה, נִפְקָא מִסְטָרָא שְׁמַאֲלָא, בְּזוֹד
צַנּוּרָא דְּזַנִּיד וְנִפְיָא, תַּלְתַּת טַפִּין, וְכָל טַפָּה וְטַפָּה אֶתְפַּרְשִׁי
לְתַלְתַּת טַפִּין, וְכָל טַפָּה וְטַפָּה אֶתְעַבִּיד מִנִּיהּ יְאוּרָא זֹו, וְאֵלִין
אֵינִין תַּשְׁעָה יְאוּרִין, דְּבִתְתַּקְּפִין וְאֵלִין וְשִׂטָּאן
וְסוּרִין בְּכָל אֵינִין רַקִּיעִין.

42. הַיְאוּר הָרִאשׁוֹן, יוֹצֵא מִצַּד שְׁמַאֲלָא בְּצַנּוּר
אֶחָד שְׁשׁוּפֵעַ וְיוֹצֵא שְׁלֹשׁ טַפּוֹת, וְכָל טַפָּה
וְטַפָּה נִפְרֶדֶת לְשְׁלֹשׁ טַפּוֹת, וְכָל טַפָּה וְטַפָּה
נִעֲשֶׂה מִמֶּנָּה יְאוּר אֶחָד, וְאֵלֵּה הֵם תַּשְׁעָה
יְאוּרִים שְׁמִתְחַזְּקִים וְהוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים
וְסוֹבְבִים בְּכָל אוֹתָם הַרְקִיעִים.

43. מִמָּה דְּאֶשְׁתָּאֵר מֵאֵינִין טַפִּין כִּד סִימִין לְמִיָּפְקָ,
אֶשְׁתָּאֵר טַפָּה זֹוֵדָא, דְּנִפְקָא בְּשִׂכִּיכוֹ, נָפַל בִּינִיָּהוּ,
וְאֶתְעַבִּיד מִנִּיהּ יְאוּרָא זֹוֵדָא. הָאִי יְאוּרָא אִיהוּ, הָהוּא
דְּאֶמְרָן דְּאֵלָא בְּשִׂכִּיכוֹ.

43. מִמָּה שֶׁנִּשְׁאָר מֵאוֹתָן טַפּוֹת בְּשִׁסְיָמוֹ
לְצֵאתָ, נִשְׁאָרֶת טַפָּה אֶחָת שְׁיוֹצֵאת בְּשִׂכִּיכוֹ,
נוֹפֶלֶת בִּינֵיהֶם, וְנִעֲשֶׂה מִמֶּנָּה יְאוּר אֶחָד.
הַיְאוּר הַזֶּה הוּא שְׁאֲמַרְנוּ שֶׁהוֹלֵךְ בְּשִׁהוּא
שׁוֹכֵךְ.

44. הָאִי יְאוּרָא, כִּד הָהוּא זֶהֱר דְּזַנִּיד וְנִפְיָא, אִפִּיקָ טַפִּין
אֲזַרְגִּין רַבְרָבָא (ס"א דְּבִרְכָאן) מִסְטָרָא דִּימִיָּנָא, מָה
דְּאֶשְׁתָּאֵר מֵאֵינִין טַפִּין, אֶשְׁתָּאֵר טַפָּה זֹוֵדָא בְּשִׂכִּיכוֹ
מֵאֵינִין בְּרַפְאָן, וְנָפַל בְּהָהוּא יְאוּרָא דְּאִיהוּ שְׂכִיךָ. וְהָאִי
אִיהוּ יְאוּרָא דְּעָרִיף מִכְּלָהוּ.

44. הַיְאוּר הַזֶּה, בְּשִׁאוֹתוֹ נִהָר שְׁשׁוּפֵעַ וְיוֹצֵא,
מוֹצֵא טַפּוֹת אַחֲרוֹת גְּדוֹלוֹת (שֵׁל
בְּרֻכּוֹת) שֵׁל בְּרֻכּוֹת מִצַּד הַיָּמִין, מָה שֶׁנִּשְׁאָר
מֵאוֹתָן טַפּוֹת, נִשְׁאָרֶת טַפָּה אֶחָת שׁוֹכֶכֶת
מֵאוֹתָן בְּרֻכּוֹת, וְנוֹפֶלֶת בְּאוֹתוֹ יְאוּר שֶׁהוּא
שׁוֹכֵךְ, וְהוּא הַיְאוּר שֶׁעָרִיף מִכָּלֵם.

I copied here the previous two for easier study

Repeated from DZ 2343

Exodus 10:1

”וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה, בֹּא אֶל-פַּרְעֹה: כִּי-אֲנִי הִקְבַּדְתִּי אֶת-לִבּוֹ, וְאֶת-לֵב עַבְדִּיו, לִמְעַן שְׁתִּי אֶתְנִי אֵלָה, בְּקִרְבּוֹ.”

“Then YHVH said to Moses, “Go to Pharaoh, for I have hardened his heart and the
heart of his servants, that I may perform these signs of Mine among them,”

When God told Moses to come to Pharaoh he let him enter deeper levels in the world of Pharaoh. Moses saw a great monster ('תנינים' 'Tanim') with deep spiritual roots in higher levels and he feared it.

Ezekiel 29:3

דבר ואמר כה-אמר אדני יהוה, הנני עליך פרעה מלך-מצרים, התנים הגדול, הרבץ בתוך יארי: אשר אמר לי "ואני, ואני עשיתי"

"Speak and say, Thus says YHVH GOD, "Behold, I am against you, Pharaoh king of Egypt, The great monster that lies in the midst of his rivers, That has said, 'My Nile is mine, and I myself have made it.'"

Because of Moses's fear, God released his power to make war with Pharaoh.

Repeated from DZ 2344

Genesis 1:21

ויברא אלהים, את-התנינים הגדלים; ואת כל-נפש החיה הרמשת אשר שרצו המים למיניהם, ואת כל-עוף כנף "למיניהו, וברא אלהים, כי-טוב"

"God created the great sea monsters and every living creature that moves, with which the waters swarmed after their kind, and every winged bird after its kind; and God saw that it was good."

On the fifth day, God created the creatures of the sea, including the sea monsters.

The word for 'monsters' 'תנינים' is missing the letter 'Yod that makes it proper plural form. The Zohar explains that this is the secret of the Leviathan and his female but because of their great powers, God killed the woman and castrated the male so they won't corrupt the spiritual balance in the world. God preserved that energy for the Tzadikim in the world to come.

DZ 2345

The Zohar reveals that the great monster that we discussed above is the male Leviathan that was left without a female to reproduce.

This Leviathan controls nine rivers that are the aspects of the nine sefirot. Another river that has calm waters is Keter. It connects to the Right, Left and Central columns. The Leviathan swims back to the river of Keter, swallows and assimilates lower levels. The other nine rivers come to the river of Keter to receive their flow of water and spread in the heavens. Another river brings blessings from the Right and it is the most important one.

This Zohar is long and enigmatic and I hope to understand and explain it by the end of this week.

Later I will explain from the Zohar and sages why the male leviathan left alone and why God promised to feed the Righteous from the meat of leviathan after the final redemption.

45. כד נפקין ומתפרשין אינן ארבע נהרין דנפקין
בגנותא דעדן, ההוא דאקרי פישון, נפיל בההוא יאורא
ואתכליל ביה. ועל דא מלכות בבל, אתכליל בהאי.
ופישון איהו מלכות בבל. מיאורא דא אתננו ואתמליין
כל אינן יאורין אחרין.

45. בשיוצאים ונפרדים אותם ארבעה
נהרות שיוצאים מגן עדן, אותו שנקרא פישון
נופל באותו יאור ונכלל בו, ולכן מלכות
בבל נכללת בו, ופישון הוא מלכות בבל.
מהיאור הזה נזונים ומתמלאים כל אותם
היאורים האחרים.

46. בכל יאורא ויאורא, אולא ושאו נוד תנינא, ואינן
תשע. וכל נוד ונוד נקיב נוקבא ברישית, כמה דאת
אמר, (תהלים ע"ד) שברת ראשי תנינים וגו'. ואפילו

46. בכל יאור ויאור הולך וישט תנין אחד,
והם תשעה, וכל אחד ואחד נוקב נקב
בראשו, כמו שנאמר (תהלים עד) שברת
ראשי תנינים וגו'. ואפילו התנין הגדול הזה

האי התנין הגדול הכי הוא, בגין דכלהו גפוזין רוזין
לגבי עילא ולא לתתא.

47. כתיב (בראשית א') בראשית ברא אלהים. וכתיב
ויברא אלהים את התנינים הגדולים, בכל עובדא
דאינן עשר אמין, קיימין לקבליהו אינן עשר יאורין.
וזה תנינא מתפרפרא (ס"א מתפרשא) (ס"א
מתפרפרא) ברוזא, לקבל כל זר וזר.

On the fifth day of Creation, God started with the creation of living creatures in the water and in the sky. The sea monsters, 'התנינים הגדולים', were referred by name and that signified great energy and power over their domain, the sea. God neutralized the male leviathan, by removing his female and what's left is the negative aspect, which is the 'monsters' of the sea.

Ezekiel 29:3

דבר ואמר כה-אמר אדני יהוה, הנני עליך פרעה מלך-מצרים, התנים הגדול, הרבץ בתוך יארי: אשר אמר לי "יארי, ואני עשיתיני"

"Speak and say, Thus says YHVH GOD, "Behold, I am against you, Pharaoh king of Egypt, The great monster that lies in the midst of his rivers, That has said, 'My Nile is mine, and I myself have made it.'"

The Nile River was the source of life for all Egypt. Pharaoh was the Egyptians 'god' on earth and it is obvious that he would claim control over the 'monster' of his Nile river from where he drew great powers.

God took these powers away from Pharaoh and the Egyptians during the process of the 10 plagues and the splitting of the Red Sea.

Psalms 74:13

"אתה פורקת בעזך ים; שברת ראשי תנינים, על-המים"

"You divided the sea by Your strength; You broke the heads of the sea monsters in the waters."

48. ועל דא, זר לשבעין שנין מודעזע עלמא, בגין
דהאי התנין הגדול כד הוא סליק סנפירוי ואודעזע,
כדין כלהו מודעזען באינן יאורין, וכל עלמא
מודעזעא, וארעא מתולולזלת, וכלהו כליקן בהאי תנין
הגדול.

49. והארץ היתה תוהו ובו, אמר רבי שמעון, עובדא
דבראשית, וזכריא לעאן ביה, וידעין ביה, אבל ועירין
אינן, וידעין לרמזא עובדא דבראשית, ברזא דתנין
הגדול. ועל דא תנינן, דכל עלמא לא משתלשל
אלא על סנפירוי דדא.

49. והארץ היתה תוהו ובו. אמר רבי שמעון,
במעשה בראשית החברים עוסקים בו
וידעין בו, אבל הם מעטים שידעין את
רמז מעשה בראשית בסוד התנין הגדול. ועל
זה שנינו, שכל העולם אינו משתלשל אלא
על סנפיריו של זה.

50. תא וזוי והארץ היתה תהו ובהו וגו', תנינן היתה, ואוקימנא. בגין דבהאי יאורא קדמא דקאמרן, כד האי התנין הגדול עאל ביה, כדין אתמלייא, ושאטי ודעיה ניציצין דאתלקטו באינון עלמין דאתזרבו בקדמיתא.

50. בא ראה, והארץ היתה תהו ובהו וגו'. שנינו היתה, ובארנו. משום שביאור הראשון הזה שאמרנו, כשהתנין הגדול הזה נכנס בו, אז מתמלא, ושוטר ודועף הניצוצות שגלקטו באותן עולמות שנחרבו בתחלה.

A special note: The symbols described in this and other places in the Zohar are simplified 'language' to explain spiritual forces and processes. Sometimes the symbols that used to explain deep spiritual aspects are hard to grasp as Rabbi Shimon explains below that very few of his friends can even get it. Rabbi Ashlag gives great explanations but it still hard to understand and connect the symbols to the spiritual events of creation and the sefirot.

The Daily Zohar brings the study of Zohar in the paragraph sequence, skipping nothing because everything is spiritually connected. Even if we don't understand everything, the reading, scanning and listening is our pure tool to connect to the Zohar as revealed by Rabbi Shimon. When you read the commentary, meditate first to be part of the light of the Zohar, then try to get the 'knowledge' part as much as you can. Questions are always welcome.

Rabbi Shimon says that the deeper meaning of the story of creation is known to the friends but very few know how to related to it with the secret of the 'Great Tanim' 'התנים', translated as the 'sea monster'. Then he reveals that the entire Creation was in the secret of Chokmah. As it says in Psalms 104:24 "In wisdom (Chokmah) you have made them all". The Great Tanim is the inclusion of Chokmah. From its 'fins' Genesis 1:2

"והארץ, היתה תהו ובהו, וחשך, על-פני תהום; ורום אלהים, מרחפת על-פני המים" "The earth was formless and void, and darkness was over the surface of the deep, and the Spirit of God was moving over the surface of the waters"

During the process of Creation, God was creating and destroying worlds and when we come to the creation that is described in Genesis, we read that "the earth WAS..." and it means that everything was already in existence and from this point on everything is about setting things in order for the correction process to begin.

When the Great Tanim swims into the first river (Keter), it fills with the light of Chokmah. He goes down and takes the sparks of light from the process of the creation and destroying of the worlds. During this process, the Great Tanim cancel all the judgments.

51. אינון תנינן אזורנין דקאמרן, הוו ולא הוו, אמאי. בגין דאתזולש זייליהו דלא יטשטשון עלמא, בר לשבעין שנין, וזד ומנא, ואינון אתתקפו בזיילא דההוא תנין הגדול, והאי איהו בלחודוי לאתתקפא. ואכלמלא נוקביה קיימת לגביה, לא יכיל עלמא למסביל לון. (ובגין כך)

51. אותם תנינים אחרים שאמרנו היו ולא היו, למה? משום שנחלש כחם שלא יחריבו העולם, פרט לשבעים שנה פעם אחת, והם מתחזקים בכח התנין הגדול ההוא, והוא לבדו מתחזק, ואלמלא נקבתו היתה קיימת אצלו, לא יכול היה העולם לסביל אותם. [ומשום כך]

52. עד לא קטל קודשא בריך הוא לנוקבא, הארץ היתה תהו. (ובהו) תהו היתה. ולבתר דקטל לה,

52. עד שלא הרג הקדוש ברוך הוא את הנקבה, הארץ היתה תהו [ובהו]. תהו היתה.

הָיָה (בראשית ע' ע"א) בָּהוּ, שָׂרָאֵת לְאֶתְקִימָא. וְזוּשֶׁף
עַל. לֹא הָיָה זָהִירָא עוֹבְדָא דְעֵבֶד.
וְאַחַר שֶׁהָרַג אֹתָהּ הִיָּתָה בָּהוּ, הִתְחִילָה
לְהִתְקַיֵּם. וְחֻשְׁף עַל. עֲדִין לֹא הָיָה מְאִיר
הַמַּעֲשֶׂה שֶׁעָשָׂה.

53. מִהָ עֲבִיד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מְזוּזֵן רִישִׁיָּה דְדִכּוּרָא
לְעִילָא, וְאַתְּכַפֵּיא, בְּגִין דְּהָא תְּהוּמָא לְתַתָּא, לֹא הָיָה
זָהִיר. מֵאִי טַעְמָא לֹא הָיָה זָהִיר, בְּגִין דְּהָאִי הִתְנַנֵּן
הַגְּדוֹל, הָיָה נָשִׁיב רוּזָא עַל תְּהוּמָא, וְאַזְוִשִׁיךְ לִיהָ, וְלֹא
מִרְפָּרָא לְתַתָּא.

53. מִהָ עֲשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא? מִחֵץ אֶת
רֹאשׁ הַזָּכָר לְמַעַלָּה וְנִכְפָּה, מִשּׁוּם שֶׁהָיָה
הַתְּהוּם לְמַטָּה לֹא הָיָה מְאִיר. מִהָ הַטַּעַם לֹא
הָיָה מְאִיר? מִשּׁוּם שֶׁהִתְנַנֵּן הַגְּדוֹל הָיָה הָיָה
מְנַשֵּׁב רוּחַ עַל הַתְּהוּם וּמְחַשֵּׁף אוֹתוֹ, וְלֹא
הָיָה מְרַחֵף לְמַטָּה.

Rabbi Ashlag explains that the Great Tanim as male and female were the forces at the beginning of Creation when (Genesis 1:2) 'and the earth WAS...' as we explained in the previous study. The state of 'Tohu', 'unformed' was when both males and females existed. After God 'killed' the female to reduce this synergy force of both. Then he 'cracked' the head of the male, the earth state became 'Bohu', 'and void'.

The Light of the female enabled the first Tzimtzum (forming empty space for the creation of the world and the Tree of Life). Limiting the energy of the male by cracking his head is the aspect of the second Tzimtzum that lead to the process of time and combining the Right and the Left, Mercy with Judgment.

As we explained before, the Great Tanim swims into the first river (Keter), and fills itself with the light of Chokmah. He goes down the levels and takes the sparks of light from each level he passes through and gets stronger. When he arrives to Malchut, the force of Chokmah is expressed and the entire world trembles and everyone in fear. The Zohar adds that if the female were to be with the male at this point the world wouldn't be able to tolerate their combined force and get destroyed.

The cycle of 70 is naturally important in our universe because the process of life is related to the seven sefirot.

We are getting very close to finish a special cycle of 70 years. Israel became a state in 1948 and on the declaration of independence, they call the Jews from all over the world to come to their homeland. That started the 'gathering' of the jews from the world that was the aspect of gathering the sparks of light from the Klipot. The great Tanim of Israel is picking strength since then.

On the fifth of Iyar, 5778, which is in about 15 months, Israel will be 70 years old. It is a very significant event. From this study, we can expect to see the Light of Chokma revealed in Israel. That would be a great miracle.

My friend, Jeff Meiliken, sent me a very interesting comment about the name Tanim, 'תנינ', which is the name of both male and female forces.

TNYNM 'תנינ' is 1110 or 10 x Aleph, taking us to the primordial Aleph in the 10 sefirot. There were 2 matching primordial Alephs funneling the light of chochma into the Sea of Binah. G-d destroyed the lower (relatively speaking) one. As a hint to the study, the first place within the digits of Pi (aspect of the Sea) where 424 (Mashiach Ben David) is found is the 1110th digit of Pi.

54. וְעֵבֶר (נ"א ועם כל דא) רוּחַ אֲזוּרָא דְלַעֲיָלָא, וְנִשְׁבַּח (נ"א דנשב) וּבִטְשׁ בְּהֵהוּא רוּחַ, וְשָׁכִיף לִיה, הָדָא הוּא דְכַתִּיב וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרוּזָפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם. וְהֵינּוּ דְתַנִּינָן, דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בִטְשׁ רוּחַ אֲזוּרָא, וּבְרָא עַלְמָא.

54. וְעֵבֶר (נ"א ועם כל דא) רוּחַ אֲזוּרָא דְלַעֲיָלָא, וְנִשְׁבַּח (נ"א דנשב) וּבִטְשׁ בְּהֵהוּא רוּחַ, וְשָׁכִיף לִיה, הָדָא הוּא דְכַתִּיב וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרוּזָפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם. וְהֵינּוּ דְתַנִּינָן, דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בִטְשׁ רוּחַ אֲזוּרָא, וּבְרָא עַלְמָא.

Genesis 1:2

”וְהָאֶרֶץ, הִיְתָה תֵהוֹ וְבֵהוּ, וְחֹשֶׁךְ, עַל-פְּנֵי תְהוֹם; וְרוּחַ אֱלֹהִים, מְרַחֶפֶת עַל-פְּנֵי הַמַּיִם”

“The earth was formless and void, and darkness was over the surface of the deep, and the Spirit of God was hovering over the surface of the waters.”

Rabbi Ashlag explains that the spirit of God, Ruach, is the aspect of the upper light, hovering over the waters. There was another Ruach on the lower level that existed from the first Tzimtzum. When the second Tzimtzum came to be, the Ruach of the lower level moved out and the world could be created.

55. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר, נִהִיר נִהִירו דְלַעֲיָלָא, וּבִטְשׁ (דף ל"ה ע"א) עַל גְּבֵי רוּחַ דְנִשְׁבִּיב, וְאִסְתַּלַּק מֵעַל תְּהוֹמָא, וְלֹא זָוָא לִיה. כִּיּוֹן דְתַהוֹמָא אֲתַנְהִיר, וַאֲיֵהוּ אִסְתַּלַּק, כְּדִין הָיָה נִהִירו.

55. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר, נִהִיר נִהִירו דְלַעֲיָלָא, וּבִטְשׁ (דף ל"ה ע"א) עַל גְּבֵי רוּחַ דְנִשְׁבִּיב, וְאִסְתַּלַּק מֵעַל תְּהוֹמָא, וְלֹא זָוָא לִיה. כִּיּוֹן דְתַהוֹמָא אֲתַנְהִיר, וַאֲיֵהוּ אִסְתַּלַּק, כְּדִין הָיָה נִהִירו.

Genesis 1:3

”וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, יְהִי אוֹר; וַיְהִי-אוֹר”

“Then God said, “Let there be light”; and there was light.”

The first command “Let there be light” refers to the light of the upper three Sefirot. This light made the Ruach that covered to unformed earth to move away and the light would shine on the lower levels. This is the aspect of “and there was light”.

56. דָּא נִהִיר עַל רִישִׁיה, וּמִיָּא הֵווּ נִפְקֵי מִזֵּו אֶפְוִתִּיה, וְרוּחַא נִשְׁבִּיב לַעֲיָלָא. וְנִהִיר מִנִּהִירו דָּא, עַד דְהָיָה נְזוּיָת נִהִירִיה, מִנְּצַנְצָא לְשִׁבְעִין וְתַרְיֵן נִהִירִין דְשִׁמְשָׁא, כִּיּוֹן דְאֵינֵן נִהִירִין אֲתַרְשִׁיבּוּ בְּגוֹ שִׁמְשָׁא לְתַתָּא, הֵווּ (קפ"ח ע"א) זַיִיבִיָּא דְעַלְמָא יִדְעִין בְּהוּ, וְהֵווּ פְּלוּזִין לְשִׁמְשָׁא. כִּיּוֹן דְאִסְתַּכַּל קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּאֵינֵן זַיִיבִיָּא, סְלִיק נִהִירִיה וְגַנְזוּ לִיה אֲמַאי גַנְזוּ לִיה. בְּגִין דְהֵהוּא תַנִּין, הָיָה סְלִיק וְנְזוּיָת, וּבִטְשׁ בְּאֵינֵן יֹאֲרִין, עַד דְגַנְזוּ לִיה וְלֹא אֲתַגְלִיא.

56. דָּא נִהִיר עַל רִישִׁיה, וּמִיָּא הֵווּ נִפְקֵי מִזֵּו אֶפְוִתִּיה, וְרוּחַא נִשְׁבִּיב לַעֲיָלָא. וְנִהִיר מִנִּהִירו דָּא, עַד דְהָיָה נְזוּיָת נִהִירִיה, מִנְּצַנְצָא לְשִׁבְעִין וְתַרְיֵן נִהִירִין דְשִׁמְשָׁא, כִּיּוֹן דְאֵינֵן נִהִירִין אֲתַרְשִׁיבּוּ בְּגוֹ שִׁמְשָׁא לְתַתָּא, הֵווּ (קפ"ח ע"א) זַיִיבִיָּא דְעַלְמָא יִדְעִין בְּהוּ, וְהֵווּ פְּלוּזִין לְשִׁמְשָׁא. כִּיּוֹן דְאִסְתַּכַּל קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּאֵינֵן זַיִיבִיָּא, סְלִיק נִהִירִיה וְגַנְזוּ לִיה אֲמַאי גַנְזוּ לִיה. בְּגִין דְהֵהוּא תַנִּין, הָיָה סְלִיק וְנְזוּיָת, וּבִטְשׁ בְּאֵינֵן יֹאֲרִין, עַד דְגַנְזוּ לִיה וְלֹא אֲתַגְלִיא.

The ‘sea Monster’, Leviathan, (See DZ commentaries 2344-2348) is from the left, judgments, received his upper three sefirot and continued its light to the lower level through its level of Zeir Anpin as described ‘water coming out of his nostrils’.

The light that came out of Binah revealed through 72 lights shining out from the sun. The wicked connected to these lights and worshipped the sun. When the Holy One Blessed be He saw the improper use of these lights, he removed and concealed them. The Leviathan was also using the judgments that the wicked created when using the 72 lights. He was creating destruction until God concealed that light.

57. וְזָרַע לִיהָ וְרוּעָא בְּזוּד צְדִיקָה, דְּאִיהוּ גִנָּתָא דְּגִנָּתָא, וְזָרַע אוֹתוֹ הָזֶרַע בְּצִדִּיקָה, שֶׁהוּא הַגֵּן שֶׁל וְרוּעָא דְּזָרַע בְּגִנָּתָא, בְּגִנְיָו בְּטִמְרֵי (ס"א הָאִי) דְּהָאִי אִיהוּ. וְטְמִינַת (זָה) שֶׁל הָאוֹר הַזֶּה הוּא.

The 'Gardner' that is Yessod of Zeir Anpin planted a seed, which is the concealed light in the Garden that is Malchut.

The planting in a concealed place is actually a blessing because the seed is going to grow and become a complete plant.

Imagine a man with his consciousness creates light that is needed for manifestation in Malchut. This light forms seeds that come out of the Yessod level of the man. It is planted in the woman, which is the vessel, Malchut, and after a process, the concealed light grows to become a new creation.

58. כִּד הָאִי הִתְנַן הַגָּדוֹל, וְזָמִי דְּצִמּוּז בְּגִנָּתָא וְרוּעָא דְּאוֹר דָּא, כִּדִּין אֶתְעַר לְסִטְרָא אֲזוּרָא, לְהֵהוּא זָהָר דְּאֶקְרִי גִיזוּן. וְאֶתְפִּלְגוּ מִימּוֹי דְּהָאִי גִיזוּן, וְזָר שֶׁבִּילָא דִּילֵיהָ, אִיהוּ אֵיל גֹּו הֵהוּא וְרוּעָא דְּאֶצְמוּזָא גֹּו גִנָּתָא, וְאֶנְהִיר בֵּית בְּרָבוּ דְּזָרוּעָא דָּא, וְאֶקְרִי גִיזוּן.

Four rivers come out of 'Eden', the upper levels, to nourish the 'Garden', Malchut (Genesis 2:10-14). When the seed grows in the garden, the Left receives the Light of Chokmah that grew/revealed in Malchut. The second river, Gihon, Connects this light to the new plant/creation in the garden and reveal its higher light.

59. וּמִתּוֹךְ גְּדֻלַּת שֶׁל אוֹתוֹ הָזֶרַע עָלָה לְגִדְלָה שְׁלֵמָה הַמְּלָךְ, בְּשַׁעֲלָה לְמַלְכוּת, שְׁכָתוּב (מַלְכִּים-א) וְהוֹרְדָתָם אוֹתוֹ אֶל גִּחוֹן, וְכָתוּב וּמָשַׁח אוֹתוֹ שָׁם. שָׁם, וְלֹא בְּמָקוֹם אֲחֵר, מִשּׁוּם שֶׁאֵת זֶה יָדַע דּוֹד הַמְּלָךְ, וּמִימּוֹי הָאֲחֵרִים עָלוּ לְמַלְכוּת אֲחֵרָת, וְזֶהוּ הַמְּלָךְ שֶׁהוּא תַּקִּיף.

The river Gihon, represents the Left, Gevurah and the light of Chokmah, Wisdom. To receive this great light of wisdom, King Solomon was anointed by the Tzadok the priest and the prophet Nathan, to be a king of Israel in the spring of Gihon (1 Kings 1:33,34) in Jerusalem.

60. וְהָאִי הִתְנַן הַגָּדוֹל, אֶתְעַר לִיהָ, וְאֶסְתַּלַּק סְנִפִּירוֹי דְּהָאִי תַנִּין, בְּהֵהוּא זָהָר, לְאֶתְתַּקְפָּא בֵּית. וְכָל אֵינָן שְׂאֵר יְאוּרִין כָּלָהוּ, סִלְקִין וְנִזְוִתִין בְּתַקְפָּא דְּהָאִי הִתְנַן הַגָּדוֹל, וְתָאֵב וְעָאֵל לְהֵהוּא יְאוּרָא שְׂכִיכָא, וְאֶשְׁתַּכַּף בֵּית.

The strength of the Leviathan manifests in its Malchut level in the river Gihon. His powers also move the other rivers and then he went back to its source for tranquility in the concealed Light.

61. וכדין, כד הוה אור אתגגניו (ס"א לנטלא) לעיולא ליה הוה גגנא דקאמרן, כדין נפק זושף קדמאה, ובטש על רישיה, בהוה נוקבא דאתמתזא ביה, ואתפרש זור וזוטא, בין הוה גהירו דאור דא דאתגגניו, ובין הוה זושכא דזושף דא, דכתיב, (בראשית א') ויבדל אלהים בין האור ובין הוושף.

61. ואז, בשארות אור גגניו (להסיעו) להעלותו אותו גגן שאמרנו, אז יוצא החשף הראשון ומכה על ראשו באותו נקב שנעשה בו, ונפרד חוט אחד בין אותו האור של האור הזה שנגגנו, ובין אותה חשכה של החשף הזה, שכתוב (בראשית א') ויבדל אלהים בין האור ובין החשף.

The Light that was revealed in Malchut with the river Gihon, went back to Binah of the upper three sefirot, leaving Malchut in darkness.

This action during the Creation process caused the separation between the upper Sefirot of light and Malchut as we read in Genesis 1:4

”וַיַּרְא אֱלֹהִים אֶת-הָאֹר, כִּי-טוֹב; וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים, בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ.”

“And God saw that the light was good. And God separated the light from the darkness”

62. האי תנין, תב בהוה פרישו דהאי וזוטא דאפריש, ואפריש לאינון (נ"א בין אינון) ואורין, זו זושכא, ואתפרשו גגניו לאניהו אלן מאלין, בהוה פרישו.

62. התנין הזה שב באותה הפרדה של החוט שהפריד, והפריד את אותם (בין אותם) ואורים לתוף החשכה, ונפרדים דגים למיניהם אלה מאלה באותה הפרדה.

The aspect of removing the Light from Malchut repeated itself on all the levels above. Every level has its own 10 sefirot. When the vessel of Malchut stays without Light it creates a desire for the light that went concealed to come back. This is the drive that we experience with every desire that we have.

63. וכד אתפרשו מיין עלאין קדישין. כל אינון ואורין אתפרשו, ועאלו לזו הוה אורא שכיכא דאתבריר מכלהו, ונפיק ועאלין ביה תלת (בלק קצ"ו) זמנין ביומא.

63. וכשנפרדו המים העליונים הקדושים, כל אותם האורים נפרדים, ונכנסו לתוף אותו האור השקט שנבחר מכלם, ויוצאים ונכנסים בו שלש פעמים ביום.

When the Light of Binah left the vessel of Malchut without light, the vessels of the entire level formed in Malchut. This is the aspect separating the upper, male waters, and the lower, female waters.

When Malchut wishes to draw the upper light it needs to express the desire in the lower vessel. This is the ‘awakening’ of the vessel on the lower level in order to draw light from Binah. This process is called ‘elevating female waters’, which connects to the male waters, light, above.

The study of Zohar activates and draw male waters directly because of the high-level connection of the study. This light has a greater potential of manifestation than the light drawn by our desires.

64. וכל אינון גגניו דמגדלן זו אינון ואורין, פרישין אלן מאלין, ואקרון לילות, ואלן אינון ראשין לכל אינון גגניו דנפקין לבר, ואלן שלטין על כלהו. ואלן אקרון בכורי מצרים, ומהכא אתבדר לבר בוכרין, וכלהו אתנו משקיו דאינון ואורין. והאי התנין הגדול, שלטא על כלהו.

64. וכל אותם דגים שגדלים תוף אותם ואורים, נפרדים אלה מאלה, ונקראים לילות, ואלה הם ראשים לכל אותם דגים שיוצאים החוצה, ואלה שולטים על כלם, ואלה נקראים בכורי מצרים. ומפאן התפרוץ החוצה הבכורים, וכלם גזונים מהשקאת

אותם יאורים. והתנני הגדול הזה שולט על כלם.

#64, #65

Keter and Chokmah of each level are called 'head'. It is separated from Binah and the lower seven with a 'curtain'. The 'head' controls and nourishes its lower levels.

Genesis 1:6

”ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים”

“Then God said, “Let there be an expanse in the midst of the waters, and let it separate the waters from the waters.”

The 'head' is the holy level and the lowest is the unholy level. The lower levels have a greater distance from the Light and that makes them unholy because they have a greater lack of light.

65. וכלא בפרשיו דמיין עלאין, דכתיב ויהי מבדיל בין מים למים, ואתרשימו מיין קדישין עלאין, ואתפרשו לעילא, ומיין תתאין, אתפרשו כלהו אלן מאלן, קדישין וכלא קדישין, ועל דא אקרן מלאכין עלאין פרישין, בגין דאתפרשו אלן מאלן לזנייהו.

65. והכל בהבדלת המים העליונים, שכתוב ויהי מבדיל בין מים למים, ונרשמו מים הקדושים העליונים ונפרדו למעלה, והמים התחתונים, נפרדו כלם אלה מאלה, קדושים ושלא קדושים, ועל זה נקראו מלאכים עליונים פרודים, משום שנפרדו אלה מאלה למיניהם.

66. ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע, רוא דא, כד האי התנני הגדול, הוה נשיב רוזא ברהווא נוקבא, ומרפרפא לנבי עילא, כל אינן עשבין הוה מהפך לון ליבישו, עד דרוזא אוזרא נשיב ברהווא רוזא, ושכיף ליה לתתא, ועשבין צמוזו כמלקדמין. ושלטין ומשבזון ואודן קמי קודשא בריה הוא.

66. ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע. סוד זה, בשהתנני הגדול היה מנשב רוח באותו נקב ומרחף כלפי מעלה, את כל אותם העשבים היה הופך אותם ליבש, עד שרוח אחרת נושבת באותה רוח ומשקיטה אותה למטה, והעשבים צמחו בבתחלה, ושולטים ומשבחים ומודים לפני הקדוש ברוך הוא.

Genesis 1:11

”ויאמר אלהים, תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע, עץ פרי עשה פרי למינו, אשר זרעו בו על-הארץ; ויהי-כן”

“Then God said, “Let the earth sprout vegetation: plants yielding seed, and fruit trees on the earth bearing fruit after their kind with seed in them”; and it was so”

After God separated the earth from the water the world was ready for new creations. The earth is Malchut and with the desire for the Light, it can now reveal it by bringing out vegetation. They are nourished by the upper light.

67. מסטר שמאלא, ולגו יאורא שכיכא, נפקין בעירין לזנייהו, ואלן למקרב לנבי דאינן עשבין ולא יכלין ותבין לאתרניהו. כל אלן יאורין אלן ושטטין, עם ההוא תנינא דשליט בהו, וסוזרין לאינן עשבין, ולא יכלין. בר לזמנין, דרוזא עלאה לא נשיב, ואיהו מרפרפא רוזא ברהווא נוקבא דלעילא, כמה דאוקימנא, כדין שליט ההוא רוזא על אינן עשבין.

67. מצד שמאל ולתוך היאור השקט יוצאות בהמות למיניהן, והולכים להתקרב לאותם עשבים ולא יכולים, ושבים למקומם. כל היאורים הללו הולכים ושטים עם אותו התנני ששולטים בהם, ומקיפים את אותם העשבים ולא יכולים, פרט לפעמים שרוח עליונה אינה נושבת, והיא מרחפת הרוח באותו הנקב שלמעלה, כמו שבארנו, ואז שולטת אותה הרוח על אותם עשבים.

The forces of the Left drawn to the new creation with intent to take its light. They can't do it because of the upper light have the control. If the upper light is not present then the Left can drain the light from the new creation.

Lesson:

When we build a new vessel (idea, plans, purchase, pregnancy) it is in a vulnerable state and should be concealed until the upper three levels established proper connection to give it strength. Then it can 'sprout' and be revealed. The protection should be continued by constantly drawing light to nourish it, otherwise, the forces of the Left-side may drain the light out of that vessel and dry it out.

68. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תֵּבַב לְאַתְרֶיהָ, וְסִלְקָא וְנִזְוֶתָא. וּבִגְזִין דְּמִימֵי שְׂכִיכִין, אֲזִיל בְּשִׂכְכוֹ, וְהָאִי הַתְּנִינִים הַגְּדֹלִים סִלְקָא לְגַבֵּי אֵינֶן יְאֻרִין, וְעִשְׂבִּין כִּלְהוּ מִגְדֹּלֶן סוּרְגִיָּה דְּהֵהוּא יְאֻרָא שְׂכִיכָא וְאַלִין (נ"א וַאֲיִנֹן) מִגְדֹּלֶן בְּכָל עֵיבֶר, כְּדִין סִלְקָא הֵהוּא תְנִינָא וְאַתְרֵיבֵי בִיעִיָּהּ, וְתֵב לְכָל אֵינֶן יְאֻרִין.

68. וְהַיֹּאזֵר הַשְּׁקֵט שָׁב לְמִקְוֵמוֹ, וְעוֹלָה וְיֹרֵד. וּמִשּׁוּם שְׂמִימֵי שְׁקֵטִים, הוֹלֵךְ בְּשִׁקְטָא. וְהַתְּנִינִים הַגְּדֹלִים הֵם עוֹלָה לְאוֹתָם יְאֻרִים, וְכָל הָעִשְׂבִּים מִתְגַּדְּלִים סָבִיב אוֹתוֹ הַיֹּאזֵר הַשְּׁקֵט, וְאַלֵּה (וְהֵם) גְּדֹלִים בְּכָל עֵבֶר, וְאִז עוֹלָה אוֹתוֹ תְנִין וּמִתְגַּדֵּל בִּיעִיָּהּ, וְשָׁב אֶל כָּל אוֹתָם יְאֻרִים.

The vegetation that represents new creation is the aspect of light 'sprout' from darkness. The Left-side comes to be among the vegetation to draw from their light and grow.

69. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם, דָּא אִיהוּ נְזֻזֵשׁ בְּרִיזֹן. אֲמַאי בְּרִיזֹן. בְּגִין דְּסִגִּיר לְתִרְיִן סְטִרִין, וְכָא נְפִיק לְעֵלְמִין אֶלָּא זֹד וּמִנָּא לְיוֹבֵלָא.

69. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם, דָּא אִיהוּ נְזֻזֵשׁ בְּרִיזֹן. אֲמַאי בְּרִיזֹן. בְּגִין דְּסִגִּיר לְתִרְיִן סְטִרִין, וְכָא נְפִיק לְעֵלְמִין אֶלָּא זֹד וּמִנָּא לְיוֹבֵלָא.

Genesis 1:14

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, יְהִי מְאֹרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם, לְהַבְדִּיל, בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה; וְהָיוּ לְאֹתֹת וּלְמוֹעֲדִים, וּלְיָמִים וּשְׁנִים"

"Then God said, 'Let there be lights in the expanse of the heavens to separate the day from the night, and let them be for signs and for seasons and for days and years;'"

The word for 'lights' 'מְאֹרֶת' is missing the letter Vav ם that represents Zeir Anpin and central column. Zeir Anpin delivers the light to Malchut and the missing Vav ם means that Malchut doesn't have Light of her own.

The word 'מְאֹרֶת' also means 'curses'. The root is אר in the middle and the first and last letters spell 'מֵת', which means 'dead'. When work to unify the two sides in the central column, Zeir Anpin, 'מְאֹרֶת' we reveal the light 'אוֹר' inside the 'dead' vessel and bring life into it.

70. וּבְסִפְרֵי קְדָמָא, דָּא נְזֻזֵשׁ עֲקֻלְתוֹן, דְּאִיהוּ בְּעֻקְיָמוֹ תְּדִיר, וְאִינִי לְוֹטִין עַל עֲלָמָא, כִּד הָאִי קָם, אֲתֵבֶר תּוֹקֶפִיָּה (דף ל"ה ע"ב) דְּהֵהוּא תְנִינָא, וְכָא יָכִיל לְבִיקָם, עַד דְּאֵבִיד גְּשִׁמִּיָּה. בְּגִין דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא כְּפִיף לִיה גֹּו יָמָא, כִּד עָאֵל לְגַבִּיָּה. וְאִיהוּ דִּרְךָ עַל תּוֹקֶפִיָּה דִּימָא. וְתִקְפִּיָּה דִּימָא דָּא, אִיהוּ תְנִינָא, כְּמָה דְּאֵת אֲמֹר (אִיּוֹב ט') וְדוֹרְךָ עַל בְּמִתֵּי יָם.

70. וּבְסִפְרֵי קְדָמָא, דָּא נְזֻזֵשׁ עֲקֻלְתוֹן, דְּאִיהוּ בְּעֻקְיָמוֹ תְּדִיר, וְאִינִי לְוֹטִין עַל עֲלָמָא, כִּד הָאִי קָם, אֲתֵבֶר תּוֹקֶפִיָּה (דף ל"ה ע"ב) דְּהֵהוּא תְנִינָא, וְכָא יָכִיל לְבִיקָם, עַד דְּאֵבִיד גְּשִׁמִּיָּה. בְּגִין דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא כְּפִיף לִיה גֹּו יָמָא, כִּד עָאֵל לְגַבִּיָּה. וְאִיהוּ דִּרְךָ עַל תּוֹקֶפִיָּה דִּימָא. וְתִקְפִּיָּה דִּימָא דָּא, אִיהוּ תְנִינָא, כְּמָה דְּאֵת אֲמֹר (אִיּוֹב ט') וְדוֹרְךָ עַל בְּמִתֵּי יָם.

The word 'מֵאֵרֶת' also refers to the cursed Snake that doesn't have light of his own. He always after our 'heel' to take our light.

This process of Creation gave us an advantage over the negative side because we can earn the light (Genesis 3:19) while the Snake depends on our mistakes for high-level nourishments.

71. וְכֹדֶר הָאֵי נֹזֵעַ קָם, כְּדִין מִה כְּתִיב, (ישעיה כ"ז) וְהָרַג אֶת הַתַּנִּין אֲשֶׁר בַּיָּם, דָּא אִיהוּ הַתַּנִּין הַגָּדוֹל. וְעַל דָּא כְּתִיב, (יחזקאל כ"ט) הִנְנִי עֹלֶיךָ. וְדָא נֹזֵעַ, אִיהוּ מֵאֵרֶת, בְּלוֹוִטִין לְכָלָא, בְּגִין דְּאִיהוּ תַקִּיפָא עָלֵיהּ. בְּתַקִּיפִיה דְּהֵהוּא נָהָר רַבְרָבָא, דְּאֶקְרִי זִדְדָקֵל, וְהָא אֶקְיָמְנָא.

71. וּבְשָׁקָם הִנָּחַשׁ הַזֶּה, אִזּוּ מֵה כְּתוּב? (ישעיה נו) וְהָרַג אֶת הַתַּנִּין אֲשֶׁר בַּיָּם. זֶהוּ הַתַּנִּין הַגָּדוֹל. וְעַל זֶה כְּתוּב הִנְנִי עֹלֶיךָ. וְנָחַשׁ זֶה הוּא מֵאֵרֶת, בְּקָלָלוֹת לְכָל, מְשׁוּם שֶׁהוּא חָזַק עָלָיו בְּחֻזְקוֹ שֶׁל אוֹתוֹ הַנָּהָר הַגָּדוֹל שֶׁנִּקְרָא חֲדָקֵל, וְהָרִי בְּאֶרְצוֹ.

There are two types of snakes, one on the land that is stronger than the other one that is in the water.

Ezekiel 29:3

דְּבַר וְאֶמְרָתָּ כֹּה אָמַר אֲדֹנִי יְהוָה הִנְנִי עֹלֶיךָ פָּרַעַה מֶלֶךְ מִצְרַיִם הַתַּנִּים הַגָּדוֹל הַרְבֵּץ בְּתוֹךְ יַאֲרֵיו אֲשֶׁר אָמַר לִי יֹאֲרִי "וְאֲנִי עָשִׂיתִנִּי"

"Speak and say, 'Thus says the Lord YHVH, "Behold, I am against you, Pharaoh king of Egypt, the great sea monster that lies in the midst of his rivers, That has said, 'My Nile is mine, and I myself have made it.'"

72. הַהוּא נֹזֵעַ אִיהוּ בִּיבְשֻׁתָּא כַּד נִפְקִין דָּא בְּדָא, דָּא דְּבִיבְשֻׁתָּא אֶתְתַּקֵּף תְּדִיר, בְּגִין דְּכָל אֹרְחוֹזֵי וְתַקְפוֹי בִּיבְשֻׁתָּא אִיהוּ, וְאָכִיל אֶרְעָא וְעֶפְרָא תְּדִיר, כְּמֵה דְּאֶתְ אָמַר (בראשית ג') וְעֶפֶר תֹּאכַל כָּל יְמֵי זְיוֹךְ. דָּא גְדִיל בְּעֶפְרָא, וְדָא גְדִיל בְּמִיָּא. נֹזֵעַ דְּאֶתְגְּדִיל בְּמִיָּא, לָאוּ תַקִּיפָא כְּהֵאֵי דְּאֶתְגְּדִיל בִּיבְשֻׁתָּא, וְעַל דָּא כְּתִיב (בראשית א') מֵאֵרֶת זִזְסָר.

72. אוֹתוֹ הִנָּחַשׁ שְׂבִיבְשָׁה, כְּשִׁוְצָאִים (לְהַלָּחֵם) זֶה בְּזֶה, אוֹתוֹ שְׂבִיבְשָׁה תְּמִיד מִתְגַּבֵּר, מְשׁוּם שֶׁכָּל דְּרָכּוֹ וְחֻזְקוֹ הוּא בִּיבְשָׁה, וְאוֹכֵל אֶרֶץ וְעֶפֶר תְּמִיד, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְעֶפֶר תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ. זֶה גְדִיל בְּעֶפֶר, וְזֶה גְדִיל בְּמִיָּם. נָחַשׁ שֶׁהִתְגַּדֵּל בְּמִיָּם לֹא חָזַק כְּזֶה שֶׁהִתְגַּדֵּל בִּיבְשָׁה, וְעַל זֶה כְּתוּב מֵאֵרֶת חֶסֶד.

When the two snakes go into fight, the snake of the land always overcome the snake of the water. The land's snake gets his powers from the land that nourishes him and gives him strength and Judgment. He has powers that come from the barrier at the bottom of the central column (מֶסַךְ דְּחִירִיק) that is between Malchut and Zeir Anpin. Because this point separates Light (Zeir Anpin) and death (Malchut), the Snake has the power to kill all livings.

73. וְדָא אֶזְדַּמֵּן לְגַבִּי הַהוּא דְּמִיָּא. וְאָף עַל גַּב (ודא לא) דְּאֶזְדַּמֵּן לְגַבִּיהּ, לֹא אֶזְזוּ לְגַבִּיהּ, אֶלָּא קוֹדֵשִׁיא בְּרִיךְ הוּא בְּלוֹוִדוֹי, דְּקָטִיל לִיה מִזֵּו יָמָא, כְּמֵה דְּאֶקְיָמְנָא בְּגִין גְּסוּת רִחוּזָא דְּבִיָּה, כְּמֵה דְּאֶתְ אָמַר (יחזקאל כ"ט) אֲשֶׁר אָמַר לִי יֹאֲרִי וְגו'.

73. וְזֶה הַזְּדַמֵּן לְאוֹתוֹ שֶׁל הַמִּיָּם. וְאָף עַל גַּב [זֶה לֹא] שֶׁהִזְדַּמֵּן אֵלָיו, לֹא נִלָּחֵם בּוֹ, אֶלָּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַדּוֹ שֶׁהָרַג אוֹתוֹ מִתּוֹךְ הַיָּם, כְּמוֹ שֶׁבְּאֶרְצוֹ שֶׁבְּגִלְל גְּסוּת הָרוּחַ שָׁבוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יחזקאל כט) אֲשֶׁר אָמַר לִי יֹאֲרִי וְגו'.

Even though the Snake of the land was supposed to fight the serpent of the sea, he doesn't do it. The Holy One Blessed be He took away the powers of the sea serpent

because of his rude and arrogant expression; “My Nile is mine, and I myself have made it.”.

The sea serpent that was an aspect of the Left reinstated but weaker and under the control of the right column.

Isaiah 27:1

“ביום ההוא יפקד יהוה בסרבו הקשה והגדולה והחזקה על לויטן נחש ברום ועל לויטן נחש עקלתון והרג אתהפנין”
“אשר בים”

“In that day YHVH will punish Leviathan the fleeing serpent, With His fierce and great and mighty sword, Even Leviathan the twisted serpent; And He will kill the serpent that is in the sea”

Lesson;

Pharaoh is the aspect of the Left, the Snake. He didn't recognize or accept YHVH because he saw himself as God on earth. God took his powers away through the process of the ten plagues reducing his ego to nothing.

The sages say that God didn't let Pharaoh die in the sea so he can tell the stories about the miracles God made.

Arrogance behavior is opposite the ways of God that all his work in this world is done without us seeing him. He also uses different 'messengers' that serve him and deliver good to people. An arrogant person creates a curtain of 'death' around himself because he disconnects from the Light. Sooner or later he will fall.

When we get 'hit' with some kind of pain, we should review our actions to find where did we go against the ways of God. The next hit could be worse than the previous one because we create a greater distance from the Light. We can save ourselves a lot of pain when we become humble and correct our ways.

74. ועבר יי' לנגוף את מצרים וגו'. תנא אמר רבי יוסי, האי קרא קשיא, וכי וראה את הדם ואוזר כף ופסזו, דמשמע דסימנא הוא דעביר. ואי תימא בגין דמא דאיהו מצוה, אמאי לבר. ואמאי בתלת דוכתי דפתווא. והא כתיב (דניאל ב') הוא גלי עמיקתא וגו'. ובמי טעמא בעא דאתגליא דמא על המשקוף ועל שתי המזוזות.

74. ועבר ה' לנגוף את מצרים וגו'. אמר רבי יוסי, פסוק זה קשה, וכי וראה את הדם ואחר כך ופסזו, שמשמע שסימן הוא עשה? ואם תאמר בשביל הדם שהוא מצוה, אז למה בחוץ? ולמה בשלשה מקומות של הפתח, והרי כתוב (דניאל ב') הוא מגלה עמקות וגו', ומה הטעם שרצה להיות דם גלוי על המשקוף ועל שתי המזוזות?

Exodus 12:23

ועבר יהוה לנגוף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח יהוה על הפתח ולא יתן המושחית”
“לבא אל בתיכם לנגוף”

“For YHVH will pass through to smite the Egyptians; and when He sees the blood on the lintel and on the two doorposts, YHVH will pass over the door and will not allow the destroyer to come in to your houses to smite you.”

The Zohar asks; If nothing is hidden from God's eyes then why the Israelites were instructed to mark with blood the lintel and the two sides of their doors?

75. אלא תנא, כתיב, (דברים ל"ב) וירא יי' וינאץ, וכתב, (בראשית ו') וירא יי' כי רבה רעת האדם בארץ. ותנינן לא אתווי אשגוזותא דלעילא, אלא כד אתווי לתתא עובדא דאתעבדו עובדא בניה ועל דא (נ"א ועד דעבדין עובדא לתתא) לא משגוזין (נ"א לאבאשא),

75. אלא שנינו, כתוב (דברים לב) וירא ה' וינאץ, וכתוב (בראשית ו') וירא ה' כי רבה רעת האדם בארץ. ושנינו, לא נראית ההשגחה העליונה אלא בשנראים למטה המעשים שנעשו מעשה ממנו, ועל זה [ועד

בַּר הַרְהוּרָא דְעֵבוּדָה זָרָה, דְּכַתִּיב, (דברים י"א) הַשְׁמִירוּ לָכֶם פֶּן יִפְתָּה לְבַבְכֶם. וּמִדְּאִתְעִבִיד עוֹבְדָא, אֲשֶׁנְּזוּזוּתָא דְלַעֲיָלָא אֲתַעֵר, וּבְגִין כֹּה, כָּלָא, בִּין לְטָב וּבִין לְבִישׁ, בְּעוֹבְדָא תַלְיָא מִלְתָּא.

שְׁעוֹשִׁים מַעֲשֵׂה לְמַטָּה] לֹא מְשִׁיחִים לְהָרַע, פֶּרַט לְהַרְהוּרָא שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה, שְׁכָתוּב (דברים א) הַשְׁמִירוּ לָכֶם פֶּן יִפְתָּה לְבַבְכֶם. וּמִשְׁנַעֲשֵׂה הַמַּעֲשֵׂה, מִתְעוֹרֶרֶת הַהִשְׁגָּחָה מִלְמַעְלָה, וְלִכְּנֵן הַכֹּל, בִּין לְטוֹב בִּין לְרַע, תְּלוּי הַדָּבָר בַּמַּעֲשֵׂה.

When YHVH sees the actions below he 'reacts' as it says in Deuteronomy 32:19

"וַיֵּרָא יְהוָה וַיִּנְאֹץ מִכֵּעַס בְּנֵי וּבָנֹתָיו"

"Then YHVH saw this, and spurned them Because of the provocation of His sons and daughters."

Also in Genesis 6:5 (before the Flood)

"וַיֵּרָא יְהוָה כִּי רָבָה רָעַת הָאָדָם בָּאָרֶץ וְכָל יִצְרַת מַחְשַׁבַת לִבּוֹ רָק רָע כָּל הַיּוֹם"

"Then YHVH saw that the wickedness of man was great on the earth, and that every intent of the thoughts of his heart was only evil continually."

There's no 'punishment' inflicted from above unless the action below is made, except for thoughts related to idol worshipping.

Deuteronomy 11:16

"הַשְׁמִירוּ לָכֶם פֶּן יִפְתָּה לְבַבְכֶם וְסִרְתֶּם וְעַבַּדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם"

"Beware that your hearts are not deceived, and that you do not turn away and serve other gods and worship them."

This rule is applied to positive and negative actions.

Lesson;

The Light comes to a vessel that is made by our actions. Negative actions draw light from the left column and the vessels break. Then judgments come to 'repair' it.

Positive actions create vessels and draw light from the central column that benefits us. Making efforts toward making a positive action in most case create complete vessels. Even if the action wasn't completed because of a reason beyond the control of the person doing the action, the Light would still come to the vessels.

Idol worshipping is everything that we may consider as a source of energy and support that is not from YHVH. NO SHORTCUTS!*

Depending on other people to draw light for us is another form of idol worship.

Psalms 146:3-5 (read the entire chapter)

"אֵל תִּבְטְחוּ בְּנִדְיָבִים בְּכֵן אָדָם שָׂאִין לוֹ תְּשׁוּעָה"

"תִּצָּא רוּחוֹ יֵשֵׁב לְאֶדְמָתוֹ בַּיּוֹם הַהוּא אֲכָדוּ עֲשִׂתְנָתָיו"

"אֲשֶׁרִי שָׂאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ שָׁכְרוּ עַל יְהוָה אֱלֹהָיו"

"3. Do not trust in princes, In mortal man, in whom there is no salvation.

4. His spirit departs, he returns to the earth; In that very day, his thoughts perish.

5. How blessed is he whose help is the God of Jacob, Whose hope is in YHVH his God," Thoughts of 'idol worshipping' create disconnection from YHVH. It removes the Light and makes room for darkness. When there's no light, darkness comes with judgments.

* NO SHORTCUTS!

Many people try to use names and different objects, crystal, jewelry, and similar items to draw quick light to benefit themselves. These are strong forms of Idol Worshipping and should be avoided. I know a person who published a book full of names and descriptions of 'shortcuts'. Unfortunately, he attracted a lot of judgments into his life that hurt him very badly, to say the least. I pray for him to recover and go back on the righteous path.

Only a pure Kabbalist can write specific and dedicated amulet to a person for the purpose of supporting his vessel for real needs.

The Baal Shem Tov used to write his name as an amulet and give it to people. It carried his meditations for that person. Some Kabbalists did fasting before writing amulets to people. They never asked money or personal benefits for channeling the Light of YHVH through their prayers and amulet making.

Someone sent me recently a copy of the amulet he put in his home. It was a paper copy with many holy names in different shapes. The problem was that many letters were broken and or erased, which means broken vessels that can not hold or channel light. (Most likely would draw judgments). The Nikud was incomplete of missing because, after N generations of copies, the quality reduced. In addition, the amulet was made for a different family and their names were on the paper. Using such a thing is pure idol worship and should be avoided. The Torah and the Zohar are full of sacred names that reveal light in our lives. The Torah and Bible verses I quote in the daily Zohar studies are pure light from YHVH.

We don't need 'shortcuts' because in most cases they would only bring judgment that could hurt us.

If you don't have an amulet that was made for you by a righteous kabbalist then you better remove these kinds of Idol worship items from your home and life.

This is the best and 'safest' name to use. The Nikud is according to the Holy Ari.

[Download \(PDF, 51KB\)](#)

76. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּל שְׂוָקֵי מִצָּרִים, מִלֵּין טַעוֹן הָיוּ, וְעוֹד דְּבַכְל בֵּיתָא וּבֵיתָא, הָיוּ שְׂכִיזֵי זִינִין, דְּמִתְקַטְרִי בְּזוֹרְשֵׁיהוּ, בְּאִינוֹן כְּתָרִין תַּתְּאִין דְּלִתְתָּא, וּמִתְעָרִין רוּחַ מִסְאָבָא בְּזוּרְיָהוּ.

76. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּל שְׂוָקֵי מִצָּרִים, כָּל שְׂוָקֵי מִצָּרִים הָיוּ מְלֵאִים אֱלִילִים, וְעוֹד, שְׂבַכְל בֵּית וּבֵית הָיוּ מִצְוִיִּים מִינִים שְׂנִקְשָׁרִים בְּכַשְׁפֵּיהֶם בְּאוֹתָם כְּתָרִים תַּחְתּוֹנִים שְׁלֻמָּטָה, וּמִתְעָרִים רוּחַ טְמָאָה בְּתוֹכָם.

Rabbi Yosei reveals that the markets in Egypt were full of idols. In every house, they had all kinds of sorcerers and warlocks. They were connected to the Keter level of the impure system to draw impure spirits.

77. וְרָא דְּמִלְכָּה תִּנְא, כְּתִיב, וּלְקִזְזָתָם אֲגָדָת אָזוּב וּטְבִלְתָּם בְּדָם אֲשֶׁר בְּסַף וְהִנֵּעְתָם אֶל הַמִּשְׁקוֹף וְאֶל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת. אֲגָדָת אָזוּב לְמָהּ? כְּדִי לְבַעַר רוּחַ טְמָאָה מִבֵּינֵיהֶם, (זֶה הַפְּסוּק קִשָּׁה, וְכִי נִרְאָה אֶת הַדָּם וְאֶסֶר כֶּךָ וּפְסָח, שְׂמִשְׁמַע שְׂסִימָן הוּא שְׁעֵשָׂה, מְדוּעָה? וְהָרִי הַכֹּל גָּלוּי לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכָתוּב (דְּנִיאל ב) הוּא מְגַלָּה עֲמָקוֹת וְנִסְתָּרוֹת. אֲלֹא שְׁנִינוּ, כְּתוּב וְיָרָא ה' וַיִּנָּאֵץ וַיִּנָּאֵץ וַיִּנָּאֵץ, וְכָתוּב וַיִּרָא ה' כִּי רַבָּה רַעַת וַיִּנָּאֵץ. לֹא מִתְרָאָה הַשְּׁנִינָה לְמַעְלָה, אֲלֹא כְּאֲשֶׁר נִרְאָה לְמַטָּה מַעְשָׂה, וּמִשְׁנַעֲשָׂה מַעְשָׂה - הַשְּׁנִינָה לְמַעְלָה מִתְעוֹרְרָת, וּמִפְּנֵי כֵן הַכֹּל, בֵּין לְטוֹבָה וּבֵין לְרָעָה, בְּמַעְשָׂה תְּלוּי הַדָּבָר. וּלְקִזְזָתָם אֲגָדָת אָזוּב נָגוּ. אֲגָדָת אָזוּב לְמָהּ? וְהִנֵּה הַטַּעַם רָצָה שְׂתִּתְּגַלָּה דָם עַל הַמִּשְׁקוֹף וְעַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת?

77. וְרָא דְּמִלְכָּה תִּנְא, כְּתִיב, וּלְקִזְזָתָם אֲגָדָת אָזוּב וּטְבִלְתָּם בְּדָם אֲשֶׁר בְּסַף וְהִנֵּעְתָם אֶל הַמִּשְׁקוֹף וְאֶל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת. אֲגָדָת אָזוּב לְמָהּ? כְּדִי לְבַעַר רוּחַ טְמָאָה מִבֵּינֵיהֶם, (זֶה הַפְּסוּק קִשָּׁה, וְכִי נִרְאָה אֶת הַדָּם וְאֶסֶר כֶּךָ וּפְסָח, שְׂמִשְׁמַע שְׂסִימָן הוּא שְׁעֵשָׂה, מְדוּעָה? וְהָרִי הַכֹּל גָּלוּי לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכָתוּב (דְּנִיאל ב) הוּא מְגַלָּה עֲמָקוֹת וְנִסְתָּרוֹת. אֲלֹא שְׁנִינוּ, כְּתוּב וַיִּרָא ה' וַיִּנָּאֵץ וַיִּנָּאֵץ וַיִּנָּאֵץ, וְכָתוּב וַיִּרָא ה' כִּי רַבָּה רַעַת וַיִּנָּאֵץ. לֹא מִתְרָאָה הַשְּׁנִינָה לְמַעְלָה, אֲלֹא כְּאֲשֶׁר נִרְאָה לְמַטָּה מַעְשָׂה, וּמִשְׁנַעֲשָׂה מַעְשָׂה - הַשְּׁנִינָה לְמַעְלָה מִתְעוֹרְרָת, וּמִפְּנֵי כֵן הַכֹּל, בֵּין לְטוֹבָה וּבֵין לְרָעָה, בְּמַעְשָׂה תְּלוּי הַדָּבָר. וּלְקִזְזָתָם אֲגָדָת אָזוּב נָגוּ. אֲגָדָת אָזוּב לְמָהּ? וְהִנֵּה הַטַּעַם רָצָה שְׂתִּתְּגַלָּה דָם עַל הַמִּשְׁקוֹף וְעַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת?

הָכָא, וְזוֹר הָכָא, וְזוֹר בְּצוּיָהוּ בְּגִין כָּה, וּפְסוּזוּ יִי עַל
הַפְתּוֹז וְלֹא יִתֵּן הַמְשִׁיחִית לְבֹא אֶל בְּתִיכֶם לְגִזּוֹף, מְשׁוּם
דְּזִמְבִּי שְׂמָא קְדִישָׁא רְשִׁים עַל פְּתוּזָא.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּל הַשְּׁנוּקִים בְּמִצְרַיִם הָיוּ מְלֵאִים
אֲלֵילִים, וּבְכָל בֵּית וּבֵית הָיוּ נִמְצָאִים מִיָּנִים
שְׁמֻקְטִירִים בְּכֻשְׁפֵיהֶם בְּאוֹתָם כְּתָרִים תַּחְתּוֹנִים
שְׁלֻמְטָה וּמַעֲרָרִים רוּחַ טְמָאָה אֶצְלָם, וְעַל זֶה
אֶגְדַּת אֲזוּב, כְּדֵי לְבַעַר רוּחוֹת
מִבִּינֵיהֶם) וּלְהִרְאוֹת בְּפִתְחֵיהֶם בְּשִׁלְשֵׁת
הַמְקוֹמוֹת הַלְלוּ הָאֱמוּנָה הַשְּׁלֵמָה. אֶחָד בָּאן,
וְאֶחָד בָּאן, וְאֶחָד בִּינֵיהֶם. וְלִכְּן וּפְסָח ה' עַל
הַפְתָּח וְלֹא יִתֵּן הַמְשִׁחִית לְבֹא אֶל בְּתִיכֶם
לְגִזּוֹף, מְשׁוּם שְׂרֻאָה אֶת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ רְשׁוּם
עַל הַפְתָּח.

Exodus 12:22,23

וְלִקְחֶתֶם אֶגְדַּת אֲזוּב וּטְבַלְתֶּם בָּדָם אֲשֶׁר בֶּסֶף וְהַגַּעְתֶּם אֶל הַמִּשְׁקוֹף וְאֶל שְׁתֵּי הַמְּזוֹזוֹת מִן הַדָּם אֲשֶׁר בֶּסֶף וְאִתְּם
”לֹא תֵצֵאוּ אִישׁ מִפֶּתַח בֵּיתוֹ עַד בֹּקֶר

וְעָבַר יְהוָה לְגִזּוֹף אֶת מִצְרַיִם וְרָאָה אֶת הַדָּם עַל הַמִּשְׁקוֹף וְעַל שְׁתֵּי הַמְּזוֹזוֹת וּפְסָח יְהוָה עַל הַפְתָּח וְלֹא יִתֵּן הַמְשִׁחִית
”לְבֹא אֶל בְּתִיכֶם לְגִזּוֹף

”You shall take a bunch of hyssop and dip it in the blood which is in the basin, and apply some of the blood that is in the basin to the lintel and the two doorposts; and none of you shall go outside the door of his house until morning.”

“For YHVH will pass through to smite the Egyptians; and when He sees the blood on the lintel and on the two doorposts, YHVH will pass over the door and will not allow the destroyer to come into your houses to smite you.”

The use of a bunch of hyssops was to remove the impure spirit from among them. Marking the doors on the head frame and the two sides were to connect to the three lines of the Tree of Life. This connection revealed the Light and the name YHVH on the door and for that reason “the destroyer will not be allowed to come into your houses”.

Lesson;

Similar to the previous DZ study, we see again that we must do an action to have the protection from God. The Israelites were instructed to use blood and hyssop to mark their dwellings for protection.

We will study the use of blood in the next DZ study and here we will expand on the use of hyssop.

The word for hyssop ‘אזוב’ and ‘סף’, ‘Threshold’ together have a numerical value of 156, same as ‘יוסף’, ‘Joseph’, also 6 times YHVH (26). The hyssop has the aspect of Yessod (Zohar Hasulam Metzora #19).

The use of hyssop is found in several places in the Torah. All of them related to purification and removal of negativity. Exodus 12:23, Leviticus 14:4, Leviticus 14:49, Numbers 19:18

Other references to its value in health and removal of negativity found in the Talmud, Maimonides. Also in the writings of Rabbi Chaim Vital telling us that the Holy Ari was careful to put hyssop and salt on his eating table.

Hyssop is commonly used in Israel and some middle east countries as a food spice. It comes mixed with other good herbs like Thyme, Sumac, roasted Sesame seeds. Some variation is available with salt and fennel seeds. It is called Zaatar or Zahtar. You can find information and buy it online. There are hyssop oils that are good for health-related purposes but on the dinner table use the herb itself because it is close to its natural state.

I don't eat much bread but sometimes I like to mix a little Zaatar with pure olive oil and salt and spread on fresh warm bread or dip the bread in it. On Shabbat, I sprinkle a little bit on a slice of challah. It's good for digestion among other benefits.

78. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִי הָכִי אֲמַאי דְּבָמָא, דְּהָא תַּנְיָנָן, זִוּוּר וְסוּמָק וְזוּר דְּכָלִּיל בִּינֵי זְוִינֵי. אָמַר לֵיהּ, תִּרִי דְּבִי הוּא, זוּר דְּמִילָהּ, וְזוּר דְּפִסְזָא. דְּמִילָהּ רְזוּמִי. דְּפִסְזָא דִּינָא.

78. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִם כֵּן אִזְלִים מִן דָּם, שְׁהִירֵי שְׁנִינֵי, לְבָן וְאֶדָם וְאַחַד שְׁכָלוֹל בֵּין הַגּוֹנִים? אָמַר לוֹ, שְׁנֵי דְמִים הֵי, אֶחָד שֶׁל מִילָהּ וְאַחַד שֶׁל פֶּסַח. שֶׁל מִילָהּ רַחֲמִים, וְשֶׁל פֶּסַח דִּין.

Rabbi Yehuda asks; why the markings of the doors of the Israelites were done with blood? And he explains that the blood they used came from two sources. The first source was from the ram they were ordered to bring home and slaughter after four days (Exodus 12:6,7). The second source is the blood of the circumcision. They mixed the blood and marked the doors on three sides for the three lines of the Tree of Life. Even though the color of the blood is red, the blood of the circumcision has the aspect of Right, Chessed, Mercy and the blood of the Ram has an aspect of Left and judgment. The mix of the two created the balance of the central column, aspect of the green color.

79. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לֹא הָכִי, אֶלָּא כְּמָה דְּאוֹלִיפְנָא, דְּאוּזוּר הֵהוּא דְּבָמָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְרְזוּמִי, כְּאִילוּ הוּא זִוּוּר בְּגוֹ זְוִינֵי, הָדָא הוּא דְּכֶתִיב, (יחזקאל ט"ז) וְאֶעֱבֹר עָלֶיךָ וְאֶרְאֶה מִתְבּוֹסֶסֶת בְּדַמֶּיךָ וְאֹמַר לָךְ בְּדַמֶּיךָ זָוִי וְגו'. וְאֵף עַל זָב דְּהִוָּה סוּמָקָא, אֶתְוּזוּר לְרְזוּמִי, דְּכֶתִיב בְּדַמֶּיךָ זָוִי. וּבִגְזֵן כֵּן, רְשִׁים פִּתְוּזָא בְּתַלְתִּי סְטָרִין, זוּר הָכָא, וְזוּר הָכָא, וְזוּר בִּינֵיהוּ.

79. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לֹא כֵּן, אֶלָּא כְּמָה דְּאוֹלִיפְנָא שְׁלַמְדָּנִי, שְׁהִיזוּר הַקּוּדֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אוֹתוֹ דָּם לְרַחֲמִים, כְּאִילוּ הֵי לְבָן בְּתוֹךְ הַגּוֹנִים. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (יחזקאל טז) וְאֶעֱבֹר עָלֶיךָ וְאֶרְאֶה מִתְבּוֹסֶסֶת בְּדַמֶּיךָ וְאֹמַר לָךְ בְּדַמֶּיךָ חַיִּי וְגו'. וְאֵף עַל זָב שֶׁהִיָּה אֶדָם, הַחֹזֵר לְרַחֲמִים, שְׁכָתוֹב בְּדַמֶּיךָ חַיִּי. וְלָבָן רְשׁוּם הַפֶּתַח בְּשִׁלְשָׁה צְדָדִים – אֶחָד בָּאֵן, וְאַחַד בִּינֵיהֶם.

Rabbi Yehuda adds that the Holy One Blessed be He transformed the blood to the mercy that is white color as it revealed in the verse below when it says, “in your blood, Live”

Ezekiel 16:6

”וְאֶעֱבֹר עָלֶיךָ וְאֶרְאֶה מִתְבּוֹסֶסֶת בְּדַמֶּיךָ; וְאֹמַר לָךְ בְּדַמֶּיךָ חַיִּי, וְאֹמַר לָךְ בְּדַמֶּיךָ חַיִּי.”

“And when I passed by you and saw you wallowing in your blood, I said to you in your blood, ‘Live!’ I said to you in your blood, ‘Live!’”

This explanation tells us that there was no dependency on the color and instead, it was the markings on the three sides, right, left and middle.

80. תַּנְיָנִי ר' זְוִיקָיָה, תִּרִין דְּבִי אֶתְוּזוּ, לְכָכֵל תִּרִי בְּתִרִין, דְּאֶתְוּזוּ (נ"א דִּאתְעֵרוּ) לְעֵילָא בְּהֵיָא שְׁעֵתָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זוּר כְּתָרָא דְּכָלִּילָא בְּתִרִין סְטָרִין טְמִירִין, (דף ל"ו ע"א) בְּרְזוּמִי וְדִינָא.

80. שָׁנָה רַבִּי חֲזַקְיָה, שְׁנֵי דְמִים נִרְאוּ כְּנֶגֶד שְׁנֵי כְּתָרִים שְׁנֵרָאוּ (שֶׁהִתְעוֹרְרוּ לְמַעַלָּה בְּאוֹתָהּ שְׁעָה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתָר אֶחָד שְׁכָלוֹל בְּשְׁנֵי צְדָדִים טְמוּנִים, בְּרַחֲמִים וְדִין.

Rabbi Chyzkiah reveals that the sefirot of Chessed and Gevurah that represent the two bloods of circumcision and of the Ram were seen at that time. The center line that is Tiferent included the two sides that are mercy and judgment.

Lesson;

The circumcision has the aspect of Mercy because it was given to us as a precept to correct the first sin. Removing the foreskin that is a Klipa over Yessod helps us control our desires and achieve greater purity of the vessel. The blood of the circumcision comes from a living child and that is why the verse above says “In your blood, Live!” The blood of the Ram is judgment because it was killed for the aspect of disconnecting from the control of idol worship that was strong in Egypt.

Rabbi Ashlag mentions that the white and red aspects are like the sun that has white and red and together it gives the sun the color ‘green’ that is center column, Zeir Anpin. The Sun has an aspect of mercy when it brings energy to support life in this world. The judgment aspect of the sun reveals when it ‘burns’ without restriction.

81. אמר רבי אבא, בכמה אתרין זוס קודשא בריך הוא על בני: עבד בר נש ביתא, וקודשא בריך הוא אמר ליה, כתוב שמי, ושוי לפתוח, ואת שרי לגו ביתא, ואנא אוהב לבר בפתוח לנטרא לך. והא אמר, רשים על פתוח רוא דמיהימנותא דילי, ואת שרי לגו ביתך, ואנא נטיר לך לבר, דכתיב ואתם לא תצאו איש מפתחו ביתו עד בקר, וכתיב וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות ופסחו ד' על הפתוח ולא יתן המשוזית לבא אל בתיכם לנגוף.

81. אמר רבי אבא, בכמה מקומות חס הקדוש ברוך הוא על בניו. בן אדם עושה בית, והקדוש ברוך הוא אומר לו: כתב את שמי ושם אותך בפתח שלך, ואתה שרי בתוך הבית, ואני יושב מחוץ לפתח לשמר אותך. וכאן אמר: רשם על הפתח את סוד האמונה שלי, ואתה שרי בתוך הבית, ואני שומר אותך מבחוץ, שכתוב ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר, וכתוב וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות ופסחו ה' על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגוף.

Exodus 12:23

ועבר יהוה לנגף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח יהוה על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף

“For YHVH will pass through to strike the Egyptians, and when he sees the blood on the lintel and on the two doorposts (Mazuzot), YHVH will pass over the door and will not allow the destroyer to enter your houses to strike you.”

God's protection of our homes continued on since the days we left Egypt. The markings on the doorposts replaced with the precept about installing a mezuzah on our doorposts. The Mezuzah has the name of God, שד, that is related to the level of Yessod that connects the Light to the vessel. Our home is the aspect of vessel and the Mezuzah with the name brings the Light to protect us from the outside negative forces.

The word for ‘doorposts’, ‘מזוזות’ has the letters מוּת, which means ‘death moves out’. The Mezuzah has the power to protect and remove negativity from coming into our homes.

82. תו אמר רבי אבא, כגוונא דשמיא קדישא עבדו ביהוה שעתא. מה שמיא קדישא ה אתוןזר ביהאי שעתא דינא, אוף הכי אתוןזר האי דבא ביהאי שעתא דינא, דכתיב וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות, רשימא דכלהו סובקא, לאתוןזאה, דהא אתוןזר בדינא, למעבד ניקבין.

82. עוד אמר רבי אבא, כמו השם הקדוש עשו באותה שעה. מה השם הקדוש ה חזר באותה שעה לדין, אף כך חזר דם זה בשעה זו לדין, שכתוב וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות. רשם של כלם אדם, להראות שהרי חזר להיות דין לעשות נקמות.

The Israelites marked their doors on three sides in the shape of the letter ה which is Malchut. The Israelites inside their home enjoyed the aspect of Mercy but on the outside, the red of the blood represented the judgments that God inflicted on Egypt.

Lesson;

More studies about the power of the Mezuzah to protect our homes.

<https://dailyzohar.com/daily-zohar-2799/>

<https://dailyzohar.com/daily-zohar-2800/>

<https://dailyzohar.com/daily-zohar-2801/>

<https://dailyzohar.com/daily-zohar-2838/>

The name on the Mezuzah שדי has the initials for “שומר דלתות ישראל” “Keeper of the doors of Israel”.

Rabbi Aba in the Zohar says in the Zohar that when a person place a mezuzah on his door, angels come and announce;

Psalms 118:20

“זֶה הַשַּׁעַר לַיהוָה צְדִיקִים יָבֹאוּ בוֹ”

“This is the gate of YHVH; The righteous will enter through it.”

For protection wherever you go, print and save in your purse.

כִּי מִלְאָכָיו יֵצֵאָה לָךְ לְשִׁמְרָךְ בְּכָל דְּרָכֶיךָ

This verse conceals the name of a powerful angel. It is safe to carry because it's a complete verse from Psalms 91:11.

83. וְרוּא דְּמַלְכָּה, כְּגוֹזֵל דְּהוּי לְעִילָא בְּהֵוֹא שִׁעְתָּא, כַּד בָּעִי לְאַתְוֹזָאָה לְתַתָּא, אִי רִזְמוּי רִזְמוּי, וְאִי דִינָא דִינָא, הָדָא הוּא דְּכְתִיב, וּטְבַלְתֶּם בְּדָם אֲשֶׁר בַּסֶּף וְהִגַּעְתֶּם וְגו'. וְלִזְמַנָּא דְּאַתִּי כְּתִיב, (ישעיה ס"ג) מִי זֶה בָּא מֵאֲדוֹם וְזִמּוּן בְּגָדִים מִבְּצָרָה. דְּזִמּוּן לְאַתְוֹזָאָה (נ"א לְאַתְחִזָּרָה) כְּלָהוּ דִינָא לְמַעַבְדַּ נְיֻקְמִין.

83. וְסוּד הַדָּבָר – כְּמוֹ שְׁהוּא לְמַעַלָּה בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, בְּשִׁרְיָה לְהִרְאוֹת לְמַטָּה, אִם רַחֲמִים – רַחֲמִים, וְאִם דִּין – דִּין. זֶהוּ שְׁכָתוֹב וּטְבַלְתֶּם בְּדָם אֲשֶׁר בַּסֶּף וְהִגַּעְתֶּם וְגו'. וְלִעֲתִיד לְבָא כְּתוּב, (ישעיה סג) מִי זֶה בָּא מֵאֲדוֹם חֲמוּץ בְּגָדִים מִבְּצָרָה. שְׁעָתִיד לְהִרְאוֹת (לְהַחֲזִיר) בְּלִם דִּין לַעֲשׂוֹת נְקָמוֹת.

The request to use blood for marking the doors came to represent the judgment that was decreed above on Egypt.

Isaiah 63:1

“מִי זֶה בָּא מֵאֲדוֹם חֲמוּץ בְּגָדִים מִבְּצָרָה זֶה הַדּוֹר בְּלִבוֹשׁ צִוָּה בְּרֹב כּוֹחַ אֲנִי מְדַבֵּר בְּצִדְקָה רַב לְהוֹשִׁיעַ”

“Who is this who comes from Edom, with garments of glowing colors from Bozrah, This One who is majestic in His apparel, Marching in the greatness of His strength? “It is I who speak in righteousness, mighty to save.”

This verse from Isaiah’s prophecy about the time of the Final Redemption. It describes the vengeance that God will take on the other-side. ‘Edom’ ‘אדום’ is the name of an ancient kingdom. It has the same letters as the color red to represent the judgment that will take place in the future on those who are on the ‘left’ side.

84. וְאַתֶּם לֹא תַעֲזֹאוּ אִישׁ מִפֶּתַח בֵּיתוֹ עַד בֶּקֶר. בְּאִי טַעֲמָא, מִשּׁוּם דְּתִנְיִן, אֲמַר רַבִּי יִצְחָק, (אמר רבי ירמיה) לֹא לִיבְעִי לִיה לֹאִינֵשׁ לְמִיזַל בְּשׁוּקָא, וְלֹאִשְׁתְּכֻזָּא בְּשׁוּקָא, בְּזִמְנָא דְּדִינָא תְּלִיא בְּמִתָּא,

84. וְאַתֶּם לֹא תַעֲזֹאוּ אִישׁ מִפֶּתַח בֵּיתוֹ עַד בֶּקֶר. מֶה הַטֶּעַם? מִשּׁוּם שְׁשִׁנְיָו, אֲמַר רַבִּי יִצְחָק [אמר רבי ירמיה], לֹא צָרִיד לְאָדָם לְלַכֵּת בְּשׁוּק וּלְהַמְצֵא בְּשׁוּק בְּזִמְנֵי שְׁהָדִין

דְּכִין דְּרִשׁוֹתָא אַתְיִיהִיב לְמוֹזְבֵּלָא, מֵאֵן דְּפָגַע בֵּיהּ
אֶתְוֹק. וְהָכָא מוֹשׁוֹם דְּדִינָא אֲשֶׁתְּכֹז, לֹא בַּעֲיָא לְנִפְקָא
לְבַר.

תלוי בעיר, שבין שנתנה רשות למשחית –
מי שפוגש אותו, נזק. וכאן משום שהדין
נמצא, לא צריך לצאת בחוץ.

Exodus 12:22

וְלָקַחְתֶּם אֶגְדַּת אֲזוּב, וּטְבַלְתֶּם בָּדָם אֶשֶׁר-בֶּסֶף, וְהִגַּעְתֶּם אֶל-הַמִּשְׁקוֹף וְאֶל-שְׁתֵּי הַמְּזוֹזֹת, מִן-הַדָּם אֲשֶׁר בֶּסֶף; “
וְאַתֶּם, לֹא תֵצְאוּ אִישׁ מִפֶּתַח-בֵּיתוֹ–עַד-בֹּקֶר.”

“You shall take a bunch of hyssop and dip it in the blood which is in the basin, and apply some of the blood that is in the basin to the lintel and the two doorposts; and none of you shall go outside the door of his house until morning.”

The instruction to mark the doors came with an immediate warning “and none of you shall go outside the door of his house until morning”. The Zohar explains that when there’s a judgment over a town, the ‘destroyer’ has permission to execute the judgment on any person on his path. The Israelites had to stay in their protected dwellings/vessels while the judgment is executed on Egypt.

Lesson;

The world around us is full of negativity and the aspect of the judgment is almost everywhere we go. We should avoid any situation that shows signs of judgment as if it’s a deadly plague. Avoid walking alone at night. Do not stop to see accidents, people arguing, fighting. Do not even inquire about such situations. If you come to a place that gives you some bad feelings, leave or move away quickly.

We have 248 precepts of positive actions and 365 of avoiding negativity. It teaches us that every day of the year we need to pay attention to what to avoid, even before doing good.

We protect our homes with the Mezuzah and by increasing the Light inside. Some people keep at home idols, Wicca books, crystals of an unknown source, ‘shortcuts’ and similar things. I strongly suggest removing anything that is not aligned with the teaching of Torah, Zohar, and Kabbalah. Any object that believed to have some kind of energy/force in most cases attracts negativity. These things are from the Left/other-side and should never be in the presence of the sacred text of Torah and Zohar because they would attract judgments.

The protection is pure from God and depends on our vessels. To stay away from judgment, we should purify our vessels by connecting daily to Torah and Zohar. There’s no other pure and positive way. Abraham was pure with his faith and actions of Chesed. When the evil king Nimrod threw him into a fiery furnace, Abraham was protected and could walk out safely.

85. תִּנָּיִא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּהֵהוּא מוֹשֵׁ דְאֲשֶׁתְּכֹז דִּינָא
לְמוֹצְרָאִי, בְּהֵהוּא מוֹשֵׁ אֲשֶׁתְּכֹז רִזְזוּמִי לְיִשְׂרָאֵל, הָדָא
הוּא דְכְתִיב, וְרִאִיתִי אֶת הָדָם וּפְסוּזֹתַי עֲלֵיכֶם. וְכֵן
תִּנָּא, בְּכָל אֵינוֹן כְּתָרִין קְדִישִׁין דְּלַעֲיָלָא, כְּמָה
דְּאֲשֶׁתְּכֹז דִּינָא, אֲשֶׁתְּכֹז רִזְזוּמִי, וְכָלָא בְּשַׁעְתָּא זֹדָא.
תִּנָּא רַבִּי זִזְקִיָּה, כְּתִיב, (ישעיה י"ט) וְנָגַף יְיָ אֶת מוֹצְרִים
נָגוֹף וְרָפָא. נָגוֹף לְמוֹצְרִים, וְרָפָא לְיִשְׂרָאֵל. מֵאֵי וְרָפָא.
מֵמֵאֵי שְׁנִימוּלוּ צָרִיכִים רְפוּאָה.

85. שנינו, אמר רבי יוסי, באותו ממש
שנמצא דין למצרים, באותו ממש נמצא דין
לישראל, זהו שכתוב וראיתי את הדם
ופסוזתי עליכם. וכן שנינו, בכל אותם כתרים
קדושים שלמעלה – כמו שנמצא דין,
נמצאים רחמים, והכל בשעה אחת. שנה רבי
חזקיה, כתוב (שם יט) ונגף ה' את מצרים נגף
ורפא. נגף למצרים, ורפא לישראל. מה זה
ורפא? ממה שנמולו צריכים רפואה.

Exodus 12:13

וְהָיָה הַדָּם לָכֶם לַאֲתָהּ עַל הַבָּתִּים אֲשֶׁר אַתֶּם שָׂם וְרֵאִיתִי אֶת הַדָּם וּפָסַחְתִּי עֲלֵיכֶם וְלֹא יְהִי בְכֶם נֶגֶף לְמִשְׁחִית “בְּהִלְכִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם.”

“The blood shall be a sign for you on the houses where you live; and when I see the blood I will pass over you, and no plague will befall you to destroy you when I strike the land of Egypt.”

Rabbi Yossi says that when the judgment came to Egypt, at the same time, mercy came to the Israelites as it says above “when I see the blood I will pass over you”.

On all the upper levels, mercy is always found next to judgment.

Isaiah 19:22

“וְנִגַּף יְהוָה אֶת מִצְרַיִם נֶגֶף וְרִפּוּא וְשָׁבוּ עַד יְהוָה וְנִתְּנָה לָהֶם וּרְפָאִים.”

“YHVH will strike Egypt, striking and healing; so they will return to YHVH, and He will respond to them and will heal them.”

Rabbi Chizkiya says when it says ‘striking and healing’ it means striking the Egyptians and healing the Israelites. The healing came to them because they were circumcised and needed healing.

86. וְתָנָא, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁנַגְפּוּ מִצְרָאִי, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁנַגְפּוּ מִצְרַיִם, גְּתִרְפָּאוּ יִשְׂרָאֵל. דְּתַנִּינָא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, (אָמַר רַבִּי חֲזַקִּיָּה) מַהוּ דְּכִתְיִב, וּפָסַח יְיָ עַל הַפֶּתַח, מַאי עַל הַפֶּתַח. וּפָסַח יְיָ עַל הַפֶּתַח, מַאי עַל הַפֶּתַח. אָבָל עַל הַפֶּתַח, עַל הַפֶּתַח מִבְּשָׁר וְהוּא פֶּתַח הַגּוּף. וְאִי זֶהוּ פֶּתַח הַגּוּף. הָיִי אוֹמֵר זֶה מִלָּה.

Exodus 12:23

וְעָבַר יְהוָה לִנְגֹף אֶת מִצְרַיִם וְרָאָה אֶת הַדָּם עַל הַמִּשְׁקָף וְעַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזֹת וּפָסַח יְהוָה עַל הַפֶּתַח וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחִית “לְבָא אֶל בְּתִיכֶם לִנְגֹף.”

“For YHVH will pass through to smite the Egyptians; and when He sees the blood on the lintel and on the two doorposts, YHVH will pass over the door (opening) and will not allow the destroyer to come into your houses to smite you.”

The Israelites circumcised themselves before the last plague of the killing of the firstborn. When God passed through all the houses in Egypt, he killed the firstborn of the Egyptians and healed the Israelites from the pain of the circumcision.

The translation says that God ‘pass over the door’. The word that is used here is ‘פתח’ that means opening, not ‘door’ that is ‘דלת’ in Hebrew.

Rabbi Yossi explains that we would expect to read ‘pass over you’ to tell that God will skip the Israelites but the use of the word ‘opening’ implies something else. The ‘opening’ is the opening in the body that is the circumcision that God healed at that time.

87. רַבִּי שִׁמְעוֹן אָמַר, בְּשַׁעֲתָא דְּאִתְפָּלַג לִילְיָא, וְכִתְרָא קַדִּישָׁא אִתְעָר לְגַבְהָ (נ"א אִתְעָרַב בִּיה) דְּכִוְרָא. וּבִמְאָן דְּכִוְרָא. וְזִסְדַּי עֲלָאָה, דְּבִשְׁבִיעַ, דְּדָא בְּלָא דָּא לָא סִלְקָא, וּבְגִין דָּא, דָּא מְזוּזָא, וְדָא מִסִּי, וְכִלְא בְּשַׁעֲתָא וְזָדָא.

Rabbi Shimon says that at midnight, the supernal Chessed that is Zeir Anpin is awakened to be with Malchut. The night is the aspect of Malchut that is judgment and

Zeir Anpin is Chassadim. They are always together, Malchut inflicts judgment and Zeir Anpin heals at the same time.

Lesson;

The Torah didn't mention that the Israelites were not circumcised at that time, even though the command was there from the covenant with Abraham. Genesis 17:10 "every male among you shall be circumcised"

Exodus 12:48

"וְכִי יָגוּר אִתְּךָ גֵר וַעֲשֵׂה פֶסַח לַיהוָה הַמּוֹל לּוֹ כָּל זָכָר וְאִם יִקְרַב לַעֲשׂוֹתוֹ וְהָיָה כְּאֶזְרָח הָאָרֶץ וְכָל עֶרְלָא לֹא יֵאָכֵל בוֹ."
 "But if a stranger sojourns with you, and celebrates the Passover to, let all his males be circumcised, and then let him come near to celebrate it; and he shall be like a native of the land. But no uncircumcised person may eat of it."

This command doesn't tell the Israelite directly to get circumcised but implies that only a circumcised male can take a ram, slaughter it, and put its blood on the doorposts for protection from death. ([Read Exodus 12](#))

The sages explain that the Torah didn't want to shame the Israelites that were mostly idol worshippers in Egypt and didn't do circumcision.

The circumcision removes the foreskin that represents the first sin, caused by the Snake. He created a disconnection between Adam and God. When we remove the foreskin, we reveal the pure connection of Yessod to Malchut. Yessod is the funnel that brings life and sustenance to Malchut. The Israelites made themselves worthy of redemption from slavery in Egypt by going through the pain of the circumcision.

When we experience some kind of pain, it would be better to consider it and an opening for something greater. Accepting the pain and follow the Torah would bring us the Light that would heal us.

88. וְכָתִיב, וּפְסוּזוּ יִי עַל הַפֶּתַח הַיְדוּעַ. מֵאִי הַפֶּתַח, מֵשׁוּם דְּאִיהוּ פֶתַח וּמִשִּׁיכָא דְרוּזָא וְגוֹפָא, וְתָא זִזְוִי, עַד לָא אֶתְגָּזֵר אֲבָרְהָם, הָיָה אֲטִים וְסִתִּים מִכָּל סִטְרוֹי. מִדְּאֶתְגָּזֵר אֶתְפֶּתַח מִכָּלָא, וְלֹא הָיָה אֲטִים וְסִתִּים בְּקֶדְמִיתָא.

The Yessod in the body is called 'Opening' because it is used to continue the spirit and the body from the spiritual levels to give birth in this world.

Abraham was not able to bring children in holiness until after he was circumcised.

89. וְהִינֵנוּ רְזָא דְתַנְיָנָן, (בראשית י"ח) וְהוּא יֵשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל. מֵשׁוּם דְּאֶתְגָּלִיָּא יו"ד. מֵאִי קָא מִיִּירִי. אֵלָּא אָמַר רַבִּי יִצְחָק דְּהוּא אֲשֵׁרִי בְּגִלּוּיָא דָּא, וְחֶסֶד בְּצִדְקָא. וְדָא הוּא פֶתַח, דְּמִשְׁכָּנָא עֲלָאָה קִדְיָשָׁא, מִשְׁמַע דְּכִתִּיב הָאֵהָל, הָאֵהָל הַיְדוּעַ.

Genesis 18:1

"וַיֵּרָא אֵלָיו יְהוָה בְּאֵלֵי מִמְרָא וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל כְּחֵם הַיּוֹם"

"And YHVH appeared to him by the oaks of Mamre, as he sat at the door (Opening) of his tent in the heat of the day."

After his circumcision, the letter 'Y' of the holy name שדי was revealed to Abraham. This letter represents the Chassadim from Yessod of Zeir Anpin that come down to the opening of the 'Tent' of Abraham. The 'tent,' אהל, is another name for Malchut.

Before Abraham's circumcision, Malchut was receiving light from Chokmah but without Chassadim it cannot reveal light in Malchut. After the circumcision, the chassadim revealed and the Light spread on the right and the Left.

This is the secret of the circumcision that creates an opening for Light of Chassadim to shine in Malchut.

90. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כִּד אֲתִגְלִיָּא הָאִי יו"ד, הַתְּבַשֵּׁר (הַתְּבַשֵּׁם) וְהַתְּבַרֵךְ בְּפִתְחָא הָאֵל, שְׁהִיא צִדִּיק, לְהַתְּבַשֵּׁם בְּחִסּוֹ. זֶהוּ שְׂתוּבָא בְּחִסּוֹ הַיּוֹם, שְׁהוּא שְׁעָה שְׁשׁוּלֵט הַחֶסֶד, חֶלְקוֹ שֶׁל אַבְרָהָם. וּמִנֵּין לָנוּ שְׂפִתָּהּ הָאֵל הַזֶּה הַתְּבַשֵּׁם בְּנֶגֶד אַבְרָהָם? שְׂתוּבָא וְה' בֵּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל. שְׁהַתְּבַשֵּׁם בְּחִסּוֹ מִשְׁהַתְּגַלְתָּהּ הַיּו"ד.

90. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כִּד אֲתִגְלִיָּא הָאִי יו"ד, אֲתִבְשֵׁר, (נ"א אֲתִבְשֵׁם) וְאֲתִבְרֵךְ בְּפִתְחוֹ הָאֵל, דְּהִיא צִדִּיק, לְאֲתִבְשֵׁמָא בְּחִסּוֹ. הָדָא הוּא דְכִתְיִב, כּוּזוּם הַיּוֹם, דְּהוּא שְׁעָתָא דְשִׁלְטָא חֶסֶד, זְוִילָקָא דְאַבְרָהָם. וּמִנָּא לָן דְּהִיא פִּתְחוֹ הָאֵל, אֲתִבְשֵׁם לְקַבְלִיהּ דְאַבְרָהָם. דְכִתְיִב, (בְּרֵאשִׁית כ"ד) וַיִּבְרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל, דְּאֲתִבְשֵׁם בְּחִסּוֹ, מִדְּאֲתִגְלִיָּא יו"ד.

When the 'Y of שדי revealed to Abraham he was sitting by the opening of his tent. He had a visit from the three angels that gave him the message that he will have a child from Sarah, the side of holiness. It was "in the heat of the day", that is under the control of Chessed that Abraham became the chariot for it.

Because Abraham reveals the light of Chassadim and sweetened the judgment of Malchut, he received the blessings of what he revealed as we read in Genesis 24:1

"וַאֲבָרָהָם זָקֵן בָּא בַּיָּמִים וַיהוָה בֵּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל"

"Now Abraham was old, advanced in age; and YHVH had blessed Abraham in every way."

Lesson;

We are not Abraham but he opened a great channel for us. Everything we do with the aspect of Chessed creates an opening for greater light and blessings to come to us.

"And YHVH had blessed Abraham in every way"

In every way is 'בכל', the numerical value of 52, same as for "בן", "son". The story after this verse is about Abraham sending his servant, Eliezer, to find a wife for his son, Isaac.

Some sages say that Abraham had a daughter and her name was 'בכל' (Pronounced 'BaKol').

The word 'בכל', is numerically 52 for the YHVH name of Malchut 'יוד-הה-וה-ה'.

Abraham was a great astrologer and the kings of east and west were coming to ask his advice.

Rabbi Shimon says that Abraham carried a precious stone on his neck that would heal any ill person that looked at it.

Abraham had a strong force and influence in Malchut. His grandson, Esau, didn't rebel while he was alive. His son Ishmael repented later in his life.

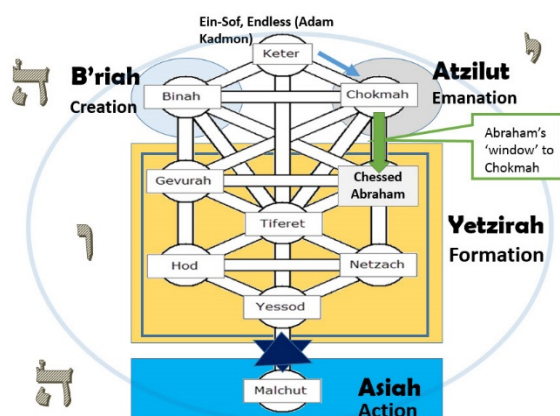
Abraham was pure and immune from the evil inclination. His body never went into decay after his death.

Psalms were written by King David with other 10 contributors. Psalms 89 is attributed to Abraham.

The "Book of Formation" that is the foundation of Kabbalah is attributed to Abraham.

https://dailyzohar.com/wp-content/uploads/2010/01/sefer_yetzirah-1.pdf (Hebrew and English)

<https://dailyzohar.com/wp-content/uploads/2016/04/Chapter-five-from-the-book-of-Formation.pdf>

91. אמר רבי אבא, והוא יושב פתחו האהל, כמה דכתיב ויין ברוך את אברהם בכל. דא הוא פתחא קדישא, כתר עשיראה. כוזום היום, כמה דאתייהב ליה כתר דנוסד, דא הוא דכתיב כוזום היום. כמה דיתיב בהאי, כר יתיב בהאי, דלא סליק האי בלא האי.

91. אמר רבי אבא, והוא יושב פתחו האהל, כמה דכתיב ויין ברוך את אברהם בכל. דא הוא פתחא קדישא, כתר עשיראה. כוזום היום, כמה דאתייהב ליה כתר דנוסד, דא הוא דכתיב כוזום היום. כמה דיתיב בהאי, כר יתיב בהאי, דלא סליק האי בלא האי.

Rabbi Aba says that Abraham was blessed with 'בכל', 'in every way'. Abraham received control over the Sefira of Chessed that is called 'day' and over the 'opening of the tent' that is Malchut. Malchut is the tenth Sefira and 'בכל' is the aspect of the tenth Keter. It is the 'opening' in Malchut that is created with the Chassadim of Abraham. The Chassadim that comes from the 'opening' is the aspect of Abraham sitting in the opening of the tent. Without Chassadim the Light of Chokmah cannot be revealed in Malchut and because Abraham, the Light is revealed in Malchut with the aspect of the day.

92. דבר אומר (דף ל"ו ע"ב) ועבר יי לנגוף את מערים. מאי ועבר. דעבר על שורי דינא דכתיבין, (נ"א דקטריין) דהו מתקשרי בכתריין אורגין דלעילא, ושרא להו מקימיהון, ועבר על אורגין, בגין למעבד בהו דינא, וקנטרא להו לישראל, וכדין הוא, כל ועבר, ועברתי, ויעבר, דקודשא בריך הוא אעבר על כל

92. דבר אומר (דף ל"ו ע"ב) ועבר יי לנגוף את מערים. מאי ועבר. דעבר על שורי דינא דכתיבין, (נ"א דקטריין) דהו מתקשרי בכתריין אורגין דלעילא, ושרא להו מקימיהון, ועבר על אורגין, בגין למעבד בהו דינא, וקנטרא להו לישראל, וכדין הוא, כל ועבר, ועברתי, ויעבר, דקודשא בריך הוא אעבר על כל

אורזווי, או לדינא, או לרומי. הכא ועבר, בגין למעבר על כל דרכיו או לדין או לרחמים. כאן ועבר, דינא, התם ויעבר, בגין לרומא.

Exodus 12:23

ועבר יהוה לנגף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח יהוה על הפתח ולא יתן המושחית "לבא אל בתיכם לנגף."

"For YHVH will pass through to smite the Egyptians; and when He sees the blood on the lintel and on the two doorposts, YHVH will pass over the door and will not allow the destroyer to come into your houses to smite you."

The Zohar explains that whenever we read in the Torah 'and YHVH pass', 'YHVH passed' or 'YHVH will pass', it implies that YHVH changes the flow of the light from the Sefirot to Malchut in order to bring judgment or mercy. In the verse above the change was done to inflict harsh judgment on the Egyptians.

In Exodus 34:6 we read "ועבר יהוה על פניו." "Then YHVH passed by in front of him (Moses)". In this event, God appeared to Moses with the 13 attributes to reveal the aspects of mercy.

The Egyptians were connected to the lower Crowns (Keters) that received their sustenance and life force from supernal Crowns. YHVH removed the links between the upper and lower Crowns to disconnect them life force from the top levels and because of that all the firstborn of the Egyptians died. God made these 'changes' to bring judgment on Egypt and at the same time protect the Israelites.

Lesson;

We live under a spiritual system of cause and effect. The rules were made from the day of Creation but YHVH can change the rules to bring judgments or mercy when it is needed.

A video to help in understanding the spiritual principals in this study will be published here tomorrow.

93. ויהי בנצח הלילה וי' הכה כל בכור וגו'. (כתוב (תהלים ס"ט) ואני תפילתי לך יי עת רצון וגו') ר' זיידא ור' יוסי הוו אזלי מאושא כלוד, והיה רבי זיידא רביב בנמרא. אמר ר' יוסי, גיתב הכא ונצלי, דהא בנא זמנא דנצלותא דמנחה, ותנינן, לעולם יהא אדם זהיר בנצלותא דמנחה. אמאי זהיר. משום דהיא שעתא דתליא דינא ובגעי בר נש לכונא דעתיה, נזות ר' זיידא ונצלי.

Rabbi Chiya and Rabbi Yossi were walking from Usha to Lod. Rabbi Chiya was riding on the donkey. Rabbi Yossi said that the time to pray Mincha, the afternoon prayer, came and they should stop to pray with special consciousness and meditation because this is the time when the judgment is strong in the world. Rabbi Chiya got off the donkey and they pray

94. עד שהיו הולכים, נטה השמש להבנס. אמר רבי חייא לרבי יוסי, למה אתה שותק? אמר רבי יוסי, הייתי מסתפל בדעתי שאין העולם מתקנים אלא על ראשי העם. אם

דַּעֲמָא. אִי רִישֵׁי עַמָּא זָכְאִין, טַב לְעַלְמָא, טַב לְעַמָּא. רַאשֵׁי הָעַם צְדִיקִים – טוֹב לְעוֹלָם. וְאִם לֹא זָכְאִין לֹא זָכְאִין, וְוִי לְעַלְמָא, וְוִי לְעַמָּא. צְדִיקִים – אוֹי לְעוֹלָם וְאוֹי לָעַם.

While they were walking, the sunset and Rabbi Chiya asked Rabbi Yossi, why he is so quiet. Rabbi Yossi answered that he was thinking about the leaders of the people that affect the entire world. If they are righteous then the world benefits positively and if they are not, then the people and the world suffer.

95. אָמַר רַבִּי זִינְיָא, וְדַאי כִּף הוּא, מְנָלָן. דְּכַתִּיב, (דְּבָרֵי הַיָּמִים ב', י"ח) רִאִיתִי אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל נְפוּצִים עַל הַהָרִים כְּצֹאן אֲשֶׁר אֵין לָהֶן רוּעָה וַיֹּאמֶר יי לֹא אֲדָנִים לְאֵלָהּ יְשׁוּבוּ אִישׁ לְבֵיתוֹ בְּשָׁלוֹם. יְשׁוּבוּ, יְשׁוּבוּ, מִבְּעֵי לִיה. לְבֵיתוֹ, בְּבֵיתוֹ מִבְּעֵי לִיה. דְּהָא בְּאַתְרֵיהּ קִיָּיִמִי.

95. אָמַר רַבִּי זִינְיָא, וְדַאי כִּף הוּא, מְנָלָן. דְּכַתִּיב, (דְּבָרֵי הַיָּמִים ב', י"ח) רִאִיתִי אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל נְפוּצִים עַל הַהָרִים כְּצֹאן אֲשֶׁר אֵין לָהֶן רוּעָה וַיֹּאמֶר יי לֹא אֲדָנִים לְאֵלָהּ יְשׁוּבוּ אִישׁ לְבֵיתוֹ בְּשָׁלוֹם. יְשׁוּבוּ, יְשׁוּבוּ, מִבְּעֵי לִיה. לְבֵיתוֹ, בְּבֵיתוֹ מִבְּעֵי לִיה. דְּהָא בְּאַתְרֵיהּ קִיָּיִמִי.

Rabbi Chiya says that we learn that from the verse in 1 Kings 22:17

וַיֹּאמֶר רִאִיתִי אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל נְפוּצִים אֶל הַהָרִים כְּצֹאן אֲשֶׁר אֵין לָהֶם רֹעֶה וַיֹּאמֶר יְהוָה לֹא אֲדָנִים לְאֵלָהּ יְשׁוּבוּ אִישׁ לְבֵיתוֹ בְּשָׁלוֹם.

"So he said, "I saw all Israel Scattered on the mountains, Like sheep which have no shepherd. And YHVH said, "These have no master. Let each of them return to his house in peace."

He asks why the verse says that they will return in peace to their home when they have no leader.

96. אֵלָא הָכִי תִנְיָנָן, אִי רִישֵׁי דַּעֲמָא לֹא זָכְי, עַמָּא מִתְפָּסָן בְּזוּזוּבִיָּה. מְנָלָן. דְּכַתִּיב, (שְׁמוּאֵל ב', כ"ד) וַיֹּאמֶר דָּוִד וְגו' הִנֵּה אֲנֹכִי חֲטָאתִי וְאֲנֹכִי הָעוֹנִיתִי וְאֵלָהּ הִצָּאֵן מִתְפָּסָן עָשׂוּ, (ס"א וְכַתִּיב (דְּבָרֵי הַיָּמִים א' כ"א) וְאִנִּי הוּא אֲשֶׁר חֲטָאתִי וְגו') דָּוִד חֲטָאתִי וְגו' דָּוִד זָכָה, וַיִּשְׂרָאֵל סָבְלוּ. וְאִי רִישֵׁי דַּעֲמָא מִתְפָּסָן בְּזוּזוּבִיָּה, עַמָּא מִשְׁתַּזְבֵּן. דְּהָא דִּינָא לֹא שְׂרִיָּא עָלֵיהּ. דְּכַתִּיב, וַיֹּאמֶר יי לֹא אֲדָנִים לְאֵלָהּ. כְּלוּמַר, (ס"א אִם אֵלֹו) אֵלֹו לֹא הָיוּ רִאשִׁים לָעַם, מִדְּרָךְ זֹו יְשׁוּבוּ אִישׁ לְבֵיתוֹ בְּשָׁלוֹם. כָּלָם נִצּוּלִים אִם רִאשִׁיָּהֶם נִתְפָּסִים. וְאֵפְלוּ יְהוֹשֻׁפֶּט נִגְזַר עָלָיו לְהַעֲנִשׁ מִשּׁוֹם שֶׁהִתְחַבֵּר עִם אַחָאָב, אִם לֹא אוֹתָהּ צִוְּחָה, שְׁכַתוֹב (מַלְכִּים א' כב) וַיִּזְעַק יְהוֹשֻׁפֶּט.

96. אֵלָא הָכִי תִנְיָנָן, אִי רִישֵׁי דַּעֲמָא לֹא זָכְי, עַמָּא מִתְפָּסָן בְּזוּזוּבִיָּה. מְנָלָן. דְּכַתִּיב, (שְׁמוּאֵל ב', כ"ד) וַיֹּאמֶר דָּוִד וְגו' הִנֵּה אֲנֹכִי חֲטָאתִי וְאֲנֹכִי הָעוֹנִיתִי וְאֵלָהּ הִצָּאֵן מִתְפָּסָן עָשׂוּ, (ס"א וְכַתִּיב (דְּבָרֵי הַיָּמִים א' כ"א) וְאִנִּי הוּא אֲשֶׁר חֲטָאתִי וְגו') דָּוִד חֲטָאתִי וְגו' דָּוִד זָכָה, וַיִּשְׂרָאֵל סָבְלוּ. וְאִי רִישֵׁי דַּעֲמָא מִתְפָּסָן בְּזוּזוּבִיָּה, עַמָּא מִשְׁתַּזְבֵּן. דְּהָא דִּינָא לֹא שְׂרִיָּא עָלֵיהּ. דְּכַתִּיב, וַיֹּאמֶר יי לֹא אֲדָנִים לְאֵלָהּ. כְּלוּמַר, (ס"א אִם אֵלֹו) אֵלֹו לֹא הָיוּ רִאשִׁים לָעַם, מִדְּרָךְ זֹו יְשׁוּבוּ אִישׁ לְבֵיתוֹ בְּשָׁלוֹם. כָּלָם נִצּוּלִים אִם רִאשִׁיָּהֶם נִתְפָּסִים. וְאֵפְלוּ יְהוֹשֻׁפֶּט נִגְזַר עָלָיו לְהַעֲנִשׁ מִשּׁוֹם שֶׁהִתְחַבֵּר עִם אַחָאָב, אִם לֹא אוֹתָהּ צִוְּחָה, שְׁכַתוֹב (מַלְכִּים א' כב) וַיִּזְעַק יְהוֹשֻׁפֶּט.

Rabbi Yossi answers that if the leader of the nation has no merits, the people get the judgment for his sins. If he gets caught by himself and the judgment is inflicted on him, then the people are freed from the judgments and can go back to their homes in peace.

We learn that from King David when he asked God to isolate the people from his sin 1 Chronicles 21:17

וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל הָאֱלֹהִים הֲלֹא אֲנִי אָמַרְתִּי לְמָנוֹת בָּעַם וְאֲנִי הוּא אֲשֶׁר חֲטָאתִי וְהִרַע הִרְעוֹתִי וְאֵלָהּ הִצָּאֵן מִתְפָּסָן עָשׂוּ. "יְהוָה אֱלֹהֵי תְהִי נָא יָדְךָ בִּי וּבְבֵית אָבִי וּבְעַמְּךָ לֹא לְמַגְפָּה."

“David said to God, “Is it not I who commanded to count the people? Indeed, I am the one who has sinned and done very wickedly, but these sheep, what have they done? O YHVH my God, please let Your hand be against me and my father’s household, but not against Your people that they should be plagued.”

A similar thing was with Jehoshaphat the righteous king of Judah. (2 Chronicles 18) He allied himself with the king of Israel, Ahab, by marriage. Ahab was a sinner and it wasn’t good for Jehoshaphat the righteous. He joined Ahab in a war against the king of Aram. He was supposed to get killed in this war but he cried to God and was saved.

97. עַד דָּהוּוּ אֲכִיל רַמֵּשׁ לִילְיָא, אָמְרוּ, מַה נַּעֲבִיד, אִי זִיזִיל וְזִשְׁרָ לִילְיָא, אִי זִיתִיב דִּזְלָא הוּא. סָטוּ מֵאֲוִרְזָא, יִתְבּוּ תַזְזוּת אִילְנָא זֹד. וְיִתְבּוּ וְהוּוּ אֲמָרִי מִכִּי דִאֲוִרִיָּתָא, וְלֹא דְמִיכּוּ.

97. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, יָרַד הַלֵּילָה. אָמְרוּ, מַה נַּעֲשֶׂה? אִם גֵּלָךְ – חֲשֹׁךְ הַלֵּילָה. אִם נִשְׁבּ – פָּחַד הוּא. סָטוּ מִהַדְרָךְ וַיָּשָׁבוּ תַחַת אֵילָן אֶחָד. וַיָּשָׁבוּ וְהָיוּ אוֹמְרִים דְּבָרֵי תוֹרָה, וְלֹא יִשְׁנוּ.

While Rabbi Chiya and Rabbi Yossi were on their way, the night fell. For their own safety, they decided to stop. They went off the path and sat under a tree. They didn’t sleep and were discussing words of Torah.

98. בְּפִלְגֻזֵּת לִילְיָא, זִזְמוּ זֹד אִילְתָּא דְעֵבְרָא קְבִיִּיָּהוּ, וְהוּוּ צִוְּזוּת וִרְבִּימָא קָלִין שְׁמַעוּ, קָמוּ ר' זִזְיָא ור' יוֹסִי וְאִזְדַּעְזְעוּ. שְׁמַעוּ זֹד קָלָא דְמִכְרָזָא וְאָמְרוּ, מִתְעַרְרִין קוּבּוּ. זִיבִין אֲתַעְרוּ. עֲלִבִין, אִזְדַּמְנוּ לְקַדְמוֹת מִרִּיכּוֹן. (דְּהָא קָלָא דְכָאִיב אִילְתָּא דְלַעִילָא וְתַתָּא. דְּכָתִיב (תְּהִלִּים כ"ט) קוֹל יִי יַחֲלֹל אֵילוֹת וַיַּחֲשׁוּף יַעֲרוֹת) דְּהָא מִרִּיכּוֹן מִפִּיק לָצֵן עֵרֵן, דְּאִיהוּ הִיכְלִיָּה, לְאַשְׁתַּעֲשַׁע עִם צְדִיקָא, דְּכָתִיב וּבִהִיכְלוֹ כָּלוּ אוֹמֵר כְּבוֹד.

98. בְּחֻצוֹת הַלֵּילָה רָאוּ אֵילָה אֶחָת שֶׁעֲבָרָה לִפְנֵיהֶם, וְהִיָּתָה צִוְּזוּת וִרְבִּימָה קוֹלוֹת. שְׁמַעוּ. קָמוּ רַבִּי חִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי וַהֲזָדַעְזָעוּ. שְׁמַעוּ קוֹל אֶחָד שֶׁמִּכְרָזוֹ וְאוֹמֵר: מִתְעוֹרְרִים קוּמוּ וְשִׁנִּים הַתְעוֹרְרוּ עוֹלָמוֹת הַזֶּמֶן לִפְנֵי אֲדוֹנֵכֶם! (שֶׁהָרִי קוֹל יוֹצֵא שְׁפּוֹאֶכֶת הָאֵילָה שֶׁל מַעֲלָה וְשֶׁל מַטָּה, שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים כ"ט) קוֹל ה' יַחֲלֹל אֵילוֹת וַיַּחֲשׁוּף יַעֲרוֹת) שֶׁהָרִי אֲדוֹנֵכֶם יוֹצֵא לָצֵן עֵרֵן, שֶׁהוּא הִיכְלוֹ, לְהַשְׁתַּעֲשֵׁעַ עִם הַצְדִּיקִים, שֶׁכְּתוּב וּבִהִיכְלוֹ כָּלוּ אוֹמֵר כְּבוֹד.

At midnight they saw a doe (איילה, a female deer) crossing in front of them while screaming. They stood up immediately, shaken. They heard a voice saying; “Raise up awakened people, wake up the sleepers!. Worlds! get ready for your master because he comes to the Garden of Eden that is his palace”

The Holy One Blessed be He comes to entertain the Tzadikim, as we read in Psalms 29:9

“קוֹל יְהוָה יַחֲלֹל אֵילוֹת וַיַּחֲשׁוּף יַעֲרוֹת וּבִהִיכְלוֹ כָּלוּ אֹמֵר כְּבוֹד”

“The voice of YHVH makes the deer calve And strips the forests bare; And in His Palace, everything says, “Glory!”

99. אָמְרוּ רַבִּי זִזְיָא, הַשְׁתָּא פִּלְגֹּ דְלִילְיָא מִרְמֵשׁ. וְקָלָא דָּא, הוּא קָלָא דְנִפְקָא, וְכָאִיב אִילְתָּא דְלַעִילָא וְתַתָּא, דְּכָתִיב קוֹל יִי יַחֲלֹל אֵילוֹת. וְכָאִה זִוּלְקָנָא, דְּזִכִּינָא לְמִשְׁמַע דָּא.

99. אָמְרוּ רַבִּי חִיָּא, עֲכָשׁוּ חֻצוֹת הַלֵּילָה מִרְמֵשׁ, וְקוֹל זֶה הוּא הַקּוֹל שֶׁיוֹצֵא, וְכָאִיב אֵילָה שֶׁל מַעֲלָה וּמַטָּה, שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים כ"ט) קוֹל ה' יַחֲלֹל אֵילוֹת. אֲשֶׁרִי חֲלָקְנוּ שְׁזָבִינוּ לְשִׁמְעַתָּא זֶה!

Rabbi Chiya says that they are blessed to hear this voice. The Doe is the aspect of Malchut and at the time of midnight, the Holy One Blessed be He comes to the Garden of Eden to be with the Tzadikim. The doe hears the voice and calves with fear.

Lesson;

The night is dark because of the lack of Chassadim that is the aspect of the day. Rabbi Chiya and Rabbi Yossi stopped so they won't come across forces of judgment from the dark-side. After midnight, the Right that is Chessed begins its revelation and the Holy One Blessed be He, as Zeir Anpin comes down and connects to the Tzadikim that are awake at this time.

"Raise up awakened people, wake up the sleepers!" The awakened are the Tzadikim in this world that wake up to study. The 'sleepers' are the Tzadikim of the past that are considered as "שני עפר" "sleepers in the dust". They wake up in the heavens to their studies of the supernal levels.

The voice is the aspect of Zeir Anpin and when there's a 'movement' of Light, a spiritual sound is heard on all levels.

The Doe is the aspect of the Shechina in Malchut. She is shaken when she feels the movement of Light coming down from above with the Light of Chassadim.

Read more about this aspect in Zohar Shemot #96 <https://unityzohar.com/zohar-books/shemot/95>

100. ובא ראה סוד הדבר. בשעה שהקדוש ברוך הוא נראה על הגן, כל הגן מתכנס ולא נפרד מעדן, ומהעדן הזה יוצאים מעינות לכמה דרכים ושבילים, והגן הזה נקרא צרור החיים, ששם מתעדינים הצדיקים מאור של העולם הבא, ובשעה זו מתגלה עליהם הקדוש ברוך הוא. ושנינו, בשעה שהקדוש ברוך הוא מתעורר בגן עדן להשתעשע עם הצדיקים, ברוז יוצא וקורא: עורי צפון ובואי תימן הפיחי גני ילדו בשמי יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו. מהו ויאכל פרי מגדיו? אלו קרבנות שנקרבו לפניו מנשמות הצדיקים, זה בחצי הלילה. בזמן אחר שאר קרבנות ממש.

100. ותא זוזי רזא דמולה, בשעתא דקודשא בריך הוא אתוזי על (ויצא קע"ו) גנתא, כל גנתא אתכנש, ולא מתפרש מעדן. ומהאי עדן מבועי נפקין, לכמה אורזין ושבילין, והאי גנתא, אתקרי צרורא (קע"ג) דזוזי, דתמן מתעדנין צדיקאי, מזהירו דעלמא דאתי. ובהאי שעתא, קודשא בריך הוא אתגלי עלייהו.

All the Tzadikim gather into the Garden when the Holy One Blessed be He comes to it. The Garden that is called 'צרור החיים' 'the Bundle of Life' and it is connected to Eden that is Chokmah. From this source come out springs of Light that spread all over the Garden to give pleasures to the Tzadikim. At that time the Holy One Blessed be He reveals himself to them.

101. ישבו רבי חייא ורבי יוסי. אמר רבי יוסי, בכמה פעמים שאלתי, זה שכתוב ויהי בחצי הלילה וה' הקה כל בכור בארץ מצרים, למה זה לא היה ביום, שיתגלה לכל פרסום הנס? ולמה מתו כל אותם חלשים שאחר הרמים ואותם טלאים של בני הצאן, ולא מתו מלכים ושרים ואנשים עורכי קרבות כמו שהיה בסנהריב,

101. יתבו רבי זוזיא ורבי יוסי, אמר רבי יוסי, בכמה זמנין שאילנא, האי דכתיב, ויהי בחצי הלילה וי' הקה כל בכור בארץ מצרים אמאי לא הוה ביממא, דיתגלי לכל פרסומי נסא, ואמאי מיתו כל אינן זולשי דבתר רוזיא, ואינן טליא דבני עאנא, ולא מיתו מלכי ופרדשכי, וגוברי מניזוי קרבא, כמה דהוה בסנזוריב, דכתיב, (מלכים ב', י"ט) ויצא מלך יי ויהי במוזנה

אֲשׁוּר וְגוֹ'. וְתִנְיָן, כָּלֵהוּ מִלְכִּין בְּנֵי מִלְכִּין רֹפְיָנוֹס
וּפְרִדְשִׁכִּי, הָתָם (דף ל"ז ע"א) אֲתִנּוּי גְבוּרָתָא דְיוֹד
שְׁלִיזָא דִילִיָה, יִתִּיר בִּיהֲאִי, דְהָתָה יֵאֵת לְמִהְיֵי דִילִיָה
יִתִּיר.
שְׁכָתוֹב (מלכים-ב יט) וַיֵּצֵא מֶלֶאךָ ה' וַיִּדָּ
בְּמַחְנֵה אֲשׁוּר וְגוֹ? וְשָׁנִינוּ, כָּלֵם מְלָכִים בְּנֵי
מְלָכִים, שָׂרִים וְקָצִינִים. שֵׁם נִרְאָתָהּ הַגְבוּרָה
שֶׁל שְׁלִיחַ אֶחָד שָׁלוֹ, יוֹתֵר מִזֶּה שְׁהִיָה רֵאיוֹ
לְהִיּוֹת שָׁלוֹ יוֹתֵר.

Exodus 12:29

וַיְהִי בַחֲצִי הַלַּיְלָה וַיְהִי הָכָה כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכֹר פַּרְעֹה הַיֹּשֵׁב עַל כִּסֵּאוֹ עַד בְּכוֹר הַשֶּׁבִי אֲשֶׁר בְּבֵית הַבּוֹר “
וְכָל בְּכוֹר בַּהֲמָה.”

“At midnight YHVH struck down all the firstborn in the land of Egypt, from the firstborn of Pharaoh who sat on his throne to the firstborn of the captive who was in the dungeon, and all the firstborn of livestock.”

Rabbi Yossi asks why the miracle happened at night and not during the day when everyone can see it. And why the Torah mentions only the killing of the firstborn of the weak and animals, “and lambs in the sheep die”, and not kings and ministers and people of war, as it was when Sanherib, came to attack Jerusalem. At that time, God sent an angel to kill the entire army of Sanherib that had a hundred and eighty-five thousand soldiers. The killing of the firstborn was a greater miracle because God did it with his own hands and not by an angel. It was a greater miracle and deserved to be shown as bigger.

Lesson;

The original story about the miracle of King Chizkiyahu and Sanheriv in Isaiah Chapters 36,37.

King Chizkiyahu was the most righteous king of Judea, Israel. He made everyone study the Torah and even small children followed the laws of purity and holiness.

Sanherib the king of Assyria sent a huge army to conquer Jerusalem but King Chizkiyahu refused to surrender to him. Jerusalem was besieged and some opponents of the King wanted to surrender and avoid dying of hunger and get slaughtered by the Assyrians.

King Chizkiyahu didn't give up. He prayed to God and went to sleep. On that night, that was the same night of Passover, and the killing of the firstborn in Egypt, the angel of God took the souls of the entire Assyrian army without hurting their body so everyone can see in the morning that it was done by God and not by military force.

Later King Sanherib was assassinated by his two sons, the firstborn Sharetzer and Ashurhaddon. Later their children, the grandsons of Sanherib converted and became great sages (תנאים) Shmaya and Avtalyon. The first letter of their name is the same as their original name. They were the teachers of Hillel and Shamai, the famous two that created great schools of Torah.

It's an amazing story about the great certainty that King Chizkiyahu had in God. He was righteous with great merits, like removing all idol worship and sending messengers throughout the land to teach people Torah.

We can find in this story several aspects parallel the miracle of the Exodus from Egypt. Mainly when the Israelites saw that they are trapped between the sea and the Egyptians, they cried to God and Moses told them (Exodus 14:14) “YHVH will fight for you and you will be in peace”. A similar thing happened with King Chizkiyahu.

Another important lesson is about a spiritual connection in the middle of the night and after. It is very special because of the Light that appears at that time. When God is with the Tzadikim in the Garden of Eden, we can make a connection to them with studies. If we are awake or wake up at midnight (Hebrew clock) or shortly after we

make Torah and Zohar studies, even if it's for a few minutes. If there is a hilulah of a Tzadik or not (Check our Tzadikim site and Tzadikim app), light a candle and make the study for the honor of the Tzadik. It will make an immediate connection to the Tzadik in the Garden of Eden and benefit us in this world.

102. אמר ליה יאות שאלת, ואנא לא שביענא מידי בהאי, ולא אימא, אבל הא וכינא לכל האי, וארוזא אתהקן קמן. אנא שביענא דרבי שמעון בן יוחאי מדי שוקין דטבריה, גיזיל גביה. יתבו, עד דהוה גזיר יממא. כד סליק גזירא, קמו ואולי. כד מטו גביה. אשכחוהו, דהוה יתיב, וספרא דאגדתא בידיה.

102. אמר לו, יפה שאלת, ואני לא שמעתי דבר בזה ולא אמר, אבל הרי זכיתי לכל זה, והדרך מתקנת לפנינו. אני שמעתי שרבי שמעון בן יוחאי מטהר את השוקים של טבריה, נלך אליו. ישבו עד שהאיר היום. כשעלה האור קמו והלכו. כשהגיעו אליו, מצאו אותו שהיה יושב, וספר האגדה בידו.

103. פתוז ואמר, (ישעיה מ') כל הגוים כאין נגדו מאפס ותהו וזושבו לו. כיון דאמר, כל הגוים כאין נגדו, למה כתיב מאפס ותהו וזושבו לו. אלא אוליפנא, דעתייהו דכל עמין דעלמא, דמהימנותא דלהון הוא כאין, דלא אדפקו עלאין ותתאין, (בתתאין) ושוין לקבליהו מהימנותא דשטותא, אבל מאפס ותהו וזושבו לו, כהאי עלעולא, דסוזא (ס"א דפרחא) ברוזא, ובתלגלגא בקיטא בריקנא, דא הוא דכתיב, (דניאל ד') וכל דיירי ארעא כלא זושיבין.

103. פתח ואמר, (ישעיה מ') כל הגוים כאין נגדו מאפס ותהו וזושבו לו. כיון שאמר כל, כיון שאמר כל הגוים כאין נגדו, למה כתוב מאפס ותהו וזושבו לו? אלא למדנו, דעתם של כל עמי העולם, שאמונתם היא כאין, שלא נדבקו עליונים ותחתונים [במחתונים], ושנים כנגדם אמונה של שטות. אבל מאפס ותהו וזושבו לו, כמו המוץ שסובב (שער) ברוח ומתגלגל בקיץ בריקנות, זהו שכתוב (דניאל ד') וכל דיירי הארץ ככלום חשויים.

Deuteronomy 22:6 “כִּי יִקְרָא קוֹן-צֶפֶר לְפָנֶיךָ בַּדֶּרֶךְ.” “When a bird’s nest comes before you in the way...” The Zohar explains that the bird refers to the soul and the bird’s nest is the Shechina, like the body is the nest for the soul.

There are many aspects to this special verse in the Torah and the Zohar discuss it in many places. The essence of it is that when we are with proper connection to the Creator and the spiritual system then our soul as individuals and as Israelites can dwell in the “nest” and if not, we become disconnected from the Shechina and bring destruction of the Holy Temples, which the nest for the Light force of the Creator in our world, as we experienced before.

In previous Daily Zohar we read that Rabbi Shimon ask Elijah to keep the connection of the Israelites to the nest until the revelation of the third Holy Temple that will be at the end of the seventy years.

Read more about “the bird’s nest” <https://dailyzohar.com/?p=48> , <https://dailyzohar.com/?p=33> ,

104. עוד פתוז ואמר, בראשית ברא אליהם את השמים ואת הארץ, את דא ימינא דקודשא בריך הוא, ואת דא שמיאלא. אוליפנא, דסטא קודשא בריך הוא ימיניה, וברא ית שמיא, וסטא שמיאלא, וברא ית ארעא. דא הוא דכתיב, (ישעיה מ"ח) אף ידי יסדה ארץ וימיני טפוחה שמים קרא אני אליהם יעמדו יחדו.

104. עוד פתח ואמר, בראשית ברא אליהם את השמים ואת הארץ. את – זה ימין של הקדוש ברוך הוא. ואת – זה השמיאל. למדנו שנטה הקדוש ברוך הוא ימינו וברא את השמים, ונטה שמיאלו וברא את הארץ. זהו שכתוב (ישעיה מח) אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים קרא אני אליהם יעמדו יחדו.

105. מה זה יעמדו יוזדו? היעלה על לבך ששמים וארץ? לא כך (מהשמים קורא אני אליהם. והארץ לא כך) אלא ימין ושמאל שהם א"ת וא"ת. והיאך יעמדו יוזדו? בזאת ההיא ששולטת בחצות הלילה שכלולה א"ת בזאת.

106. ושנינו, כתוב (קהלת ג) את הכל עשה יפה בעתו. א"ת – זה שאמרנו. הכל – כמו שנאמר (בראשית כד) וה' ברח את אברהם בכל. ושנינו שהיא בטר שנקרא זא"ת, שכלולה מא"ת וא"ת, ושולטת בחצות הלילה בשני צדדיה, ברחמים ודין. רחמים לישראל, ודין לעמים עובדי כוכבים ומזלות.

107. פתח רבי חייא ואמר, אם נוח לפני מר שנאמר דבר אחד על מה שבאתי כתוב, ויהי בחצי הלילה וה' הכה כל בכור בארץ מצרים. ומזה שאמר מר, נשמע שפסוק זה באותו דבר בא, ואנו הדרך תקינה לפנינו לבא ולשאל לפניך.

108. פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים קיג) מי כה' אלהינו המגביהי לשבת וגו'. מי כה' אלהינו – שעולה ומתעטר להתישב בכתר עליון קדוש, מאיר על כל המנוחות שמאירות בתרים ועטרות. המשפילי לראות – שיוצא בכתריו מכתר לכתר, מנור לנור, מאור לאור, ממנוחה למנוחה, להשגות בעליונים ותחתונים. זהו שכתוב (שם יד) ה' משמים השקיף על בני אדם וגו'.

109. בא ראה, כתוב ויהי בחצי הלילה. בחצי היה צריך (לכתב), או בחצות, כמו שאמר משה. ואם כמו שאמרנו חבירנו, שלא יאמרו אצטגניני פרעה, משה בדאי הוא. הרי הקשיא במקומה עומדת בשלשה אפנים, שאפלו ישראל יאמרו כך. אחד – שאם כך, היה לו לומר, ויאמר משה בחצות הלילה. למה אמר כה אמר ה' וגו', כמו שלא יכון את השעה, שהרי לא יתפסו במשה אלא בפטרון, משום שאמר כה אמר ה' וגו'? שנים – שהרי משה אמר עד בכור השפחה אשר

105. מהו יעמדו יוזדו. סלקא דעתך שמיא וארעא לאו הכי, (נ"א מהשמים קורא אני אליהם והארץ לאו הכי) אלא ימינא ושמאלא דאינון א"ת וא"ת, והיאך יעמדו יוזדו. בזאת ההיא, דשולטא בפלגות ליליא, דכלילא א"ת בזאת.

106. ותנינו, כתיב (קהלת ג) את הכל עשה יפה בעתו. א"ת, הא דאמרן. הכל, כמה דאת אמר, (בראשית כד) וי' ברח את אברהם בכל. ותאנא, דהיא בטר דאתקרי זא"ת, דכלילא מא"ת וא"ת. ושולטא בפלגות ליליא, בתרין סטרוי, ברוזמי ודינא, רוזמי לישראל, ודינא לעמין עובדי כוכבים ומזלות.

107. פתח ר' זוזיא ואמר, אי גיזא קמיה דבור, דגימא זוד מלה, על מה דאתינא כתיב, ויהי בחצי הלילה וי' הכה כל בכור בארץ מצרים. ומיהא דאמר מר, אשתמע דהאי פסוקא בההוא מלה אתא ואנן אורזא אתתקנא קמין, לביתא למישאל קמך.

108. פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים קיג) מי כה' אלהינו המגביהי לשבת וגו'. מי כה' אלהינו, דסליק ואתעטר לאתישבא בכתרא עלאה קדישא, נהירו על כל בוציני דנהירו בכתרין ועטרין. המשפילי לראות, דגוזית בכתרוי, מכתרא לכתרא, מנזרא לנזרא, מנהירו לנהירו, מבוצינא לבוצינא. לאשגזא בעלאין ותתאין, הדא הוא דכתיב, (תהלים יד) יי' משמים השקיף על בני אדם וגו'.

109. תא זוזי, כתיב, ויהי בחצי הלילה. בחצי מבועי ליה, או כנצות, כנצותא דאמר משה. ואי כמה דאמרנו זנברנא, דלא יימרון אצטגניני פרעה, משה בדאי הוא. הא קושיא באתריה קיימא, בג' גווי, דאפילו ישראל יימרון הכי. זוד, דאי הכי הוה ליה למימר ויאמר משה כנצות הלילה. אמאי קאמר, כה אמר יי' וגו'. כמה דלא אתכונן שעתא, דהא לא יתפסון במשה, אלא בפטרונא, בגין דאמר כה אמר יי' וגו'. תרי, דהא משה אמר, עד בכור השפחה אשר אזור הרוזים, ולא הוה הכי, אלא עד בכור השבי אשר בבית הבור. על כל

אחר הרחמים, ולא היה כף, אלא עד בכור השבי אשר בבית הבור. על כל פנים, אפילו ישראל גם יאמרו כף, שהרי לא התבררו הדברים. שלשה – שהוא אמר משם הפטרון בחצות, וכתוב ויהי בחצי הלילה.

110. ועוד שאלה שלכם יותר על המשא שלא יכולה הבהמה לסבל, למה היה בחצות הלילה ולא ביום? ולמה מתו כל אותם החלשים שאחר הרחמים? אלא הכל הוא סוד עליון בין קוצרי השדה, והכל הכשר (התבשר) בנביא הנאמן.

111. אשרי חלקו של משה, שעליו כתוב יפית מבני אדם הוצק חן בשפתותיו על בן ברכך אלהים לעולם. אהבת צדק ותשנא רשע על בן משחך אלהים אלהיך שמן ששון מחבריו. יפית מבני אדם – משה וחנניה. הוצק חן בשפתותיו – מנחם ובניו. על בן משחך אלהים אלהיך – מאברהם ויצחק. שמן ששון – מיעקב. מחבריו – משאר נביאים. וכי גבר שעולה בדרגות עליונות שלא עולה שום אדם אחר לא יודע מה שאומר?

112. אלא כף שנינו, הפתר הזה שנקרא זא"ת, נקרא אש"ה, כמו שנאמר (בראשית ב) לזאת יקרא אשה. למה? משום כי מאיש לקחה זאת. מי הוא איש? אותו שנקרא זה, וזהו איש זכר, כמו שנאמר (שמות לב) כי זה משה האיש. האיש הזה, ונקרא איש זה, וזה איש זה, וזה איש. וזאת נלקחה מזה שנקרא זכר.

113. ומשום כף התמר הזה זכר ונקבה, שלא עולה זה בלי זה. תמר, כמו שנאמר (שיר ג) בתמרות עשן. מה עשן עולה לבן ושחר, אף כף הכל כלול בה בחצות הלילה לעשות הנהגותיה בשעה אחת לבן לישראל ושחר לעובדי כוכבים ומזלות.

114. ועוד, שהלילה הזה לא נחלק ולא עושה הנהגותיו. מנין לנו? מאברהם, שכתוב ויחלק עליהם לילה, שנחלק לעשות הנהגותיו. אף כאן משה אמר בחצות, [מהו

פנים אפילו ישראל נמי יימרון הכי, דהא לא אתבררין מלי. תלת דאיהו אמר משמא דפטרונא כחצות, וכתוב ויהי בחצי הלילה.

110. ועוד, שאלתא דילכון, יתיר על מטול דלא יכיל בעירא למסבל. אמאי הוה בפלגות ליליא, ולא ביממא. ואמאי מיתו כל אינון וזלשין דבתר רוזיא. אלא כלא רזא עלאה הוא, בין מוזעדי וזקלא, וכלא אתכשיר (נ"א אתבשר) בנביאה מהימנא.

111. זכאה וזולקיה דמשה, דעליה כתיב (תהלים נה) יפית מבני אדם הוצק חן בשפתותיה על בן ברכך אלהים לעולם. אהבת צדק ותשנא רשע על בן משחך אלהים אלהיך שמן (דף ל"ז ע"ב) ששון מוזבריה. יפית מבני אדם: משה וזנוה. הוצק חן בשפתותיה: מנחם ובניו. על בן משחך אלהים אלהיך: מאברהם ויצחק. שמן ששון: מיעקב. מוזבריה: משאר נביאי. וכי גבר דסליק בדרגין עלאין דלא סליק בר נש אזרא, לא ידע מה דאמר.

112. אלא הכי תנינן, האי כתרא דאקרי זא"ת, אתקרי אש"ה, כמה דאת אמר, (בראשית ב) לזאת יקרא אשה. אמאי. משום כי מאיש לקחה זאת. מאן הוא איש. והוא דאקרי זה. ודא הוא איש דכר, כמה דאת אמר (שמות לב) כי זה משה האיש. האיש הזה. ואקרי איש זה, וזה איש. וזאת, אתנסיבת מזה דאקרי זכר.

113. ובגין דא, איהי תמר דכר ונקבה, דלא סליק דא בלא דא. תמר: כמה דאת אמר, (שיר השירים ג) בתמרות עשן. מה עשן, סליק וזוור ואוכם, אוף הכא, כלא כליל בה בפלגות ליליא, למעבד גימוסוי בזוד שעטא, וזוור לישראל, ואוכם לעובדי עבודת כוכבים ובמזלות.

114. ועוד דהאי ליליא לא אתפלג, לא עביד גימוסוי. מנא לן. מאברהם. דכתיב, (בראשית יד) ויחלק עליהם לילה, דאתפלג למעבד גימוסוי. (מהו כחצות כמה דאת

אמר (מלכים א' י"ח) כעלות המנחה (איוב ה') כעלות גדיש
אוף הכא כחצות) כמפלג. דמשה ידע דלא יעביר
גימוסוי, עד דאתפלג.

115. וכך היה, שלא עשה הלילה הנהגותיו
עד שהתחלק, בחצי האחרון עשה הנהגותיו,
זהו שכתוב ויהי בחצי הלילה. מה זה בחצי?
במחצית האחרונה, בזמן שהיא שולטת,
ונמצאת זאת הזאת לעשות הנהגות תמיד.
וכל הנהגה שנעשית בלילה, נעשית
במחצית האחרונה.

116. וה' הכה כל בכור. וה' – הוא ובית דינו.
וה' – הוא והנהגותיו. הכה כל בכור – הכה?
משה לא אמר אלא ומת וגו', מהו הכה?
אלא שהתעורר בה, כמו שהפחיד אותו
משה, שכתוב והנה לא שמעת עד בה.

117. ושנינו, פרעה היה חכם מכל מכשפיו,
והסתכל בזאת שתעשה בו דין, ועתידה
להחריב את ארצו, כמו שאמר משה, בזאת
תדע כי אני ה'. ובהוא מה כתוב? (שמות
ז) ויפן פרעה. מה זה ויפן? שהפנה לבו
מהרהור זה, כמו שנאמר ויפן אהרן. ויבא אל
ביתו ולא שת לבו גם לזאת. גם – לרבות זו
שעתידה להחריב את ארצו, ולא שם לבו
כנגד זאת.

118. כל בכור – אפלו דרגות עליונות
ותחתונות נשברו
משלטונם (מהשתלשלותם), כל אותם
ששולטים בחכמה שלהם, שכתוב בארץ
מצרים. וכל הדרגות, העליונות והתחתונות
שנשברו משלטונם (מהשתלשלותם), כלם
נראות (נרמזות) בפסוק, שכתוב מבכור
פרעה הישב על כסאו עד בכור השפחה אשר
אחר הרחם וכל בכור בהמה. הרי כלם
נראים בפסוק.

119. סתמו של דבר, מבכור פרעה הישב
על כסאו – בטר תחתון של שליטת
המלכות (מהמלכות) שלמעלה. עד בכור
השפחה – בטר שמאל מתחתיה של שליטה
מאחר ארבע (מכתר אחר) רחם, ארבע

115. והכי הוה, דלא עביר ליליא גימוסוי, עד
דאתפלג, בפלגות בתראה, עבד גימוסוי, הדא הוא
דכתיב ויהי בנצצי הלילה. מאי בנצצי. בפלגות
בתראה, בזמנא דאיהי שלטא, ואשתכחז האי זאת,
למעבד גמוסין תדירא, וכל גימוסא דאתעביר
בלילא, בפלגותא בתראה אתעביר.

116. וי' הכה כל בכור, וי': הוא ובית דינו, וי': הוא
וגימוסוי. הכה כל בכור הכה, משה לא אמר אלא
ומת וגו', מהו הכה. אלא, דאתער כה, כמה דאגוים
מישה, דכתיב והנה לא שמעת עד כה.

117. ותאנא, פרעה זוכים הוה מכל זורשוי, ואסתכל
בהאי זאת, דיעביר ביה דינא, וזמין לזורבא ארעיה,
כמה דאמר משה, בזאת תדע כי אני י'. ובאיהו מה
כתיב, ויפן פרעה. מהו ויפן. דאפני לביה מהרהורא
דא. כמה דאת אמר, (במדבר יב) ויפן אהרן. ויבוא אל
ביתו ולא שת לבו גם לזאת. גם לרבות האי דזמינא
לזורבא ארעיה, ולא שוי לביה לקבליה דזא"ת.

118. כל בכור, אפילו דרגין עלאין ותתאין, אתברו
משולטנהון, (ס"א משלשוליהון) כל אינן דשליטין
בזכותא דלהון, דכתיב, בארץ מצרים. וכלהו דרגין,
עלאין ותתאין, דאתברו משולטנהון, (ס"א
משלשוליהון) כלהו בפסוקא אתזוזון, (ס"א
אתרמיזו) דכתיב מבכור פרעה היושב על כסאו עד
בכור השפחה אשר אחר הרחם וכל בכור בהמה,
הא כלהו אתזוזון בפסוקא.

119. סתמא דמלה, מבכור פרעה היושב על כסאו,
בתרא תתאה דקוומיטא דמלכותא (נ"א
ממלכותא) דלעילא. עד בכור השפחה, בתרא שומאלא,
תתאה מינה, דקוומיטא מבתר ארבע (נ"א מכתרה

מחנות. (משמע) משום שכתוב אחר הרחמים, (ולא מן הרמים). וכל בכור בהמה – תחתונים מתחתונים, נקבה מנקבות, שנמצאו באתונות בהמות וחמורים, בגדולים ובקטנים, ומקבלים מהם גברים ונקבות. עד בכור השבי אשר בבית הבור – אותם שיוצאים משפחה, שבהם עושים לאסירים שישתעבדו בהם לעולמים ולא יצאו לחרות.

120. ובבטחון הדרגות הללו סרבו המצרים, שבהם עשו קשר לישראל שלא יצאו מעבדותם לעולמים. ובה נראית הגבורה והשלטון של הקדוש ברוך הוא, וזכרון זה לא יכלה מישראל לדורי דורות. שאם לא היה כח וגבורה של הקדוש ברוך הוא, כל מלכי העמים וכל מכשפי העולמות וחכמי העולמות, לא יצאו ישראל מן העבדות, שהתיר את הקשרים שלהם ושבר את כל אותם הכתרים כדי להוציא אותם. על זה כתוב (ירמיה י) מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאתה כי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם מאין כמות.

121. בכה רבי שמעון, הרים קולו ונאנח. אמר, אשכול הקנטור נמצא. חשבתם ששבח הקדוש ברוך הוא כמה פעמים, (דברים ה) אשר הוצאתיך מארץ מצרים, (שם טז) הוציאך ה' אלהיך ממצרים, (שם ה) ויצאך ה' אלהיך משם, (שמות יב) הוצאתי את צבאותיכם, (שם יג) זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים, (דברים ד) ויצאך בפניו בכחו הגדול ממצרים, הוציא ה' אתכם מזה.

122. אלא שנינו, עשרה כתרים הם למטה כמו שלמעלה, וכלם נסתרים בשלשת אלה שאמרנו. ושלשה קשרים קשורים בהם על שלש דרגות אלו שבהם עשו שישראל לא יצאו משעבודם לעולמים.

123. אשריכם אברהם יצחק ויעקב, שבזכותכם התירו את הקשרים, והקדוש ברוך הוא זכר שלשת קשרי האמונה שלכם.

אחר רזיין, ארבע משייריין. (משמע) משום דכתיב אזור הרזים, (ולא מן הרחים). וכל בכור בהמה, תתאין מתתאין, נוקבא מנוקבתא, דאשתכחו באתני בבירי וזמרי, ברברבי בזוטר, ומקבלין מזהו גוברין ונוקבין. עד בכור השבי אשר בבית הבור, אינון דנפקין משפוחה. די בהוון עבדין לאסירי, דישתעבדון בהוון לעלמין, ולא יפקון לזוירו.

120. וברוונצנותא דאלין דרגין, סריבו מצראי, די בהוון עבדו קשרא לישראל, דלא יפקון מן עבדותהוון לעלמין. ובהאי אתווי גבורתא ושלטנותא דקודשא בריה הוא, ודכרנא דא לא ישתעי מישראל לדר (דף ל"ח ע"א) דרין, דאי לא הוה זיכלא וגבורתא דקודשא בריה הוא, כל מלכי עמין, וכל זורשי עלמין, וזכמי עלמין, לא יפקון לישראל מן עבדותא, דשרא קטרין דלהוון, ותבר כל אינון כתרין, בגין לאפקא לון. על דא כתיב, (ירמיה י) מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאתה כי בכל זכמי הגוים ובכל מלכותם מאין כמות.

121. בכה רבי שמעון, ארים קליה ואתנו, אמר קנטורא דקיטפא אשתכחו, וזשבתון דשבוז קודשא בריה הוא כמה זמין, (דברים ה) אשר הוצאתיך מארץ מצרים, (דברים טז) הוציאך ה' אלהיך ממצרים, (דברים ה) ויצאך ה' אלהיך משם, (שמות יב) הוצאתי את צבאותיכם, (שמות יג) זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים, (דברים יד) ויצאך בפניו הגדול ממצרים, (שמות יג) הוציא ה' אתכם מזה.

122. אלא תאנא, י כתרין, אינון לתתא, כגוונא דלעילא, וכלהו סתימין, בתלתא אלין דאמרן. ותלת קשרין קשירו בהו, על ג' דרגין אלין דבהו עבדו, דישראל לא יפקון משעבודהוון לעלמין.

123. זפאין אתון אברהם יצחק ויעקב, דבזכותכון שריאו קטרין, וקודשא בריה הוא דכר תלת קטרי מהימנותא דלכון הדא הוא דכתיב, (שמות ב) ויזכר

זהו שכתוב (שמות ב) ויזכר אלהים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב. את אברהם – הרי קשר אחד של אברהם. את יצחק – הרי קשר שני של יצחק. ואת יעקב – הרי קשר שלישי, שלמותו של יעקב.

אלהים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב. את אברהם, הא קשרא וזדא, האברהם. את יצחק, הא קשרא תניינא, דיצחק. ואת יעקב, הא קשרא תליתאה, שלימותא דיעקב.

124. למדנו, כל הזמנים והחגים והשבתות, כלם זכרון לזה, ועל זה התקינו כלם, שאלמלא זה לא הייתה שמירה של זמנים וחגים ושבתות, ולכן לא כלה הזכרון של מצרים מפל הזמנים והחגים והשבתות. בא ראה, דין (זה) הוא יסוד ושרש של התורה, וכל מצוותיו, וכל האמונה השלמה של ישראל.

124. תנא, כל זמנין וזמנין ושבתין, כלהו דזכרנא להאי, ועל האי אתקיימו כלהו, דאלמלא האי, לא הוה גטורא דזמנין וזמנין ושבתין. ובגני כה, לא אשתני דכרנא דמצרים מכל זמנין וזמנין ושבתין. תא וזי דינא (ס"א דא) הוא יסודא ושרשא דאורייתא, וכל פקודיו, וכל מהיבנותא שלימותא דישראל.

125. ועוד, למה לא היה ביום כפי ששאלתם? שנינו, כתוב היום אתם יצאים, וכתוב הוציאך ה' אלהיך ממצרים לילה. אלא שנינו, עקר גאלת ישראל לא היה אלא בלילה, שהלילה מתיר קשרים ועושה נקמות, והיום הוציא אותם בראש גלוי, זהו שכתוב (במדבר לג) יצאו בני ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים. (ועוד, הלילה מתיר את הקשרים ועושה נקמות ודינים, והיום מגלה ומפרסם הגם והנקמה שנעשה. זהו שכתוב יצאו בני ישראל ביד רמה וגו'). וכתוב ומצרים מקברים את אשר הכה ה' בהם כל בכור. זהו פרסום הגם.

125. ועוד אמאי לא הוה ביממא דשיאילתו. תנינן, כתיב היום אתם יוצאים, וכתיב הוציאך ה' אלהיך ממצרים לילה. אלא תנא, עקרא דפורקנא דישראל, לא הוה אלא בלילה, דליכא שרא קטריין, ועביד נוקמין, ויומא אפיק לון בריש גלי, הדא הוא כל מצרים. (במדבר לג) יצאו בני ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים. (נ"א ועוד לילה שארי קטריין ועבד נוקמין ודינין ויומא גלי ופרסם ניסא ונוקמא דאתעביד הדא הוא דכתיב יצאו בני ישראל ביד רמה וגו'). וכתיב ומצרים מקברים את אשר הכה ה' בהם כל בכור, דא הוא פרסומי גיסא.

126. באו רבי חייא ורבי יוסי, השתטחו לפניו ונשקו ידו, ובכו ואמרו, חקיקות עליונים ותחתונים מרימים ראש בזכותך. עשה הקדוש ברוך הוא וישראלים למטה כמו שלמעלה. עשה [רשב"י] חומות העיר הקדושה ושרעיה. מי שנכנס, לא נכנס עד שיפתחו השערים. מי שעולה, לא עולה עד שיתקנו המדרגות של החומות. מי יכול לפתח את שערי העיר הקדושה, ומי יכול להתקין את המדרגות של החומות? זה רבי שמעון בן יוחאי, שהוא פותח שערים של סודות החכמה והוא מתקן דרגות עליונות. וכתוב (דברים טז) יראה כל זכורך את פני האדון ה'. מי זה פני האדון ה'? זה רבי שמעון

126. אתו ר' וזינא ור' יוסי, אשתטחו קמיה, ונשקו ידו. ובכו ואמרו, גליפין עלאין ותתאין, זקפן רישא בגינה, עבד קודשא בריך הוא וישראלים לתתא, כגוונא דלעילא. עבד (רשב"י) שורי קרתא קדישא ותירעו. מאן דעמיל, לא עמיל, עד דיתפתון תרעין. מאן דסליק, לא סליק, עד דיתתקנון דרגין דשורי מאן זכיל למפתון תרעין דקרתא קדישא, ומאן זכיל לאתקנא דרגין דשורי, דא רבי שמעון בן יוחאי, דאיהו פתון תרעין דרגי דזכמותא, ואיהו אתקין דרגין עלאין, וכתיב (שמות לה) יראה כל זכורך את פני האדון ה'. מאן פני האדון ה', דא רבי שמעון בן יוחאי, דאיהו דכורא מן דכרנא, בעי לאתזוזא קמיה.

בן יוחאי, שמי שהוא זכר מן הזכרים צריך להראות לפניו.

127. אמר לון, עד השתא, לא סיימנא מלה דשאלתא דילכון, דהא תנינן, וי' הבה כל בכור, כל בכור סתם, כדקאמרון. וכלא הוה כמה דאינון דמיתו, אינון קטורי קטריין, דהוו משתמשי בוזרשייהו באינון בתריין. מנהון משתמשי בעלאי, ומנהון בתתאי, ואף על גב דכלהו תתאין אינון. וכל ארעא דמצרים מלא זורשין הוה. וכתוב כי אין בית אשר אין שם מות.

128. ונעשה דין בכל, בשעה שהתפנסו כלם בבתיהם ולא היו מתפארים במדבר ובשדה, אלא כלם נמצאו בבתיהם, [ואור הנר יפה לבדיקה מבחוץ] ועשה הלילה את דיניו בכל באותה שעה. ושנינו שהיה מאיר הלילה כמו היום בתקופת תמוז, וראה כל העם את דיני הקדוש ברוך הוא, זהו שכתוב (תהלים קלט) ולילה כיום יאיר בחשכה באורה.

129. ובשעה שיצאו, נמצאו כלם מתים בשוקים לעיני הכל. רצו לקבר אותם ולא מצאו, וזה היה קשה להם מהכל. ראו את ישראל יוצאים לעיניהם בצד אחד, וראו את מיתיהם בצד האחר. ובכל היה פרסום הנס שלא היה כזה מיום שנברא העולם.

130. ובא ראה, כתוב ליל שמרים הוא לה' להוציאם וגו', הוא הלילה הזה לה' שמרים לכל בני ישראל וגו'. פסוק זה קשה, פיון שאמר ליל, מה זה שמרים, ולא שמור? שמור היה צריך (לכתוב)! וכתוב הוא הלילה הזה. ליל אמר בהתחלה, ואחר כך לילה.

131. אלא כך שנינו, כתוב (דברים כב) כי יהיה נערה נערה בתולה. נער כתוב, מה הטעם? משום שכל זמן שלא קבלה זכר, נקראת נער. משקבלה זכר, נקראת נערה. אף באן, ליל – עד שלא קבלה זכר. ואף על גב שכתוב בו שמורים – זכר היה עתיד

127. אמר לון, עד השתא, לא סיימנא מלה דשאלתא דילכון, דהא תנינן, וי' הבה כל בכור, כל בכור סתם, כדקאמרון. וכלא הוה כמה דאינון דמיתו, אינון קטורי קטריין, דהוו משתמשי בוזרשייהו באינון בתריין. מנהון משתמשי בעלאי, ומנהון בתתאי, ואף על גב דכלהו תתאין אינון. וכל ארעא דמצרים מלא זורשין הוה. וכתוב כי אין בית אשר אין שם מות.

128. ואתעביד דינא בכלא, בשעתא דאתכנשו כלהו בבתייהון, ולא הוו מתפארי במדברא ובזוקלא, אלא כלהו אשתכחו בבתייהון, (ואור הנר יפה לבדיקה מבחוץ) ועביד לילא דינוי בכלא בההיא שעתא. ותנא הוה נהיר לילא כיומא דתקופה דתמוז, וזמא כל עמא דינוי דקודשא בריך הוא, ה'א הוא דכתיב (תהלים קלט) ולילה כיום יאיר בחשכה באורה.

129. ובשעתא דנפקו אשתכחו כלהון מתין בשוקין לעיניהון דכלא, בעיין לאקברא להו ולא אשכחו, ודא אקשי להו מפלא. וזמו לישראל נפקין (דף ל"ח ע"ב) לעיניהון בוזר גיסא, וזמו למיתיהון באידך גיסא. ובכלא הוה פרסומי גיסא, דלא הוה כהאי מיומא דאתברי עלמא.

130. ותא וזוי, כתיב ליל שמורים הוא לוי' להוציאם וגו', הוא הלילה הזה לוי' שמורים לכל בני ישראל וגו', האי פסוקא קשיא פיון דאמר ליל, מהו שמורים, ולא שמור, שמור מבועי ליה. וכתוב הוא הלילה הזה, ליל קאמר בקדמיתא, ובתר לילה.

131. אלא הכי תנינן, כתיב, (דברים כב) כי יהיה נערה בתולה. נער כתיב, מאי טעמא. משום דכל זמן דלא קבילת דכר, אתקרי נער, מדקבילת דכר, אתקרי נערה. אף הכא, ליל עד לא קבילת דכר. ואף על גב דכתיב ביה שמורים דכר הוה זמין לאתזברא עמה

להתחבר עמה. ובשעה שהתחבר עמה זכר, כתוב הוא הלילה הזה לה' שמרים. שמורים – זכר ונקבה, ומשום כך כתוב הלילה הזה.

132. ובמקום שנמצאו זכר ונקבה אין שבת אלא לזכר. וכך שבחו ישראל בתשבחותיהם לזכר ולא לנקבה, זהו שכתוב (שמות טו) זה אלי ואנוהו, שאין שבת במקום שזכר ונקבה נמצאים אלא לזכר. ועל זה (ולזה) מחכים ישראל, שכתוב (ישעיה כה) זה ה' קונו לו נגילה ונשמחה בישועתו. משום שפך עתיד לעשות להם, שכתוב (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

133. וסוד זה כך הוא – כמו שבאן ליל ולילה, כך עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות להם, שכתוב שמר מה מלילה שמר מה מליל. מה להלן שמירה וליל, אף באן שמירה וליל. מה להלן שמירה ולילה, אף באן שמירה ולילה.

134. ולילה נקרא אגב זכר, זהו שכתוב (ישעיה כא) אתא בקר וגם לילה. בקר, כמו שנאמר (בראשית יט) וישכם אברהם בבקר, שהוא מדתו ממש. וכתוב (תהלים ה) ה' בקר תשמע קולי, בקר ממש.

135. ישבו רבי חייא ורבי יוסי, ולמד להם הסוד של תורת בְּהֵמָה, והיו חוזרים כל יום ויושבם לפננו. יום אחד יצא רבי שמעון לחוץ, הלכו עמו, הגיעו לשדה אחד וישבו.

136. פתח רבי שמעון ואמר, בא ראה, כתוב (קהלת ז) את הכל ראיתי בימי הבל יוש צדיק אבד בצדקו ויש רשע מאריך ברעתו. שלמה שהיתה חכמתו יתרה (מכבדת) על הכל, מה הוא אומר בפסוק הזה? אלא שלמה רמז רמז של חכמה, שהרי ראינו שדרכי הקדוש ברוך הוא אינם כך, שהרי כתוב ולתת לאיש בדרכיו

ובשעתא דאתוּזְבֵּר עמה דכר, כתיב, הוא הלילה הזה לוי שמורים. שמורים: דכר ונקבה. ובגניי כך כתיב הלילה הזה.

132. ובאתר דאשתכחו דכר ונקבה, לית שבוזא אלא לדכורא. והכי שבוזו ישראל בתושבוותיהו. לדכורא ולא לנקבה, הדא הוא דכתיב, (שמות טו) זה אלי ואנוהו. דלית שבוזא באתר דדכורא ונקבה אשתכחו, אלא לדכורא. ועל דא (נ"א ולדא) מוזכאן ישראל, דכתיב, (ישעיה יב) זה יי קונו לו נגילה ונשמחה בישועתו. משום דהכי זמין למעבד להו, דכתיב, (מיכה ו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

133. ורזא דא הכי הוא, כְּזוּנָא דהכא ליל ולילה, כך זמין קודשא בריך הוא למעבד להו, דכתיב, (ישעיה כא) שומר מה מלילה שומר מה מליל. מה להלן שמירה וליל, אף באן שמירה וליל. מה להלן שמירה ולילה, אף באן שמירה ולילה.

134. ולילה אתקרי אגב דכורא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה כא) אתא בקר וגם לילה. בקר: כְּזוּנָא דאתא אמר (בראשית יט) וישכם אברהם בבקר. דהוא מדתו ממש. וכתיב (תהלים ה) יי בקר תשמע קולי, בקר ממש.

135. יתבו ר' זוּיָא ור' יוסי, ואולף להו רזא דתורת בְּהֵמָה, והיו מהדרי בכל יומא ויתבי קמיה. וזד יומא נפק רבי שמעון לבר, אכלו בהדיה, מטי לזוד וזקלא יתבו.

136. פתחו רבי שמעון ואמר, תא זוּיָא, כתיב, (קהלת ז) את הכל ראיתי בימי הבל יוש צדיק אבד בצדקו ויש רשע מאריך ברעתו, שלמה דהות זכמתא יתירא (נ"א יקירא) על כלא, מאי קאמר בהאי קרא. אלא, שלמה רמז דזכמתא קא רמז. דהא זוּיָא אורזווי דקודשא בריך הוא דלאו הכי, דהא כתיב, (ירמיה

וכפרי מעלליו. אלא שני ענינים הם שבאין רמז.

יז) ולתת לאיש כדרכיו וכפרי מעלליו. אלא תרי עניני ניהו, דקא רמז הכא.

137. שנינו, בשני הקדוש ברוך הוא רוצים להשיג בעולם ולעין בו, כמו שכתוב (עניני ה' המה משוטטות בכל הארץ (זכריה ד), וכתוב כי וגו') כי ה' עניני משוטטות בכל הארץ, ונמצאים רשעים בעולם, אותו צדיק שנמצא בדור נתפס בחטאם, ולרשעים מאריך הקדוש ברוך הוא רגזו עמם עד שישובו, ואם לא – לא ימצא מי שיבקש עליהם רחמים. זהו שכתוב יש צדיק אבד בצדקו, משום שאותו צדיק הסתלק מהעולם.

138. משום כך שנינו, לעולם אל ידור אדם אלא במקום שאנשי מעשה דרים בתוכו. מה הטעם? משום שאוי לזה שמדורו בין הרשעים, משום שהוא נתפס בחטאיהם, ואם ידורו בין צדיקים, מיטיבים לו בגללם.

139. שהרי רב חסדא היה דיורו בראשונה בין קפוטקאים, והשעה היתה דחוקה לו ומחלות רודפות אחריו. נסע ושם מדורו בין בעלי מגנים של צפורי, ועלה וזכה לכמה טובות, לכמה עשר, לכמה תורה, ואמר: כל זה זכיתי על שנכנסתי בין אותם שהקדוש ברוך הוא משגיח להיטיב להם.

140. דבר אחר את הכל ראיתי בימי הבלי – וכי שלמה, שדרגות עליונות של חכמה היו בו על כל בני הדור, שכתוב ויחכם מכל האדם, [והשפדלותו בתורה לעשות טוב ואמת] שכתוב וישב שלמה על פסא ה' למלך, אמר בימי הבלי, וכתוב (קהלת א) הבל הבלים אמר קהלת?

141. ושנינו, שבע שמות נקרא: שלמה, ידידיה, אגור, בן יק"א, איתיא"ל, למואל, קהלת. קהלת בנגד בלם, ובלם נקרא בעין של מעלה. קהלת בנוס קדוש של עשרה, משום כך קהל אין פחות מעשרה, וקהל

137. דתנינו, כך עניני הקודש ברוך הוא בעאן לאשגוזא בעלמא, ולעיינא ביה, כמה דכתיב (ס"א עיני ה' המה משוטטות בכל הארץ (זכריה ד') וכתוב כי וגו') (דברי הימים ב טז) כי יי' עניני משוטטות בכל הארץ, ואשכנזן וזיבין בעלמא, והוא צדיקא דאשתכח בדרא, אתפס בזוזבייהו. וזיבין מאריך קודש ברוך הוא רוגזיה עמהון עד דיתובון. ואי לאו, לא ישתכחון מאן דיתבע רומי עליהון, הדא הוא דכתיב, יש צדיק אבד בצדקו, משום דהוא זכא, אסתלק מעלמא.

138. בגיני כך תנינו, לעולם אל ידור אדם אלא במקום שאנשי מעשה דרים בתוכו. מאי טעמא. משום דווי להאי דמדוריה בין וזיבין, דהוא אתפס בזוזבייהו, ואי דיוריה בין זכאין, אוטיבין ליה בגיניהון.

139. דהא רב זוסדא, הוה דיוריה בקדמיתא בגיני קפוטקאי, והוה דזיבין ליה שעתא, ומרעין רדפין אבתריו. זטל ושוי מדוריה בין מארי תריסין דצפורי, וסליק, וזכה לכמה טבין, לכמה עותרא, לכמה אורייתא, ואמר, כל האי זכינא, על דעאלית בין אינן דקודש ברוך הוא אשגוזא לאוטבא להו.

140. דבר אזור, את הכל ראיתי בימי הבלי. וכי שלמה, דדרגין עלאין דזוכמתא הוו ביה, על כל בגי דרא דכתיב (מלכים א ה) ויזכר מכל האדם, (ואשתדלותיה באורייתא למעבד טיבו וקשוט) דכתיב, (דברי הימים א כט) וישב שלמה על פסא יי' למלך, אמר בימי הבלי. וכתוב, (קהלת א) הבל הבלים אמר קהלת.

141. ותנא, ז' שמות נקרא: שלמה, ידידיה, אגור, בן יק"א, איתיא"ל, למואל. קהלת. קהלת בנגד בלם, ובלם נקרא בעין של מעלה, קהלת בנוס קדוש של עשרה, בגין כך קהל אין פחות

אפלו מאה, וקהלת כלל של הכל, כמו שנאמר קהלת יעקב.

מעשרה. וקהל אפילו מאה, וקהלת כלל דכלא, כמה דאת אמר (דברים לג) קהלת יעקב.

142. ושנינו, שמוותיו על שם החכמה, ומשום כך עשה שלשה ספרים: שיר השירים, קהלת, משלי. וכלם להשלים החכמה. שיר השירים בנגד חסד, קהלת בנגד דין, משלי בנגד רחמים, כדי להשלים את החכמה. והוא עשה כל מה שעשה כדי להראות חכמה, ובנגד דרגה (ובנגד סוד) עליונה, והוא אמר בימי הבלי, הכל הבליים.

142. ותאנא, שמוותיו על שם הוֹכְמָה אתקרוז, ובגין כך ג' ספרין עבד, שיר השירים. קהלת. משלי. וכלהו לאשכלמא וזכמתא. שיר השירים לקבל דיוסד. קהלת לקבל דדינא. משלי לקבל דרחומי. בגין לאשכלמא וזכמתא, והוא עבד כל מה דעבד בגין לאזוזא וזכמתא, ולקבל דרגא (נ"א ולקבל דרזא) עלאה, והוא אמר בימי הבלי הכל הבליים.

143. אלא, סוד של הכל נכבד הוא, והוא ההכל שיוצא מהפה. וסוד ההכל שיוצא מהפה נעשה ממנו קול. ושנינו, אין העולם מתקיים אלא בהכל פיהם של תינוקות של בית רבן שלא חטאו. שלא חטאו ממשי. [וקול] והכל נעשה ברוח ומים, וכל מה שנעשה בעולם נעשה בהכל. וסוד [של דבר] שהכל זה של תינוקות נעשה קול, ומתפשט בעולם, והם שומרי העולם ושומרי העיר. והו שכתוב (תהלים קכז) אם ה' לא ישמר עיר וגו'.

143. אלא, רזא דהכל יקרא הוא. והוא הכל דנפיק מפומא, ורזא דהכל דנפיק מפומא, קלא אתעביד מניה. ותאנא, אין העולם מתקיים אלא בהכל פיהם של תינוקות של בית רבן שלא חטאו. שלא חטאו ממשי. והכל אתעביד ברוחא ומיא, וכל מה דאתעביד בעלמא בהכל אתעביד. ורזא דהאי הכל של תינוקות אתעביד קלא, ואתפשט בעלמא, ואינון נטורי עלמא, ונטורי קרתא, דהא הוא דכתיב, (תהלים קכז) אם ה' לא ישמר עיר וגו'.

144. ובא ראיה, הוא הכל, הוא קול. מה בין זה לזה? הכל (הוא קול) עומד בכח להוציא קול. קול ממש עומד בקיומו (שלא) להוציא דבר (אחר), ואותו הכל שהיה ירשת אביו קראו הכל, וממנו ראיה כל מה שראה. ואף על גב שסויעים רבים מלמעלה, אחרים היו לו, ולהודיע הדבר אמר בימי הבלי. שדבר זה בא משם.

144. ותא וזוי, הוא הכל, הוא קלא. מה בין האי להאי. הכל (הוא קלא) קאים בזוילא, למיפק קלא. קלא ממיש קאים בקיומה (דלא) לאפקא (אחרא) מלה. וההוא הכל דהיה אזנסתיה דאבוי קרייה הכל, ובניה וזא כל מה דזוזא. ואף על גב דסויעין סגיאין מעילא אזנרין הוו ליה, וכלאשתמודעא מלה, אמר בימי הבלי. דמלה דא מתמן אתא.

145. וסוד הדבר – הכל הכל, את הכל ראיתי בימי הבלי יש צדיק אבד בצדקו. והו סוד הדבר שגלה ופרסם שהכל תלוי בימי הבלי. כלומר, בזמן שההכל הזה יונק מן הדין כדי לעשות דין, צדיק אבד בצדקו. ובזמן שההכל הזה יונק מרחמים, רשע מאריך ברעתו, ושניהם תלויים בהכל הזה. ולכן כתוב בימי ולא כתוב ביום, והכל תלוי בימי הכל זה. מי שנפגש בדין – בדין, ומי שנפגש ברחמים – ברחמים.

145. ורזא דמלה הכל, הכל את הכל ראיתי בימי הבלי, יש צדיק אבד בצדקו, דא הוא רזא דמלה, דגלי ופרסם, דכלא תליא בימי הבלי, כלומר בזמנא דהאי הכל ינקא מן דינא, בגין למעבד דינא, צדיק אבד בצדקו, ובזמנא דהאי הכל ינקא מרחומי. רשע מאריך ברעתו. ותרזויהו תליין בהאי הכל, ובגין כך כתיב בימי, ולא כתיב ביום. וכלא תליין בימי הכל דא. מאן דאערע בדינא, בדינא. מאן דאערא ברחומי, ברחומי.

146. ואם תאמר, יש צדיק אבד, ולא אמר אבד – כן הוא אבד ממש, שאותו הדין אבד לצדיק מהעולם ומהדור. ויש רשע מאריך ברעתו – מאריך ממש. שפשוטו הדין (הכל) יונק מרחמים, עושה רחמים לאותו רשע ומאריך לו.

147. עד שהיו יושבים, ראו קיטור שהיה עולה למעלה ויורד למטה. אמר, התעטרות התעטר ברפש (בעניות) הארץ מלמעלה. בין כן וכך העלה אותו שדה ריח מכל הבשמים. אמר, נשב כאן, ששכינה עומדת אצלנו. משום כן כריח שדה אשר ברכו ה'.

148. פתח ואמר, (בראשית כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו ויאמר ראה ריח בני וגו'. וירח את ריח בגדיו, משמע שאותם לבושים היו מעלים ריח טוב, (שלא זזו) ואחר כך זז מהם אותו ריח. עכשיו יש להסתכל, כתוב ריח בגדיו, וכתוב ריח בני, ולא אמר ריח הבגדים, אלא ריח בני. אלא שנינו, בין שנכנס יעקב, נכנס עמו גן עדן. ושנינו, אותם בגדים היו של אדם הראשון, שכתוב (שם ג) ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם, והוציאם מגן עדן.

149. ואם תאמר שכתוב ויתפרו עלה תאנה, שאלה היו, אם כן למה כתוב ויעש ה' אלהים, וכתוב כתנות עור, הרי לא היו אלא עלה תאנה? אלא בפרגומו: לבושי כבוד, והיו מעלים ריחות מבשם של גן עדן.

150. ושנינו, בשם מלא נעשו, שכתוב ויעש ה' אלהים, מה שלא נעשו בו שמים וארץ. ולא? והרי כתוב (שם ב) ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים? לא קשה. זה כשנעשו, לא נעשו בשם מלא, פרט לכשהתקיימו, בשם מלא התקיימו.

151. ומה שאמרו שאותם לבושים היו לאותו עשו הרשע שלקח אותם מנמרוד – כן בארנו. והדבר קשה, שאם כן, הרי כתוב

146. ואי תימא יש צדיק אבד ולא קאמר אבד. הכי הוא אבד ממש. דההוא דינא אבד לצדיק מעלמא ומדרא. ויש רשע מאריך ברעתו, מאריך ממש, דההוא דינא (ס"א הכל) כד ינקא מרחמי, עביר רחמי לדהוא רשע, ומאריך ליה.

147. עד דהוו יתבי זמנו קטורא דהוה סליק לעילא ונזזית לתתא. אמר אתעטרותא אתעטר בטינתא (נ"א בעניותא) דארעא, מזו לעילא. אדהכי, סליק ההוא זקלא ריזא, מכל בוסמין, אמר זיתיב הכא, דשכינתא גבן אתקיים. בגין כה, פריז שדה אשר ברכו יי'.

148. פתח ואמר, (בראשית כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו ויאמר ראה ריח בני וגו', וירח את ריח בגדיו, משמע דאינון לבושים הוו סלקין ריזא טבא, (ס"א דלא אתעדי) ולבתר אתעדי מנהון ההוא ריזא. השתא אית לאסתכלא, כתיב, ריח בגדיו, וכתיב ריח בני, ולא אמר ריח הבגדים, אלא ריח בני. אלא תאנא, בין שנכנס יעקב, נכנס עמו גן עדן. ותאנא, אותן הבגדים היו של אדם הראשון, דכתיב, (בראשית ג) ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם, והוציאם מגן עדן.

149. ואי תימא, דכתיב ויתפרו עלה תאנה דאינון הוו, אי הכי, אמאי כתיב ויעש ה' אלהים. וכתיב כתנות עור, הא לא הוו אלא עלה תאנה אלא פתרגומו, לבושים דיקר והוו סלקין ריזון מבוסמא דעדן.

150. ותניא, בשם מלא אתעבדו, דכתיב ויעש ה' אלהים. מה דלא אתעבדו בית שמיא וארעא. ולא. והא כתיב, (בראשית ב) ביום עשות יי' אלהים ארץ ושמים. לא קשיא האי כד אתעבדו, לא אתעבדו בשם מלא, בר כד אתקיימו, בשם מלא אתקיימו.

151. ומה דאמרו דאינון לבושים אתו לדהוא רשע דעשו, דנסיב לו מן נמרוד הכי אוקימנא, וקשיא מלה, דאי הכי הא כתיב לאדם ולאשתו, לבושים לאדם,

לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ. לְבוּשִׁים לְאָדָם וּלְבוּשִׁים לְחַוָּה. לְבוּשִׁים שֶׁל חַוָּה מִה נֶעֱשֶׂה? וְעוֹד, שָׂאֵם כֶּךָ, בְּמָה נִקְבְּרוּ? הָאֵם תַּעֲלֶה עַל דַּעְתְּךָ שֶׁהֵם עֲזָבוּ וְזָרְקוּ מֵהֶם הַזֶּהר הָעֲלִיּוֹן שֶׁנֶּתַן לָהֶם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא?

152. אֵלָּא אוֹתָם לְבוּשִׁים שֶׁהִתְלַבְּשׁוּ בָּהֶם אָדָם וְאִשְׁתּוֹ, לֹא הִתְלַבְּשׁ בָּהֶם אָדָם אַחֵר, שֶׁבְּאוֹתָם לְבוּשִׁים דָּמוּ כְּמוֹ שְׁלִמְעֵלָה. וְאֵם תַּעֲלֶה בְּדַעְתְּךָ שֶׁהֵם מַעֲצָמִים הִתְלַבְּשׁוּ בָּהֶם – בֹּא רְאֵה, כְּתוּב וְיִלְבָּשׁ, שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִלְבִּישׁ אוֹתָם, אֲשֶׁרִי חִלְקָם.

153. כְּתוּב (תְּהִלִּים קד) ה' אֱלֹהֵי גְדֻלַּת מֶלֶךְ הַדּוֹר וְהַדּוֹר לְבִשְׁתָּ. וְכְתוּב (שִׁם צו) הוֹד וְהַדָּר לִפְנֵי. וְכְתוּב (שִׁם קד) עוֹטָה אֹר כְּשֶׁלֶמָה וְגו'. בִּיּוֹן שֶׁהִתְלַבְּשׁ [מִה שֶׁהִתְלַבְּשׁ], עָשָׂה מִה שֶׁעָשָׂה. מִלְּמַד שֶׁהִתְעַטֵּף הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹר וּבְרָא אֶת הַשָּׁמַיִם. אֵלָּא בְּמָה בְּאַרְנוֹ הַחֲמֻדָּה אֲשֶׁר אֵתָּה בְּבִית? הַחֲמֻדָּה – בְּגִדֵי מַלְכוּת בְּמִשְׁי וְזָהָב, וְדֶרֶךְ הָעוֹלָם שְׁגוֹנִיִּים אוֹתָם בְּבִשְׁמִים וְרִיחוֹת לְכַבוֹד הַלְבוּשִׁים שֶׁלָּהֶם.

154. בֹּא רְאֵה, וְיָרַח אֶת רֵיחַ בְּגָדָיו – בְּתַחֲלָה. וְכִשְׁהִרְגִישׁ אָמַר, רְאֵה רֵיחַ בְּנִי, שִׁידַע שְׁבוּ הַדָּבָר הֵיךְ תִּלְוִי, שֶׁבִּגְלָלוֹ הָעֲלָה רֵיחַ. בְּרִיחַ שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכוּ ה', וְכִי מִנֵּין הֵיךְ יוֹדַע יִצְחָק רֵיחַ שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכוּ ה'?

155. אֵלָּא שְׁנֵי דְבָרִים הֵם, וְהַכֹּל הוּא אֶחָד, שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית כד) וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוֹחַ בְּשָׂדֵה לְפָנוֹת עָרֵב. וְכִי לֹא הָיָה לוֹ בֵּית אוֹ מְקוֹם אַחֵר לְהִתְפַּלֵּל? אֵלָּא אוֹתוֹ הַשָּׂדֶה הָיָה אֲשֶׁר קָנָה אַבְרָהָם סִמּוֹן לְמַעֲרָה, שֶׁכְּתוּב הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר קָנָה אַבְרָהָם מֵאֵת בְּנֵי חֵת. וּבִשְׁעָה שֶׁהָיָה יִצְחָק נִכְנָס אֵלָיו, רְאֵה שְׂכִינָה עֲלָיו, וְהָעֲלָה רִיחוֹת עֲלִיוֹנִים קְדוּשִׁים, וּמִשּׁוֹם כֶּךָ הָיָה מִתְפַּלֵּל שֵׁם, וְקִבְּעוֹ לְתַפְלָתוֹ.

156. וְלֵמָּה אַבְרָהָם לֹא הָיָה מִתְפַּלֵּל שֵׁם? מִשּׁוֹם שֶׁקְּבִיעוֹת שֶׁל מְקוֹם אַחֵר הֵיטָה לוֹ בְּתַחֲלָה, וְדָבָר אַחֵר רֵיחַ שֶׁרָאָה בְּהַר הַמּוֹרִיָּה.

וּלְבוּשִׁין לְחַוָּה. לְבוּשִׁין דְּחַוָּה מִה אֶתְעַבְּדוּ. וְתוּ, דְּאִי הָכִי (דף ל"ט ע"ב) בְּמֵאִי אֶתְקַבְּרוּ, סִלְקָא דַּעְתְּךָ דְּאִינוּן שִׁבְקוּ וְרֵאמוּ מִנְהוֹן זִהְרָא עֲלָהָה, דִּיהִיב לֹון קוֹדֶשִׁיא בְּרִיךְ הוּא.

152. אֵלָּא אִינוּן לְבוּשִׁין דְּאֶתְלַבְּשׁוּ בְּהוּ אָדָם וְאִתְתִּיהָ, לֹא אֶתְלַבְּשׁ בְּהוּ בְּרַשׁ אַזְוָרָא, דְּבֵאִינוּן לְבוּשִׁין דְּמוּ כְּמוֹנָא דְּלֵעִילָא וְאִי סִלְקָא דַּעְתְּךָ, דְּאִינוּן אֶתְלַבְּשׁוּ מִזְרַמִּיהוֹן בְּהוּ. תָּא וְזוּי, כְּתִיב וְיִלְבָּשִׁים, דְּקוֹדֶשִׁיא בְּרִיךְ הוּא אֶלְבִּישׁ לֹון, וְכָפָא זְוֹלְקִיהוֹן.

153. כְּתִיב. (תְּהִלִּים קד) ה' אֱלֹהֵי גְדֻלַּת מֶלֶךְ הַדּוֹר וְהַדָּר לְבִשְׁתָּ. וְכְתִיב (תְּהִלִּים צו) הוֹד וְהַדָּר לִפְנֵי. וְכְתִיב (תְּהִלִּים קד) עוֹטָה אֹר כְּשֶׁלֶמָה וְגו'. בִּיּוֹן דְּאֶתְלַבְּשׁ (מִה דְּאֶתְלַבְּשׁ) עֲבַד מִה דַּעְבַּד. מְלָמַד, שֶׁנִּתְעַטֵּף קוֹדֶשִׁיא בְּרִיךְ הוּא בְּאוֹר, וּבְרָא יֵת שְׂמִיָּא. אֵלָּא בְּמֵאִי אוֹקִימָנָא הַזְוֹמֶדֶת אֲשֶׁר אֵתָּה בְּבִית. הַזְוֹמֶדֶת: בְּגִדֵי מַלְכוּת (נ"ח ע"ג) בְּמִשְׁי וְזָהָב, וְאַרְזוּא דַּעְלָמָא דְּגִנְי לֹון בְּבוֹסְמִין וְרִיזוּן, לִיקָרָא דְּלְבוּשִׁיהוֹן.

154. תָּא וְזוּי וְיָרַח אֶת רֵיחוֹ בְּגָדָיו, בְּתַחֲלָה. וְכִד אֶרְגִּישׁ, אָמַר רְאֵה רֵיחוֹ בְּנִי, דִּידַע דְּבִיָּה הָוָה תִּלְיָא מְלָתָא, דְּבִגְנִיָּה סִלִּיק רִיזוּא. כְּרִיזוּ שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכוּ יי, וְכִי מִנֵּין הָוָה יָדַע יִצְחָק רֵיחוֹ שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכוּ יי.

155. אֵלָּא, תְּרִין מִלִּין אִינוּן, וְכָלָא הוּא זוּד. דְּכְתִיב, (בְּרֵאשִׁית כד) וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוֹחַ בְּשָׂדֵה לְפָנוֹת עָרֵב. וְכִי לֹא הָוָה לִיָּה בֵּיתָא, אוֹ מְקוֹם אַזְוָר לְהִתְפַּלֵּל. אֵלָּא אוֹתָהּ הַשָּׂדֶה הָיָה אֲשֶׁר קָנָה אַבְרָהָם סִמּוֹן לְמַעֲרָה, דְּכְתִיב, (בְּרֵאשִׁית כג) הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר קָנָה אַבְרָהָם מֵאֵת בְּנֵי חֵת. וּבִשְׁעָתָא דְּהָוָה יִצְחָק עָלָה גְבִיָּה, וְזָמָא שְׂכִינָתָא עֲלִיהָ, וְסִלִּיק רִיזוּן עֲלָאִין קְדִישִׁין, וּבְגִנְי כֶּךָ הָוָה מִצְלִי תַמּוֹן, וְקִבְּעִיהָ לְצִלּוֹתֶיהָ.

156. וְאַבְרָהָם אָמַי לֹא הָוָה מִצְלִי תַמּוֹן, מִשּׁוֹם דְּקְבִיעוֹתָא דְּאֶתְרָא אַזְוָרָא הָוָה לִיָּה בְּקִדְמוּתָא, וּמְלָה אַזְוָרָא רִיזוּא דְּזָמָא בְּהַר הַמּוֹרִיָּה. וְכָלָה נִקְרָא מוֹרִיָּה. עַל שֵׁם הַמּוֹר הַטּוֹב דְּהָוָה תַמּוֹן.

וְלָמָּה נִקְרָא מוֹדִיעַ? עַל שֵׁם הַמֶּר הַטּוֹב שֶׁהִיא שֵׁם.

157. וְהַכֹּל הָיָה, וְגַן עֵדֶן שֶׁנִּכְנָס עִמּוֹ וּבִרְכוּ, וּמִשּׁוּם כֵּךְ לֹא תִלָּה הַדָּבָר בְּלִבּוֹשִׁים, אֲלֵא בִיעָקֵב מִמֶּשׁ, שֶׁרָאָה שָׁבוּ הָיָה הַדָּבָר תָּלוּי (וְרָאוּי הָיָה לְהַתְּבָרֵךְ) וְנִדְרָאָה, וּזְכוּתוֹ עוֹלָה לְהַתְּבָרֵךְ, וְנִכְנָס עִמּוֹ גַּן עֵדֶן. וּמִשּׁוּם כֵּךְ, בְּשֶׁהִתְרַעַם עָשׂו, אָמַר גַּם בְּרוּךְ יִהְיֶה.

158. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, לֹא הִצְטַרְכָּה תוֹרָה לְכַתֵּב אֲלֵא מִהַחֲדָשׁ הָיָה לָכֵם רֹאשׁ חֲדָשִׁים. מִהַ הִטְעַם? מִשּׁוּם שֶׁזֶה הָיָה תַּחֲלִיל הַלְבָּנָה, וְעַל זֶה הַתּוֹרָה הִצְטַרְכָּה לְכַתֵּב מִכָּאן, שֶׁהָיָה בְּקִדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִקְשָׁר הַדָּבָר.

159. וְלֹא קָשָׁה שְׁלֵא כְּתוּב זֹאת, הַחֲדָשׁ הַזֹּאת, שֶׁהָיָה זֶה וְזֹאת מִתְקַשְּׂרִים בְּאַחַד. וּבִמְקוֹם שֶׁיֵּשׁ זָכָר וְנִקְבָּה בְּאַחַד, אֵין הַשְׁבָּח אֲלֵא לְזָכָר, וְעַל זֶה רֹאשׁוֹן הוּא לָכֵם לְחֲדָשִׁי הַשָּׁנָה, לְחֲדָשִׁי הַשָּׁנָה וְדָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לָמָּה פְּעָמִים לָכֵם? אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִהֶם נִשְׁמַע יוֹתֵר, בְּמֹו שְׁכָתוּב (דְּבָרִים ל"ב) כִּי חֵלֶק ה' עִמּוֹ. הַתְּקַשְּׁרוֹת זֹו לָכֵם, וְלֹא לְשֹׂאֵר הָעַמִּים.

160. דְּבָרוּ אֵל כָּל עַדְתֵּי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בְּעָשׂוֹר לְחֲדָשׁ הָיָה וְיִקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֶׁהָיָה וְגו'. בְּעָשׂוֹר, לָמָּה בְּעָשׂוֹר? אָמַר רַבִּי אַבְא, בְּזִמְנָן שְׁמַאִיר הַיּוֹבֵל לְלִבְנָה, שְׁכָתוּב בַּיּוֹבֵל, בְּעָשׂוֹר לְחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הָיָה יוֹם הַכַּפּוּרִים הוּא.

161. וְיִקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֶׁהָיָה לְבֵית אֲבֹתָהּ, לָמָּה? מִשּׁוּם שֶׁבְּזִמְנָן זֶה צָרִיךְ לְמַשֵּׁךְ אוֹתוֹ, שֶׁהָיָה שְׁנִינִי, בְּדָבָר זֶה נִשְׁבַּר הַכֶּתֶר [אֶחָד] הַתַּחֲתוֹן שֶׁנֶּאֱחָזִים בּוֹ כָּל שָׂאֵר הַכֶּתֶרִים הַתַּחֲתוֹנִים. וְעַל זֶה פָּרַשׁ מֹשֶׁה וְאָמַר מִשְׁכּוֹ וְקִחוּ לָכֵם צֵאן, כְּמוֹ שְׁכָתוּב צֵאן וְעַבְדִּי וְשִׁפְחָהּ.

162. אָמַר הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, עָשׂוֹ אֲתֵם מַעֲשֶׂה לְמַטָּה, וְאֵנִי אֲשַׁבֵּר אֶת כֹּחַם לְמַעְלָה. וְכִמּוֹ שֶׁאַתֶּם תַּעֲשׂוּ בָּאֵשׁ, שְׁכָתוּב כִּי אִם צָלִי

157. וְכָלֵא הָיָה, וְגַן עֵדֶן דִּעְאֵל עֲמִיָּה וּבִרְכִיָּה. וּבְגִין כֵּךְ לֹא תִלָּה מִלָּה בְּלִבּוֹשִׁין, אֲלֵא בִיעָקֵב מִמֶּשׁ, דְּזוּמָא דְּבֵיָּה הָיָה תִלָּא מִלָּה (ס"א ו' אוֹת הוּא לְאַתְּבָרְכָה) וְאַתְּזוּזִי, וְזְכוּתִיָּה סְלִיק לְאַתְּבָרְכָה, וְעַל עֲמִיָּה גַּן עֵדֶן. וּבְגִין כֵּךְ כֹּד אֲתֵרַעַם עָשׂו, אָמַר גַּם בְּרוּךְ יִהְיֶה. (מִלָּה)

158. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, לֹא אֲצַטְרִיךְ אוֹרִיָּיתָא לְכַתֵּב אֲלֵא מִהַחֲדָשׁ הָיָה לָכֵם רֹאשׁ חֲדָשִׁים. מִאִי טַעְמָא. מִשּׁוּם דִּשְׁרִירוּתָא דְּסִיְהָרָא הָיָה, וְעַל דָּא אוֹרִיָּיתָא הָיָה אֲצַטְרִיךְ לְכַתֵּב מִהֶכָּא, דְּהָא בְּקִדּוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתֵקְשִׁיר מִלָּה.

159. וְכָל קָשִׁיָּא, דְּלֹא כְּתִיב זֹאת, הַחֲדָשׁ הַזֹּאת, דְּהָא זֶה וְזֹאת כְּזוֹד מִתְקַשְּׂרִין וּבְאַתֵּר דְּאִית בֵּיהַ דְּכָר וְנִקְבָּא כְּזוֹדָא, לִית שִׁבְזוּא אֲלֵא לְדְּכּוּרָא, וְעַל דָּא רֹאשׁוֹן הוּא לָכֵם לְזוֹדֵשִׁי הַשָּׁנָה, לְזוֹדֵשִׁי הַשָּׁנָה וְדָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לָכֵם תִּרִי זְמַנִּי לְמוֹת. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִנִּיָּהוּ, אֲשִׁתְּמַעַ יְתִיר, כְּמוֹת דְּכְתִיב, (דְּבָרִים ל"ב) כִּי זוֹלָק ה' עִמּוֹ. אֲתֵקְשִׁירוּתָא דָּא לָכֵם, וְכָל לְשֹׂאֵר עַמִּין.

160. (שְׁמוֹת י"ב) דְּבָרוּ אֵל כָּל עַדְתֵּי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בְּעָשׂוֹר לְזוֹדֵשׁ הָיָה וְיִקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֶׁהָיָה וְגו', בְּעָשׂוֹר, אֲמַאי בְּעָשׂוֹר. אָמַר רַבִּי אַבְא, בְּזִמְנָא דְּאַנְהִיר יוֹבֵלָא לְסִיְהָרָא, דְּכְתִיב בַּיּוֹבֵלָא, בְּעָשׂוֹר לְזוֹדֵשׁ הַשְּׁבִיעִי הָיָה יוֹם הַכַּפּוּרִים הוּא.

161. וְיִקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֶׁהָיָה לְבֵית אֲבֹתָהּ, אֲמַאי, בְּגִין דְּבְּזִמְנָא דָּא אֲצַטְרִיךְ לְמִינָהּ לִיה. דְּהָא תִּנְיָנָן, בְּמִקְלָתָא דָּא אֲתֵבֵר כְּתָרָא (חֲדָא) תַּתְּאָה, (ע' ע"ב) דְּמוֹתְאֲזוּדִין בֵּיהַ כָּל שָׂאֵר כְּתָרִין תַּתְּאִין, וְעַל דָּא פְּרִישׁ מִשָּׁה וְאָמַר, מִשְׁכּוֹ וְקִחוּ לָכֵם צֵאן, כְּמוֹת דְּכְתִיב, צֵאן וְעַבְדִּי וְשִׁפְחָהּ.

162. אָמַר קִדּוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עֲבִידוּ אֲתוֹן עוֹבְדָא לְתַתָּא, וְאַנָּא אֲתֵבֵר תַּקְפִּיהוֹן לְעִילָא, וְכְמוֹת דְּתַעֲבָדוֹן

אמר הקדוש ברוך הוא, כל השנים הללו עמדתם ברשות אחרת, עבדים לעם אחר. מכאן והלאה שאתם בני חורין, אף ביום הראשון תשביתו שאר מבתים. כל מחמץ לא תאכלו. ולא יראה לך חמץ.

167. אמר רבי יהודה, אם כף אז גם כל ימי השנה, למה שבעת ימים, שכתוב שבעת ימים שאר לא ימצא בבתים, שבעת ימים ולא יותר? אמר לו, כל זמן שהתחייב אדם להראות את עצמו בן חורין – כף צריך. כל זמן שלא התחייב – לא צריך.

168. למלך שעשה אדם אחד קצין. כל אותם ימים שעלה לדרגה זו שמח, ולבש בגדי כבוד. אחר כך לא צריך. לשנה אחרת שומר אותם ימים שעלה לכבוד זה, ולבש אותם בגדים, וכך כל שנה ושנה. כך ישראל, כתוב שבעת ימים שאר לא ימצא, שהם ימי שמחה, ימים שעלו לכבוד זה ויצאו משעבוד אחר, ולכן שומרים בכל שנה ושנה את הימים שעלו לכבוד הזה, ויצאו מרשות אחרת ונכנסו ברשות הקדושה. ועל זה כתוב שבעת ימים מצות תאכלו.

169. אמר רבי שמעון, מצת כתיב, כמזה דאת שנאמר מראת אלהים. ולמה נקראו מצת? דין, דין קדוש, דין שנאחז בשם הקדוש, דין שלא היה קשה כל אותו זמן בתוך ישראל, שהרי הלבנה עומדת בפגם, ועל שעומדת הלבנה בפגמתה כתוב לחם עני.

170. מה הטעם עומדת בפגם? משום שלא נפרעו ולא התגלה אות הברית הקדוש. מהולים היו ולא נפרעו. מתי נפרעו? בשעה שכתוב (שמות טו) שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו. ואף על גב שבארנו פסוק זה בדבר אחר – הכל היה וראוי.

171. ואם תאמר שנפרעו בימי יהושע – לא כך, אלא אותם שכתוב (יהושע ה) וכל העם היולדים במדבר בדרך וגו'. אחר שנפרעו, אמר הקדוש ברוך הוא, בהתחלה אכלתם

קיימתו ברשותא אזורא, עבדין לעם אזורא, מכאן ולהלאה דאתון בני חורין, אף ביום הראשון תשביתו שאר מבתים. כל מזומץ לא תאכלו. ולא יראה לך חמץ.

167. אמר רבי יהודה, אי הכי כל ימי שתא נמי, אבאי שבעת יומין, דכתיב שבעת ימים שאר לא ימצא בבתים, שבעת ימים, ולא יתיר. אמר ליה, כל זמן דאתווייב בר נש לאתוואה גרמיה בן חורין, הכי אצטריך, כל זמן דלא אתווייב לא אצטריך.

168. למלכא דעבד לזר בר נש רופינוס, כל אינן יומין דסליק להאי דרגא, זודי, ולביש לבושי יקר, לבתר לא אצטריך. לשתא אזורא נטיר אינן יומין דסליק ליקירו דא, ולביש אינן לבושיין, וכן כל שתא ושתא כהאי גוונא ישראל, כתיב, שבעת ימים שאר לא ימצא, דאינן יומי זודוותא, יומין דסליקו ליקרא דא, ונפקו משעבודא אזורא. ובגין כך, נטירין בכל שתא ושתא, יומין דסליקו להאי יקר, ונפקו מרשותא אזורא, ועאלו ברשותא קדישא, ועל דא כתיב, שבעת ימים מצות תאכלו.

169. אמר רבי שמעון, מצת כתיב, כמזה דאת אמר, (יחזקאל א) מראת אלהים. ולמה אתקרי מצת. דינא. (רכ"ג ב') דינא קדישא. דינא דאתאזורא בשמא קדישא. דינא דלא הוה תקיפא כל ההוא זמנא בגווייהו דישראל, דהא קיימא סיהרא בפגמיותא. ועל דקיימא סיהרא בפגמיותא, (דברים טז) לזום עני כתיב.

170. מאי טעמא קיימא בפגמיותא. בגין דלא אתפרעו, ולא אתגליא האי את קדישא. גזירין הוו ולא אתפרעו, אימתי אתפרעו, בשעתא דכתיב, (שמות טו) שם שם לו זקק ומשפט ושם נסהו, ואף על גב דאוקימנא האי קרא במלה אזורא, כלא הוה ויאות.

171. ואי תימא דבימי יהושע אתפרעו. לאו הכי, אלא אינן דכתיב, (יהושע ה) וכל העם היולדים במדבר בדרך וגו'. בתר דאתפרעו, אמר קודשא בריך הוא,

מצות, בשעמדה הלבנה בפגימתה, ונקרא לחם עני. מכאן והלאה לחם זה יהיה ממקום אחר. מה הוא? שכתוב (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים. לא מהלבנה כמו אותו זמן, אלא מן השמים ממש, כמו שכתוב ויתן לך האלהים מטל השמים.

172. וישראל הקדושים שומרים אותם ימים שנכנסו תחת כנפי השכינה, ושומרים אותו לחם שבא מצדה, ועל זה כתוב את חג המצות תשמור וגו', וכתוב ושמרתם את המצות. מה זה ושמרתם את המצות? כמו שנאמר (שם יט) ושמרתם את בריתי, והכל בדרגה אחת עולה ונאחז.

173. ואם תאמר, איך משה לא פרע אותם? אלא כדי שלא יתעבבו שם ישראל עד שיתרפאו, ועל זה כתוב שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עני. מה הטעם לחם עני? משום כי בחפזו יצאת וגו', וכתוב ולא יכלו להתמהמה.

174. בא ראה, בשנכנסו ישראל לארץ, נכנסו מהולים ונפרעו, ומה כתוב? (דברים ח) ארץ אשר לא במסכנת תאכל בה לחם. מה זה במסכנת? לחם עני. למה נקרא לחם עני? משום שהלבנה עומדת בפגימתה ולא מתברכת מן השמש, ולא מוארת מן השמש, כמו שנאמר כי כל בשמים ובארץ, ולא מוארת [מכל] מיכל. מה הטעם? משום שלא נפרעו. אבל כאן שנמולו ישראל ונפרעו, לא תחסר כל בה כתוב, ועל זה לא במסכנת תאכל בה לחם. מה הטעם? משום שלא תחסר כ"ל בה. כמו שחסרו לה במצרים.

175. ובכל שנה ושנה עושים ישראל זכרון של מצרים ואוכלים, ולא מתכלה מדורי דורות. ומשום שלא נפרעו כאן במצרים, חסרו אותו, את הכל הזה, והלבנה עומדת בפגימות. ונקראת לחם עני. עני בתרגומו מסכנות. ומה שאכלו אותו שם בארץ, זה היה בשביל זכרון מצרים, וזה לדורי דורות,

בקדמיותא אכלתון מצות, דקיימא סיהרא בפגימותא, ואקרי לזום עני, מכאן ולהלאה האי לזום מאתר אזורא להוי. מאי הוא. דכתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לזום מן השמים. לא מן סיהרא כההוא זמנא, אלא מן השמים ממש, כמה דכתיב, (בראשית כז) ויתן לך האלהים מטל השמים.

172. וישראל קדישין, נטריין אינן יומין דעאלו תזוזות גדפוי דשכינתא, ונטריין ההוא נהמא דאתיא מסטרהא, ועל דא כתיב, (שמות כג) את זוג המצות תשמור וגו', וכתוב ושמרתם את המצות. מהו ושמרתם את המצות. כמה דאת אמר, (שמות יט) ושמרתם את בריתי. וכלא בוזד דרגא סלקא ואתאזוד.

173. ואי תימא משה היה לא פרע להו. אלא, בגין דלא יתעבבון ישראל תמן עד דיתסיאו, ועל דא כתיב, (דברים טז) שבעת ימים תאכל עליו מצות לזום עני. מאי טעמא לזום (דף מ' ע"ב) עני, משום כי בזופוזין יצאת וגו' וכתוב ולא יכלו להתמהמה.

174. תא וזוי, כד עאלו ישראל לארעא, עאלו גזירין ואתפרעו. ומה כתיב, (דברים ח) ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לזום. מאי במסכנות. לזום עני. אמאי אקרי לזום עני. משום דקיימא סיהרא בפגימותא, ולא מתברכא משמישא, ולא מתנהרא מן שמישא, כמה דאת אמר, (דברי הימים א כט) כי כל בשמים ובארץ, ולא אתנהרא (מכל) מיובלא. מאי טעמא. משום דלא אתפרעו. אבל הכא, דאתגזרו ישראל ואתפרעו, לא תזוסר כל בה כתיב, ועל דא לא במסכנות תאכל בה לזום. מאי טעמא. משום דלא תזוסר כ"ל בה, כמה דזוסרו ליה במצרים.

175. ובכל שנתא ושתא ויכתא דוכרנא דמצרים קא עבדי ישראל, ואכלי ולא אשתעי מדרי דרין. ובגין דלא אתפרעו הכא במצרים, זוסרו ליה להאי כל, וקיימא סיהרא בפגימותא, ואקרי לזום עני. עני: בתרגומו מסכנות. ומאי דאכלו ליה תמן בארעא, בגין דוכרנא

ולעתידי לבא כתוב (ישעיה ס) לא יבא עוד שמשך וירחך וגו'.

176. שנינו, אמר רבי שמעון, כתוב בעשר לחדש הזה ויקחו להם וגו'. וכתוב אך בעשר לחדש השביעי הזה יום הכפורים הוא. נשמע כמו שנאמר, שכתוב בעשר לחדש הזה. מה זה אומר? אלא בעשר, דבר זה תלוי בעשר. לחדש הזה? בחדש הזה היה צריך (לכתוב)! אלא כשבא המנהג לדרגה הזו, כתוב לחדש הזה דוקא.

177. ויקחו להם ששה לבית אבת ששה לבית שנינו, שלשה קשרים הם: בכור בהמה, בכור השבי, בכור השפחה. [ששלושה קשרים] שכל השאר נקשרים בשלשת הגונים הללו של מעלה. ובה שנקרא צאן הכל נקשר, והכל כלול בצאן. נקשר צאן בצאן, ולא יכול להפרד מקשריו, ובה כלם נקשרו. ועל זה כתוב והיה לכם למשמרת. קשרו אותו בקשר, והיה מסור בידכם ברשותכם עד שתשחטו אותו ותעשו בו דין. ולעתידי לבא כתוב (ישעיה סג) מי זה בא מאדום. וכתוב כי זבח לה' בבצרה. וכתוב (זכריה יד) והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא והיה ה' אחד ושמו אחד.

178. וישא העם את בצקו טרם יחמץ וגו'. כ"ה – מצוה זו לבער חמץ, שהרי מצוה זו נמסרה לישראל, וישא העם את בצקו טרם יחמץ, וכתוב שאר לא ימצא בבתיכם, והרי פרשה החברים, והסוד בארנו, בין חמץ ומצה של כמה מקומות, זה יצר רע, וזה יצר טוב.

179. כ"ו – מצוה אחר זו לספר בשבח יציאת מצרים, שהיא חובה על בן אדם לדבר בשבח זה לעולמים. כך בארנו, כל אדם שמדבר ביציאת מצרים ובאותו ספור שמח בשמחה, עתיד הוא לשמח בשכינה בעולם הבא שהוא שמחת הכל, שהרי הוא

דמזרים הוה, והאי לדרי דרין, ולומנא דאתי כתיב, (ישעיה ס) לא יבא עוד שמשך וירחך וגו'.

176. תנא אמר רבי שמעון כתיב בעשר לחדש הזה ויקחו להם וגו', וכתוב (ויקרא כג) אך בעשר לחדש השביעי הזה יום הכפורים הוא, אשתמע כמה דאתמר, דכתיב בעשר לחדש הזה. מאי קא מייירי. אלא בעשר, מלה דא בעשר תליא. לחדש הזה בחדש הזה מבועי ליה. אלא, כד אתא זימוסא להאי דרגא, כתיב לחדש הזה דיקא.

177. (שמות יב) ויקחו להם איש ששה לבית אבות ששה לבית. תנא תלת קשרין אינון, בכור בהמה, בכור השבי, בכור השפחה. (דלת קשרין) דכל שאר מתקשרי בהו באלין תלת גוויי דלעילא. ובהאי דאתקרי צאן, אתקשר כלל, וככל כליל בצאן, אתקשר צאן בצאן, ולא יכול לאתפרשא מקטרוי, ובהאי כללו אתקשרו, ועל דא כתיב, והיה לכם למשמרת, קטירו ליה בקטירותא, ויהא אתמסר בידכון ברשותכון, עד דתנכסו ליה, ותעבדון ביה דינא, ולומנא דאתי כתיב (ישעיה סג) מי זה בא מאדום. וכתוב (ישעיה לה) כי זבחו לי בבצרה. וכתוב (זכריה יד) והיה יי למלך על כל הארץ ביום ההוא והיה יי אחד ושמו אחד.

178. רעיא מהימנא (שמות יב) וישא העם את בצקו טרם יזמין וגו'. כ"ה פקודא דא, לבער זמין. דהא פקודא דא, אתמסר להו לישראל וישא העם את בצקו טרם יזמין. וכתוב שאר לא ימצא בבתיכם, והא אוקמוה זבריא, ורוא אוקימנא, בין זמין ומצה דכמה דוכתי, דא יצר רע, ודא יצר טוב.

179. כ"ו פקודא בתר דא, לספר בשבוחא דיציאת מצרים, דאיהו זויבא על בר זש, לאשתעי בהאי שבוחא לעלמין. הכי אוקימנא, כל בר זש דאשתעי ביציאת מצרים, ובההוא ספור זודי בונדוה, זמין איהו למזודי בשכינתא לעלמא דאתי דהוא זודו מכלא,

אדם ששם באדונו, והקדוש ברוך הוא שם באותו ספור.

דהאי איהו בר נש דנודי במריה, וקודשא בריך הוא נודי בההוא ספור.

180. באותה שעה בוגס הקדוש ברוך הוא לכל הפמליא שלו, ואמר להם: לכו ותשמעו את ספור השבח שלי שמדברים הבנים שלי ושמחים בגאלי. אז כלם מתבוננים, ובאים ומתחברים עם ישראל, ושומעים ספור השבח ששמחים בחדות גאלת אדונם. אז באים ומודים לקדוש-ברוך-הוא על כל אותם נסים וגבורות, ומודים לו על העם הקדוש שיש לו בארץ ששמחים בשמחת הגאולה של אדונם.

180. ביה שעטא, כניש קודשא בריך הוא לכל פמליא דיליה, ואמר לון, זילו ושמעו ספורה דשבחא דילי, דקא משתעו בני, וזדאן בפורקני. כדן כלהו מתכנישין, ואתין ומתזבזין בהדיהו דישראל, ושמעו ספורה דשבחא, דקא זדאן בזדאן דפורקנא דמריהון, כדן אתין ואודן ליה לקודשא בריך הוא, על כל אינון נסין וגבורין ואודאן ליה על עמא קדישא דאית ליה בארעא, דזדאן בזדאן דפורקנא דמאריהון.

181. אז מתוסף לו כח וגבורה למעלה, וישראל באותו ספור נותנים כח לרבונם, כמו מלך שמוסיף כח וגבורה בשמשבחם גבורתו ומודים לו, וכלם פוחדים מפניו, ומתעלה כבודו על כלם. ולכן יש לשבח ולדבר בספור זה כמו שנאמר. כמו זה חובה על בן אדם לדבר תמיד לפני הקדוש ברוך הוא ולפרסם את הנס בכל אותם נסים שעשה.

181. כדן אתוסף ליה זילא וגבורתא לעילא, וישראל בההוא ספורה יהבי זילא למאריהון, כמלכא, דאתוסף זילא וגבורתא, כד משבזין גבורתיה, ואודן ליה, וכלהו דזולין מקמיה, ואסתלק יקרית על כלהו. ובגין כה, אית לשבחא ולאשתעי בספור דא (דף מ"א ע"א) כמה דאתמר. כגוונא דא, זזובה איהו על בר נש, לאשתעי תדיר קמי קודשא בריך הוא, ולפרסומי נסא בכל אינון נסין דעבד.

182. ואם תאמר, למה זה חובה, והרי הקדוש ברוך הוא יודע הכל, כל מה שהיה ושיהיה לאחר מכן, מדוע פרסום זה לפניו, על מה שהוא עושה, והוא יודע? אלא ודאי צריך אדם לפרסם את הנס ולדבר לפניו בכל מה שהוא עושה, משום שאותם דברים עולים, וכל הפמליא שלמעלה מתבוננת, ורואים אותם ומודים כלם לקדוש-ברוך-הוא, ומתעלה כבודו עליהם למעלה ולמטה.

182. ואי תימא, אמאי איהו זזובתא, והא קודשא בריך הוא ידע כלא, כל מה דהוה, ויהוי לבתר דנא, אמאי פרסומא דא קמיה, על מה דאיהו עבד, ואיהו ידע. אלא ודאי אצטרך בר נש לפרסומי נסא, ולאשתעי קמיה בכל מה דאיהו עבד, בגין דאינון מלין סלקין, וכל פמליא דלעילא מתכנישין, וזמאן לון, ואודאן כלהו לקודשא בריך הוא, ואסתלק יקרית עליהו עילא ותתא.

183. כמו זה מי שמדבר ומפרט חטאיו על כל מה שעשה, אם תאמר לשם מה צריך? אלא המקטרג עומד תמיד לפני הקדוש ברוך הוא כדי לדבר ולתבע חטאיו בני אדם ולבקש עליהם דין. כיון שמקדים אדם ומפרט את חטאיו כל אחד ואחד, אינו משאיר פתחון פה לאותו מקטרג, ולא יכול לבקש עליו דין, שהרי תמיד תובע דין

183. כגוונא דא, מאן דאשתעי ומפרט זוטאיו על כל מה דעבד, אי תימא למאי אצטרך. אלא מקטרגא קאים תדיר קמי קודשא בריך הוא, בגין לאשתעי ולמתבע זזובי בני נשא, ולמתבע עליהון דינא. כיון דאקדים בר נש, ומפריט זוטאיו, כל זוד וזוד, לא אשאיר פטרא דפומא ליההוא מקטרגא, ולא יכול למתבע עליה דינא. דהא תדיר תבע דינא בקדמיתא,

בתחלה, ואחר כך מדבר ומקטרג שפלוני עשה כך. ולכן צריך לאדם להקדים ולפרט חטאיו.

184. כיון שהמקטרג רואה את זה, אין לו עליו פתחון פה, ואז נפרד ממנו מכל וכל. אם שב בתשובה – יפה, ואם לא – הרי המקטרג נמצא עליו ואומר: פלוני שבא לפניך בעזות פנים, בעט באדונו, חטאיו כך וכך. על זה יפה שיהיה האדם בכל אלה, כדי שימצא עבד נאמן לפני הקדוש ברוך הוא.

185. כ"ז – מצוה אחר זו לאכול מצה בפסח, משום שהוא זכרון לדורי דורות על סוד האמונה, והרי פרשה, שישאל יצאו באותו זמן מסוד של אלילים אחרים, ונכנסו בסוד האמונה, והרי בארו את הסוד הזה בכמה מקומות.

186. ויאמר ה' אל משה ואהרן זאת חקת הפסח וגו'. כ"ח – מצוה זו לשחט פסח בין הערבים ב"ד בניסן, זכרון לאותו פסח מצרים, וזהו חובה על כלם, כמו שנאמר ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל בין הערבים.

187. פסח זה צריך להיות שמור מעשרה ימים והלאה, שכתוב בעשר לחדש הזה ויקחו להם וגו'. מה הטעם? משום שהרי אז מתחילה הלבנה להאיר מעשרה ימים והלאה, עד שנשלמת בחמשה עשר, ובארבעה עשר שיהיה נשחט בשעה שהדין תלוי על העולם.

188. סוד זה להעביר הזהמה מלפני הברית הקדושה, ולהנות מאותו ריח שנוסף מצלי האש, ועל זה לא בא אלא על השבע, ועל זה וכל ערל לא יאכל בו. מי שיש בו ברית קדש, יאכל בו. מי שאין בו ברית קדש, לא יאכל בו. שזה מבני הברית הוא לשבד כח של חיל אחר, להעביר ערלה מלפני ברית. משום כך זהו לעשות בבני ברית ולא בבני ערלה.

ולבית מישתעי ומקטרג פלוני עבד כך. ועל דא, אצטריך ליה לבר נש לאקדמא, ולפרט חטאיו.

184. כיון דמקטרגא זומי דא, לית ליה פטרא דפומא עליה, וכדין אתפרש מניה מכל וכל. אי תב בתיובתא יאות, ואי לאו, הא מקטרגא אשתכחז עליה, ואמר פלוני דאתא לקמך בתוקפא דאפין, בעיט במריה, זובוי כך וכך. על דא יאות לאודתא בר נש בכל הגי, בגין דישתכחז עבדא מהימנא קמי קודשא בריך הוא.

185. כ"ז פקודא בתר דא, לאכול מצה בפסח, בגין דאיהו דוכרנא לדרי דרין, על רזא דמהימנותא. והא אוקמוה, דישאל נפקו בההוא זמנא מרזא דטעון אזורן, ועאלו ברזא דמהימנותא. והא אוקמוה רזא דנא בכמה דוכתי.

186. (שמות יב) ויאמר יי אל משה ואהרן זאת חקת הפסח וגו'. כ"ז פקודא דא, למישחט פסח בין הערבים, ב"ד בניסן, דוכרנא דההוא פסח דמצרים. ודא איהו זובתא על כלא, כמה דאתא אומר, ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל בין הערבים.

187. פסח דא, אצטריך למהוי זטיר, מעשרה יומין ולהלאה, דכתיב בעשור לחדש הזה ויקחו להם וגו'. מאי טעמא. בגין דהא כדין שריאת סיהרא לאנהרא, מעשרה יומין ולהלאה, עד דאשתתלים בנזמיסר. וארביסר דליהוי זכיס, בשעתא דדינא תכליא על עלבמא.

188. רזא דא, לאעברא זוהמא, מקמי ברית קדישא, ולא תהנא בההוא ריזא דגדיף טוי נור. ועל דא לא אתיא אלא על שבעא. ועל דא, וכל ערל לא יאכל בו. מאן דאית ביה ברית קדישא, ייכול ביה. מאן דלא אית ביה ברית קדישא, לא ייכול ביה. דהאי מבני ברית איהו לתברא תוקפא דזיכלא אזורא, לאעברא ערלה מקמי ברית. בגין כך, האי בבני ברית איהו למעבד, ולא בבני ערלה.

189. כְּשֶׁבֶא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַצְרִים, רָאָה אֶת הַדָּם שֶׁל אוֹתוֹ פָּסַח שֶׁהִיָּה רָשׁוּם עַל הַפֶּתַח, וְדָם הַבְּרִית, אִיךְ הָיוּ עוֹמְדִים עַל הַפֶּתַח, שְׂכַתוֹב וּלְקַחְתָּם אֲגִדַּת אוֹב וּטְבִלְתָּם בְּדָם אֲשֶׁר בִּסְף וְהִגַּעְתָּם וְגו'. אוֹב, הָרִי בְּאֶרְנוּ שֶׁהוּא מַעֲבִיר רוּחוֹת רָעוֹת, וְכָל צֶדֶק שֶׁל רוּחַ רָע מַעֲבִיר בְּהִתְעוֹרְרוֹת שָׁלוֹ, בְּגִאֲלָה הָעֲלִינָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

190. לַעֲתִיד לְבָא יִבְיֵא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לִיֶּצֶר הָרַע וְיִשְׁחַט אוֹתוֹ. וְעַתָּה בְּגִאֲלָה זוֹ כְּתוּב, וְיִשְׁחַט אוֹתוֹ כָּל קָהָל עַדֵּת יִשְׂרָאֵל וְגו'. וְכָרוֹן שֶׁל לַעֲתִיד לְבָא, בְּגִאֲלָה הָעֲלִינָה הַחַיִּי.

191. עַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וְעַל הַמִּשְׁקוֹף, בְּרָשָׁם הָיָה שֶׁל אוֹת יו"ד, וּבְרָשָׁם הָיָה שֶׁל הָאוֹת יו"ד, לְהִרְאוֹת אֶת רָשָׁם הַבְּרִית הַקָּדוֹשׁ, וְנִשְׁכַּרְתָּ עֶרְלָה מִלִּפְנֵי דָם הַבְּרִית, רָשׁוּם עַל הַכָּל, וּבֵא דָם עַל דָּם. כְּשֶׁעוֹבֵר אוֹתוֹ הַמִּשְׁחִית, הִיָּה רוֹאֶה דָם וּמִתְרַחֵק מִהַבִּית, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחִית וְגו'.

192. אִם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבִדּוֹ הוֹרֵג, אִזּוֹ לָמָּה כְּתוּב וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחִית, שֶׁמִּשְׁמַע שֶׁהַמִּשְׁחִית הִיָּה הוֹלֵךְ, וְלֹא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? אֵלֶּא וְדָאִי שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִיָּה הוֹרֵג, וְהַמִּשְׁחִית הִיָּה הוֹלֵךְ לְמַצָּא עֲלֶיהָ לְיִשְׂרָאֵל. כִּינֵן שֶׁהִיָּה רוֹאֶה אוֹתוֹ שְׁבָרוֹן הָעֶרְלָה בְּשָׁנֵי צִדִּים, הִיָּה בּוֹרַח וְנִפְרָד מֵהֶם.

193. וְעַל שֶׁהִרְגַּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּל אוֹתָם בְּכוֹרוֹת שֶׁל אוֹתוֹ הַצֵּד, נָתַן בְּכוֹרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְגִאֲלָה, שֶׁלֹּא יִמָּצֵא עֲלֵיהֶם הַצֵּד הָאֲחֵר עֲלֶיהָ כָּלֵל, וּבְכָל שׁוֹמֵר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל בָּאֵב עַל בָּנִים.

194. בְּבֵית אֶחָד יֵאָכֵל לֹא תוֹצִיא מִן הַבֵּית וְגו'. מִצְוָה כ"ט זוֹ לֵאכֹל אֶת הַפֶּסַח הַזֶּה עַל מִצְוֹת וּמִרְוִרִין. מִצְוֹת – מִצַּת כְּתוּב. מֵהָ זֶה כִּנְגֵד זֶה? אֵלֶּא לְהִרְאוֹת גְּלוּת הַשְּׂכִינָה עִם יִשְׂרָאֵל בְּאוֹתָהּ הַמִּרְרוֹת שֶׁלָּהֶם, שְׂכַתוֹב וּמִרְרוֹ אֶת חֲיֵיהֶם בְּעִבְדָּה קָשָׁה וְגו'. כְּשֶׁאוֹכְלִים אֶת הַפֶּסַח הַזֶּה, לְהִרְאוֹת אֶת כָּל

189. כִּד אֶתָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַצְרִים, זֻמָּא דְּמָא דְּהִיָּהוּא פֶּסַח, דְּהִיָּהוּ רְשִׁים עַל פֶּתוּזָא, וְדְּמָא דְּבְרִית, הִיָּךְ הָיוּ קִיּוּמִין עַל פֶּתוּזָא, דְּכְתִיב, וּלְקַחְתָּם אֲגִדַּת אוֹב וּטְבִלְתָּם בְּדָם אֲשֶׁר בִּסְף וְהִגַּעְתָּם וְגו'. אוֹבָא, הָא אוֹקִימָנָא דְּאִיָּהוּ מַעֲבֵר רוּזוּן (כ"ב ע"ב) בִּישִׁין, וְכָל סֵטֶר רוּזוּ בִּישָׁא, מַעֲבֵר בְּאַתְעָרוּתָא דִּילִיָּה, בְּפוֹרְקָנָא עֲלָאָה דִּישְׂרָאֵל.

190. לְזֻמָּנָא דְּאִתִּי, יִיתִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לִיֶּצֶר הָרַע וְיִכּוּס לִיָּה. וְהִשְׁתָּא בְּפוֹרְקָנָא דָּא, כְּתִיב וְיִשְׁחַט אוֹתוֹ כָּל קָהָל עַדֵּת יִשְׂרָאֵל וְגו'. דְּיִכְרָנָא דְּזֻמָּנָא דְּאִתִּי, בְּהִיָּהוּ פּוֹרְקָנָא עֲלָאָה.

191. עַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וְעַל הַמִּשְׁקוֹף בְּהֵאִי רְשִׁימוֹ דְּאִתִּי יו"ד, וּבְהֵאִי רְשִׁימוֹ דְּאִתִּי יו"ד, לְאֻזּוּזָאָה רְשִׁימוֹ דְּבְרִית קוּדְשָׁא, וְאַתְעָבֵר עֶרְלָה מִקָּמִי דְּמָא דְּבְרִית, רְשִׁים עַל כָּלָא, וְאַתָּא דְּמָא עַל דְּמָא. כִּד עֲבֵר הִיָּהוּ מִשְׁזוּזִית, הָיָה זֻמִּי דְּמָא, וְאַזְדְּקִיף מִבֵּיתָא, כְּמָה דְּאִתִּי אִמֵּר וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחִית וְגו'.

192. אִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלֻזּוּדֵי קְטִיל, אִבְמֵאִי כְּתִיב וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחִית, דְּמִשְׁמַע דְּמִשְׁזוּזִית הָיָה אִזּוֹל וְלֹא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֵלֶּא וְדָאִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָיָה קְטִיל, וּמִשְׁזוּזִית הָיָה אִזּוֹל (דף מ"א ע"ב) לְאִשְׁכּוּזָא עֲלֶיהָ לְיִשְׂרָאֵל, כִּינֵן דְּהִיָּהוּ זֻמִּי הִיָּהוּ תְּבִירוֹ דְּעֶרְלָה, בְּתִרִין סֵטֶרִין, הָיָה עֶרֶק וְאַתְפָּרֶשׁ מִצִּיָּהוּ.

193. וְעַל דְּקִטְל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּל אִיזּוֹן בּוֹכְרִין דְּהִיָּהוּא סֵטֶרָא, יְהִיב בּוֹכְרִין דִּישְׂרָאֵל לְפוֹרְקָנָא, דְּלֹא יִשְׁכּוּז עֲלֵיהֶם סֵטֶרָא אֲזוּרָא עֲלֶיהָ כָּלֵל, וּבְכָלָא נְטִיר לִזְנוֹן לְיִשְׂרָאֵל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּאֵבָא עַל בָּנִין.

194. (שְׁמוֹת יב) בְּבֵית אֲזוּד יֵאָכֵל לֹא תוֹצִיא מִן הַבֵּית וְגו'. (עֵיין לִקְמָן סוֹף פֶּרֶשׁת פֶּנַח) פְּקוּדָא כ"ט דָּא, לְמִיכָל הָאִי פֶּסַח. עַל מִצְוֹת וּמִרְוִרִין, מִצְוֹת מִצַּת כְּתִיב. מֵאִי הָאִי לְקַבֵּל הָאִי, אֵלֶּא לְאֻזּוּזָאָה גְּלוּתָא דְּשְׂכִינָתָא עֲמִהוֹן דִּישְׂרָאֵל, בְּהִיָּהוּ מִרִירוֹ דְּלִהוֹן, דְּכְתִיב וּמִרְרוֹ אֶת זִמְיָהֶם בְּעִבְדָּה קָשָׁה וְגו'. וְכִד אִכְלִין לְהֵאִי פֶּסַח,

מה שעשו להם במצרים באותה גלות ובאותו שעבוד.

195. מה כתוב? ועצם לא תשברו בו, להראות בו קלון, ובכל אותם אלילי מצרים. שהרי היו זורקים בשוק את העצמות שלו, ובאו הכלבים וגררו אותם ממקום למקום, וזה היה קשה להם מהכל, שהרי העצמות הן תקון הגוף, ודומים לגון אחר, וישראל זרקו אותם לשוק בדרך קלון, ולכן כתוב ועצם לא תשברו בו. אתם לא תשברו, אבל הכלבים היו באים ומשברים אותו.

196. עוד, המצרים היו באים אחר כך והיו רואים אותם עצמות שהיו לזקחים הכלבים ממקום למקום ושוכרים אותם, והיו המצרים טומנים אותם בעפר, כדי שהכלבים לא ימצאו אותם, וזהו בטול של עובדי כוכבים ומזלות יותר מהצד שלהם. ובזה התעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו ונכפו כל הפחות האחרים, שהרי אז נכפו יותר, כשהבטול נמצא מהצד שלהם, ולכן ישראל לא בטלו אותם, שכתוב ועצם לא תשברו בו.

197. קדש לי כל בכור פטר רחם וגו'. מצוה זו לקדש בכור בהמה. ועם הארץ צריך שני דברים: אחד שיהיה פדוי מתחת שלטון היצר הרע, שהוא אדון, כמו שאמר יעקב לעשו (בראשית לג) יעבר נא אדני לפני עבדו, בעולם הזה. אדון מצד העוונות, שהם רבים על הגוף. כמו שבארוה, רשע – יצר הרע שופטו. צדיק – יצר הטוב שופטו. בינוני – זה וזה שופטו. בינוני הוא אֶחָ שֶׁל יֵצֶר הָרָע וְאֶחָ שֶׁל יֵצֶר הַטֹּב. אֶחָ יְהִי לָךְ אֲשֶׁר לָךְ.

198. וכשרבות הזביות, הרוח שובר שתי משמרות – של חמור נוער, וכלבים צועקים, ועולה למשמרת השחר שבו האדם, וחוזר האדם להיות אדון. זהו שכתוב (שם לב) ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה. ועולה לדרגת אדם, שנאמר בו (שם א) ורדו בדרגת הים ובעוף השמים וגו', (שם ט) ומוראכם וחתכם וגו'.

לאוֹזֶזְתָּהּ כָּל הָאֵל הַעֲבָדוּ לֹאן בַּמִּצְרִים, בַּהֲהוּא זְלוּתָא וּבַהֲהוּא שִׁעְבּוּדָא.

195. מה פתיב ועצם לא תשברו בו, לאוֹזֶזְתָּהּ בִּיה קִלְנָא, ובכל אינן טעון דמצראי. דהא גרמין הוּ רמאן בשוקא, ואתו כלבי והוּ גררי לון מאתר לאתר, ודא קשיא לון מכלא, דהא גרמי אינן תקונא דגופא, ודמי לזוונא אזורא, וישראל רמאן לון בשוקא אורזו קלנא, ועל דא פתיב ועצם לא תשברו בו, אתון לא תשברון, אבל כלבי הוּ אתיין ומתברין ליה.

196. תו, מצראי הוּ אתיין לבתר, והוּ זמאן אינן גרמי דהוּ גטלי כלבי מאתר לאתר, ומדקן לון, והוּ מצראי טמיני לון גו עפרא, בגין כלבי דלא ישכזון לון, ודא איהו בטולה דעבודת כוכבים ומזלות, יתיר, מסטרא דלהון. ובדא קודשא בריה הוא אסתלק ביקריה, ואתכפיין כל זילין אזורנין, דהא כדין אתכפיין יתיר, כד בטילו אשתכחז מסטרא דלהון, ועל דא ישראל לא מבטלי לון, דכתיב ועצם לא תשברו בו.

197. (שמות יג) קדש לי כל בכור פטר רחם וגו'. פקידא דא לקדש בכור בהמה, ועם הארץ צריך תרין מילין, זוד דיהא פדוי מתזוזות שלטנותא דיצר הרע, דאיהי אדון דיליה, כזוונא דאמר יעקב לעשו, (בראשית לג) יעבר נא אדני לפני עבדו. בהאי עלמא. אדון מצד זוזבין דנפישין על גופא, כמה דאוקמוה, וזייבא, יצר הרע שופטו. זכאה, יצר הטוב שופטו. בינוני זה וזה שופטו. בינוני, היינו אוז דיצר הרע, ואזו דיצר הטוב, אזוי יהי לך אשר לך.

198. וכד זכון נפישין, רוזא תבר תרין משמרות, דזמור נוער, כלבים צועקים, וסליק למשמרת דשזור, דביה אדם ואתהדר בר גש אדון, הדא הוא דכתיב, (בראשית לב) ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה, וסליק לדרגא דאדם, דאתמר ביה, (בראשית א) ורדו בדרגת הים ובעוף השמים וגו', (בראשית ט) ומוראכם וזוזתכם וגו'.

199. וכד זכרון ביעונוים, (בראשית לב) ויאבק איש עמו, זכרון וזובין מתזבזבין לאנזוא הרבא. מסטרא דזכרון, (בראשית לב) וירא כי לא יכול לו. מסטרא דזובין, ויגע בכף ירכו בגיד הנשה. נשה: לשון (בראשית מא) כי נשני אלהים את כל עמלי ואיהו לשון נשה. וזר מדורא מאינון שבעה ארעאן, מאן דנזוית תמן אתנשי בניה אורייתא.

199. וכשהזכיות ביעונויות – (שם לב) ויאבק איש עמו, זכיות וחובות מתחבקות לערך קרב. מצד הזכיות – וירא כי לא יכול לו. מצד העברות – ויגע בכף ירכו, בגיד הנשה. נשה לשון (שם מא) כי נשני אלהים את כל עמלי. והוא לשון נשה. מדור אחד מאותן שבע הארצות. מי שיורד לשם, נשפחת ממנו התורה.

YHHV is right side and level of Chokmah

YVHH is left side and level of Binah

Yod is Chokmah and Male energy

First Heh is Binah and female energy as a desire to receive in order to share.

Second Heh is Malchut as female and vessel with desire to receive.

Vav is Zeir Anpin, male energy with attributes to channel the light.

The name YHVH with its 12 permutations represents 12 lines inside the Tree of Life that connect the different aspects of the Light Force of the Creator. Each name also controls a different month and a different segment of the Zodiac.

Like the Nikkud (Hebrew vowels) reveal different light of the letter or word so the names of YHVH reveal different energy in this universe.

#	Name	Month	Constellation
1	יהוה	Nisan	Aries
2	יהוה	Iyyar	Taurus
3	יהוה	Sivan	Gemini
4	הוהי	Tamuz	Cancer
5	הויה	Av	Leo
6	הוהי	Elul	Virgo
7	והיה	Tishrei	Libra
8	והיה	Cheshvan	Scorpio
9	ויהה	Kislev	Sagittarius
10	היהו	Tevet	Capricorn
11	הויה	Shevat	Aquarius
12	הוהי	Adar	Pisces

To read more about the Zodiac go to: <http://Astrology.Spiritually.com>

200. וקדם דיייתי בר נשי בהאי עלמא ויפוק מרום אמיה, ויאבק איש עמו, דא גבריאלי, בההוא אבק דעפר, דאתמר (בראשית ב) וייצר יי אלהים את האדם עפר מן האדמה, ואולף ליה שבעים לשון. ובגין דא, וייצר: וזר יצר הטוב, דאולף ליה שבעים לשון. וזר, יצר הרע דאביק עמיה. דאתמר, כי נגע בכף ירך

200. וקדם שיבא אדם לעולם הזה ויצא מרחם אמו – ויאבק איש עמו. זה גבריאלי, באותו אבק של עפר שנאמר (שם ב) וייצר ה' אלהים את האדם עפר מן האדמה. ולמד אותו שבעים לשון, ומשום זה וייצר, אחד יצר טוב, שלמד אותו שבעים לשון, ואחד יצר הרע שנאבק עמו, שנאמר כי נגע בכף ירך

יעקב בגיד הנשיה, ומצא ממנו שבעים לשון שלמד אותו יצר הטוב.

יעקב בגיד הנשיה, ואשכנז מניה שבעין לשון, האולף ליה יצר הטוב.

201. וקדם כל זה ירדו עמו ארבעה מלאכים, שנאמר בהם (תהלים צא) כי מלאכיו יצוה לך. אם יש לו זכות אבות – אחד מיכאל בזכות אברהם, והשני גבריאל בזכות יצחק, והשלישי שזרד עמו נוריאל בזכות יעקב, והרביעי רפאל בזכות אדם הראשון, ויצר הטוב מעליו.

201. וקדם כל דא, נזתין עמיה ארבעה מלאכין, דאתמר בהון (תהלים צא) כי מלאכיו יצוה לך. אי אית ליה זכות אבות, נזר מיכאל, בזכות אברהם. ותניינא גבריאל, בזכות יצחק. ותליתאה דנזוית עמיה נוריאל, בזכותא דיעקב. ורביעאה רפאל, בזכותא דאדם קדמאה. ויצר הטוב לעילא מניה.

202. ואם אין לו זכות – הולכים עמו ארבעה: עון, משחית, אף וחמה, ויצר הרע מעליהם לדון אותו לעולם הבא. ולכן פרשוהו, רשע – יצר הרע שופטו. צדיק – יצר הטוב שופטו. בינוני – זה וזה שופטו. ולכן אם הוא בינוני, גבריאל שהוא יצר טוב, וסמאל שהוא יצר הרע, זה וזה שופטו.

202. ואי לית ליה זכות, אזלי עמיה ד', עון, משחית, אף, וחומה, ויצר הרע לעילא מניהו, למידן ליה לעלמא דאתי. ובגין דא אוקמוהו, רשע, יצר הרע שופטו. צדיק, יצר הטוב שופטו. בינוני, זה וזה שופטו. ובגין דא, אי איהו בינוני, גבריאל דאיהו יצר הטוב, (דף מ"ב ע"א) וסמאל דאיהו יצר הרע, זה וזה שופטו.

203. שכל אדם יש ארבעה יסודות, ארבעה מלאכים יורדים עמו מימין, וארבעה משמאל. ארבעה מימין: מיכאל, גבריאל, רפאל, נוריאל. וארבעה משמאל: עון, משחית, אף וחמה. מצד הגוף מטטרוין יורד עליו מימין, וסמאל משמאל.

203. דלכל בר נש דאית ביה ארבע יסודין, ארבע מלאכים נזתין עמיה מימינא, וארבע משמאלא. ארבע מימינא: מיכאל, גבריאל, רפאל, נוריאל. וארבע משמאלא: עון, משחית, אף, וחמה. מסטרא דגופא, מטטרוין נזוית עליה מימינא, וסמאל משמאלא.

204. ואין אדם שאין בו ארבעה יסודות, אבל כפי היסוד שיקדים בו, כך מתחילים הארבעה הללו. אם המזל שלו אר"ה – מקדים מיכאל, ואחריו גבריאל, ואחריו נוריאל, ואחריו רפאל. ואם מזלו שו"ר – מקדים גבריאל, ואחריו מיכאל, ואחריו נוריאל, ואחריו רפאל. ואם מזלו נש"ר – מקדים נוריאל, ואחריו מיכאל, ואחריו גבריאל, ואחריו רפאל. ואם מזלו אדם – מקדים רפאל, ואחריו מיכאל, ואחריו גבריאל, ואחריו נוריאל.

204. ולית בר נש דלית ביה ארבע יסודין, אבל כפום יסודא דאקדים ביה, הכי מתחילין אלין ארבע. אי מזל דילית אר"ה, אקדים מיכאל, ואבתריה גבריאל ואבתריה נוריאל, ואבתריה רפאל. ואי מזלית שו"ר, אקדים גבריאל, ואבתריה מיכאל, ואבתריה נוריאל, ואבתריה רפאל. ואי מזלית נש"ר, אקדים נוריאל, ואבתריה מיכאל, ואבתריה גבריאל, ואבתריה רפאל. ואי מזלית אדם, אקדים רפאל, ואבתריה מיכאל, ואבתריה גבריאל, ואבתריה נוריאל.

205. ואותם שמצד ימין, מצד של מיכאל, כל הפנים שלו הם רחמים, בעל גמילות חסדים, פנים לבנים, ואדם זה גומל חסד,

205. ואינון מסטרא דימינא, מסטרא דמיכאל, כלהו אנפין דילית, אנון רחמי, בעל גמילות חסדים, אנפוי חסדים, והאי בר נש גמיל חסד. חסיד, וחכם, אי

חסיד וחכם, אם השתדל בתורה. ואם לא – בהפך, מצד של יצר הרע, גזלן, טפש, אין בו חסד. שלא עם הארץ חסיד.

206. מצד של גבריא, ארבעת הפנים שלו, דין, מדת הדין על הרשעים, ומתגלה בהם, כמו שבארנו, מתר להתגלות ברשעים בעולם הזה. גבור ביצורו, ירא חטא, יהיה דין, אם יתעסק בתורה וגבור בתלמודו. בהפך מצד של יצר הרע – מתגלה בצדיקים, דין קשה להם, גבור בעברה לעשות אותה, אינו ירא חטא, וגוני פניו אדמים, עשו שופך דמים.

207. מי שמגזל נש"ר אינו רחמן הרבה, ולא מדת הדין הרבה, אלא בינוני ביצר הטוב במדות הטובות שלו, ובינוני ביצר הרע במדות הרעות, ולו פנים לבנים ואדמים.

208. מי שמגזל אדם, מצד הטוב, כלול מכל מדות טובות, חסיד וחכם וגבור בתורה, ירא חטא, ממלא בכל מדות טובות, וגון פניו שחורים. ומצד של יצר הרע ממלא מכל המדות הרעות.

Rabbi Shimon continues his explanation to his son, Rabbi Elazar about the Klipot that is connected to the rainbow.

The three Klipot of Chessed, Gevurah and Tiferet caused the dislocation of Jacob's foot and flawed his connection to Yessod.

When they will be removed, the rainbow will shine with full light. This will happen when Mashiach is revealed and the light and vessel will be connected in equality.

209. ואם חטאי האדם רבים, שולטים עליו כל המחנות של היצר הרע, עד שמסתלקים ממנו כל מחנות היצר הטוב, וממליך על איבריו את סמאל וכל מחנותיו.

210. ואם זכויותיו רבים, שולטים כל מחנות יצר הטוב, עד שיתלקו כל מחנות יצר הרע, וממליך על כל איבריו המחנות של היצר הטוב. באותו זמן שולט עליו שם יהו"ה.

211. ואם הוא בינוני, צבא השמים עומדים עליו מימינו ומשמאלו. אלו מימינים לזכות, ואלו משמאלים לחובה, ומי שאלים – גובר.

אשתדל באוריינות. ואי לאו, בהפך, מסטרא דיצר הרע, גזלן, טפש, לית ביה זוסד. דלא עם הארץ זוסיד.

206. מסטרא דגבריא, ארבע אנפין דיליה דינא, מדת הדין על רשעיה, ומתגלה בהו, כמה דאוקמוה, מותר להתגלות ברשעים בעולם הזה. גבור ביצוריה, ירא זוטא, דין ירא, אי יתעסק באוריינות, וגבור בתלמודיה. בהפוכא מסטרא דיצר הרע, מתגלה בצדיקיה, דינא קשה לון, גבור בעבירה, למעבד ליה, לאו דזיל זוטא הוא, וגוונן דאנפוי סובקין, עשו שופך דמים.

207. מאן דמזליה נש"ר, לאו רחמן סג, ולא מדת הדין סג, אלא בינוני, ביצר טוב במדת טבין דיליה, ובינוני ביצר רע במדות בישין, וליה אנפין זווירין וסובקין.

208. מאן דמזליה אדם, מסטרא דטוב, כליל מכל מדות טובות, זוסיד, וזוסם, וגבור בתורה, ירא זוטא, ממולא בכל מדות טבין, וגוון אנפוי אובמין. ומסטרא דיצר הרע, ממולא מכל מדות בישין.

209. ואי זובוי דבר נש, נפישין שלטין עליה כל משרין דיצר הרע, עד דיסתלקו מניה כלהו משרין דיצר טוב, ואמליך על אברין דיליה, סמאל וכל משרייתיה.

210. ואי נפישין זכווי, שלטין משרין דיצר הטוב, עד דיסתלקו מניה כל משרין דיצר הרע. ואמליך על כל אברין דיליה, משרין דיצר הטוב, בההוא זמנא, שליט עליה שם יהו"ה.

211. ואם הוא בינוני, צבא השמים עומדים עליו מימינו ומשמאלו, אלין מימינים לזכות, ואלין משמאלים לזכות, ומאן דאלים גבר. ובגין דא אוקמוה מארי

ולכן פרשוה בעלי המשנה, לעולם יראה אדם עצמו כאלו כל העולם בלו תלוי בו.

212. ומצד של מיכאל נקרא בכור, שדרגתו כסף לבן, ומשום כך פדיון הבכור כסף, ה' סלעים, כחשבון ה' של אברהם, שאם יחכים בתורה, תתוסף עליו י', שהוא קדש, שבו צריך לקדש בכור בהמה, שהינו (ירמיה ב) קדש ישראל לה'. ובו צריך לעשר ולדות, שכל ולד הוא מצד של בן י"ה, והוא ו'.

213. שכל החיות שהן חיות הקדש, נקראו באותיות השם הקדוש. זהו שכתוב (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו. אפלו כל הבריות שנבראו בהם, ואין בריאה שלא נרשמה בשם הזה, כדי להודיע למי שברא אותו, והי"ד הוא דיוקן של ראש של כל הבריות. ה' ה' דיוקן של חמש אצבעות הימין, וה' של שמאל. ו' דיוקן הגוף.

214. ולכן אמר, ואל מי תדמיני ואשנה יאמר קדוש. אין בכל בריה שתשנה כמותי, ואף על גב שבראתי אותה כדמות האותיות שלי, שאני יכול למחות את אותה צורה, ולעשות אותה כמה פעמים, ואין אלוה אחר עלי שיכול למחות את צורתה, ולכן (דברים לב) כי לא כצורנו צורם ואיבינו פלילים.

215. ואם יקשה אדם, שהרי כתוב (שם ד) כי לא ראיתם כל תמונה – הוא יתרץ לו, הרי תמונה ראיתי, שהרי כתוב ותמונת ה' יביט. ולא בכל תמונה אחרת (שברא ויצר באותיותיו) של אדם שיצר באותיותיו, ולכן אמר ואל מי תדמיני ואשנה ואל מי תדמיון אל ומה דמות תערכו לו.

216. ואפלו תמונה זו אין לו במקומו, אלא בשירד למלך על הבריות ומתפשט עליהם, יראה להם לכל אחד כפי מראה ותצוין ודמיון שלהם, וזהו וביד הנביאים אדמה.

מתנתיין, לעולם יראה אדם עצמו כאלו כל העולם בלו תלוי בו.

212. ומסטרם דמיכאל, אתקרי בכור, דדרגיה כסף זוזורו, ובגין דא, פדיון הבכור כסף, ה' סלעים, כוזושיבן ה' דאברהם, דאי יוזכים בתורה יתוסף עליה י', דאיהו קדש, דביה צריך לקדש בכור בהמה, דהיינו (ירמיה ב) קדש ישראל ליי'. וביה צריך לעשר ולדות, דכל ולד איהו מסטרם דבן י"ה, ואיהו ו'.

213. דכל זיון דאינון חיות הקדש, באותו דשמה קדישא אתקריא, דהא הוא דכתיב, (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו. אפילו כל ברין דאתבראו בהון, ולית בריאה דלא אתרשים בהאי שמה, בגין לאשתמודעא למאן דברא ליה, והאי יו"ד, איהו דיוקנא דרישא דכל ברין. ה' ה': דיוקנא דה' אצבעאן דימינא, וה' דשמאלא. ו' דיוקנא דגופא.

214. ובגין דא אמר, (ישעיה מ) ואל מי תדמיני ואשנה יאמר קדוש. לית בכל בריה דאשנה כמותי, ואף על גב דבראתי לה כדמות אתוון דילי, דאנא יכיל למחואה דהיא צורה, ולמעבד לה כמה זמין, ולית אלוה אורא עלי דיכיל למחוי (דף מ"ב ע"ב) דייקני ובגין דא (דברים לב) כי לא כצורנו צורם ואיבינו פלילים.

215. ואי יקשה בר נש, דהא כתיב (דברים ד) כי לא ראיתם כל תמונה. איהו יתרץ ליה, האי תמונה זוזנא, דהא כתיב (במדבר יב) ותמונת ה' יביט. ולא בכל תמונה אורא (ס"א דברא ויצר באתווי), דבר נש דיצר באותו ובגין דא אמר, (ישעיה מ) ואל מי תדמיני ואשנה ואל מי תדמיון אל ומה דמות תערכו לו.

216. ואפילו האי תמונה, לית ליה באתריה, אלא כד זוזית לאמלקא על ברין, ויתפשט עליהו, ויתווי לון לכל זוד, כפום מראה וזוזיון ודמיון דלהון, והאי איהו (הושע יב) וביד הנביאים אדמה.

217. ולכן הוא יאמר, אף על פי שאני אדמה לכם בדיוקנכם, אל מי תדמיני ואשנה. שהרי קדם שברא הקדוש ברוך הוא דיוקן בעולם וציר צורה, הנה הוא יחיד בלי צורה ודמיון, ומי (ויש) שנודע לו קדם בריאה שהוא מחוץ לדיוקן, אסור לעשות לו צורה ודמות או דיוקן בעולם, לא באות ה' ולא באות י', ואפלו בשם הקדוש, ולא בשום אות ונקדה בעולם, וזהו כי לא ראיתם כל תמונה, מכל דבר שיש בו תמונה ודמיון לא ראיתם.

218. אבל אחר שעשה דיוקן זה של המרכבה של אדם עליון, ירד לשם, ונקרא באותו דיוקן יהו"ה, כדי שידעו אותו במדות שלו בכל מדה ומדה, וקרא: אל, אלהים, שדי, צבאות, אהי"ה. כדי שידעו אותו בכל מדה ומדה איך יתנהג העולם, בחס"ד ובדין, כפי מעשי בני האדם, שאם לא יתפשט אורו על כל הבריות, איך ידעו אותו ואיך יתקנים? (ישעיה ז) מלא כל הארץ כבודו.

219. אוי למי שישנה אותו לשום מדה, ואפלו מעשר המדות הללו שלו, כל שבן לבני האדם (איוב ד) אשר בעפר יסודם, שכלים ונפסדים. אלא הדמיון שלו כפי שלטונו על אותה המדה, ואפלו על כל הבריות, ולמעלה מאותה מדה. וכשמתלק ממנה, אין לו מדה ולא דמיון ולא צורה.

220. כמו שהים, שאין במים של הים שיוצאים ממנו תפיסה כלל ולא צורה, אלא שהתפשטות של המים של הים על כלי שהוא ארץ, נעשה דמיון, ויכלנו לעשות חשבון שם, כמו המקור של הים – הרי אחד. יוצא ממנו מעין כפי התפשטותו באותו הכלי, כמו עגול שהוא י' – הרי מקור אחד, ומעין שיוצא ממנו – הרי שנים.

It is like the water of the ocean. They don't have shape until they expand into the land

221. אחר כך עושה כלי גדול כמו מי שעושה (שחפר) חפירה גדולה שמתמלאת

217. ובגין דא יימא איהו, אף על גב דאנא אדמה לכו בדיוקנניכו, אל מי תדמיני ואשנה, דהא קדם דברא קודשא בריך הוא דיוקנא בעלמא, וציר צורה, הנה הוא יחידאי בלא צורה ודמיון, ומאן (נ"א ואית) דאשתמודע ליה, קדם בריאה, דאיהו לבר מדיוקנא, אסור למעבד ליה צורה ודיוקנא בעלמא, לא באות ה', ולא באות י' ואפילו בשמא קדישא, ולא בשום אות ונקודה בעלמא, והאי איהו כי לא ראיתם כל תמונה, מכל דבר דאית ביה תמונה ודמיון לא ראיתם.

218. אבל בתר דעבד האי דיוקנא דמרכבה דאדם עלאה, נזיית תמן, ואתקרי בההוא דיוקנא ידו"ד, בגין דישתמודעון ליה במדות דיליה, בכל מדה ומדה, וקרא: אל, אלהים, שדי, צבאות, אהי"ה. בגין דישתמודעון ליה, בכל מדה ומדה, איך יתנהג עלמא, בחס"ד ובדין, כפום עובדיהון דבני נשא, דאי לא יתפשט נהוריה על כל בריין, איך ישתמודעון ליה, ואיך יתקנים, (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו.

219. ווי ליה, מאן דישנה ליה, לשום מדה, ואפילו מאלין מודות דיליה, כל שבן לבני האדם, (איוב ד) אשר בעפר יסודם, דכלים ונפסדים. אלא הדמיון דיליה, כפום שלטנותיה על ההיא מדה, ואפילו על כל בריין. ולעילא מההיא מדה. וכד אסתלק מינה, לית ליה מדה, ולא דמיון, ולא צורה.

220. כגוונא דימא, דלית במיא דימא דנפקי מיניה, תפיסו כלל ולא צורה, אלא דאתפשטותא דימא דימא על מאנא, דאיהו ארעא, אתעביד דמיון, ויכלנא למעבד וזושבן תמן, כגון המקור דימא הא זוד. נפיק מיניה מעין, כפום אתפשטותא דיליה מההוא מאנא, כעגולא דאיהי י', הא מקור זוד, ובמין דנפיק מיניה הא תרין.

221. לבתר עבד מאנא רברבא כגון מאן דעבד (נ"א דחפר) וזופרא רברבא ואתמלי מן מיא, דנפיק מן מעיין.

ממים שייצאים ממעין. אותו כלי נקרא ים, והוא כלי שלישי, ואותו כלי גדול שנחלק לשבעה נחלים כפי כלים ארבים. כך מתפשטים המים מן הים לשבעה נחלים (כלים), והרי מקור ומעין וים ושבעה נחלים הם עשרה. ואם ישבר האמן את הכלים הללו שתקן, יחזרו המים למקור, וישארו כלים שבורים יבשים בלי מים.

222. כך עלת העלות עשה עשר ספירות, וקרא לבתר מקור, ובו אין סוף לנביעת אורו, ולכן קרא לעצמו אין סוף, ואין לו דמות וצורה, ושם אין כלי לתפס אותו, לדעת בו ידיעה כלל. ולכן אמרו בו, במפלא ממך אל תדרש ובמכסה ממך אל תחקר.

223. אחר כך עשה כלי קטן, וזה י', והתמלא ממנו, וקרא לו מעין נובע חכמה, וקרא את עצמו בו חכם, ולא אותו הכלי קרא לו חכמ"ה. ואחר כך עשה כלי גדול, וקרא לו ים, וקרא לו בינה, והוא קרא את עצמו מבין בה.

224. חכם מעצמו ומבין מעצמו, כי חכמה לא נקראת חכמה מעצמה, אלא משום אותו חכם שמלא אותה ממעינו. והיא לא נקראת בינה מעצמה, אלא על שם (בגלל) אותו מבין שמלא אותה ממנו, שאם היה מסתלק ממנה, היא תשאר יבשה. והו' שפתיב (איוב יד) אָזְלוּ מִמֶּנִּי יָם וְנָהָר יַחֲבֹר וַיִּבֹשׁ.

225. אחר כך, והכחו לשבעה נחלים. ועשה אותו לשבעה כלים נכבדים, וקרא להם: גדל"ה, גבור"ה, תפארת"ה, נצח"ה, הו"ד, יסוד"ה, מלכות"ה. וקרא את עצמו גדול בגדל"ה וחסיד"ה. גבור בגבור"ה. מפארת בתפארת"ה. בעל נצחון קרבות בגנצ"ה נצחים. ובהו"ד קרא את שמו הוד יוצרנו. וביסוד קרא שמו צדיק. וביסוד הכל סמוך בו, כל הכלים וכל העולמות. ובמלכות קרא שמו מלך. ולו הגדל"ה והגבור"ה

והיא מאנא אתקרי ים, והוא מאנא תליתאה, והוא מאנא רברבא, ואתפליג לו' נזולין, (נ"א מאנין) כפום מאנין אריכין, הכי אתפשט מיא מן ימא, לשבעה נזולין והא מקור, ומעין, וימא, ו' נזולין, אינון י' ואי יתבר אומנא אלין מאנין דתקין, יהדרון מיא למקור, וישתארו מאנין תבירין יבשין כלא מיא.

222. הכי עלת העלות, עביר עשר ספירות, וקרא לבתר מקור, וביה לית סוף לנביעתו דנזוריה. ובגין דא קרא לגרמיה אין סוף, ולית ליה דמות וצורה, ותמן לית מאנא למתפס ליה, למנדע ביה ידיעה כלל. ובגין דא אמרו ביה, במופלא ממך אל תדרוש, ובמכוסה ממך אל תחקר.

223. לבתר עבד מאנא ועירא, ודא י', ואתמליא מניה, וקרא ליה מעין נובע חכמה, וקרא גרמיה בה חכם, ולההוא מאנא קרא ליה חכמ"ה. ולביתר עבד מאנא רברבא, וקרא ליה ים, וקרא ליה בינה, והוא קרא לגרמיה מבין בה.

224. חכם מעצמו, ומבין מעצמו, כי חכמה אינה לא אתקריאת חכמה מגרמה, אלא בגין דהוא חכם דאבלי לה מנביעו דיכיה. ואינה לא אתקריאת בינה מגרמה, אלא על שם (נ"א בגין) דהוא מבין דאבלי לה מניה. דאי הוה מסתלק מניה, אשתארת יבשה. והא הוא דכתיב, (איוב יד) אָזְלוּ מִמֶּנִּי יָם וְנָהָר יַחֲבֹר וַיִּבֹשׁ.

225. לבתר והכחו לשבעה נזולין. ועביר ליה לו' מאנין יקירין, וקרא לון: גדול"ה, גבור"ה, תפארת. נצח"ה, הו"ד, יסוד"ה, מלכות"ה. וקרא גרמיה גדול בגדול"ה וחסיד"ה. גבור, בגבור"ה. מפארת, בתפארת"ה. מארי נצחון קרבין, בגנצ"ה נצחיים. ובהו"ד קרא שמייה, הוד יוצרנו. וביסוד"ה קרא שמייה צדיק. ויסוד"ה, כלא סמיה ביה, כל מאנין וכל עלמין. (דף מ"ג ע"א) ובמלכות, קרא שמייה מלך. ולו הגדול"ה

והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים, והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים, דאיהו צדי"ק. ולו הממלכה: דאיהו מלכו"ת.

226. כלל ברשותו לחסר בכלים ולהוסיף בהם נביעה ולחסר כפי רצונו (בהם), ואין עליו אלוה שיוסיף בו או יגרע בו. 226. כלל ברשותיה, למזוסר במאנין, ולאוספא בהון נביעו, ולמזוסר כפום רעותיה (ס"א בהון) ולית עליה אלהא, דיוסיף ביה, או יגרע ביה.

Our individual and the generational Tikkun is counted during the six millennia toward the revelation of the light of the Final redemption. We are in the year 5770 close to the end of the sixth millennia since creation. It is the time of 'Friday Night' and the gate is soon to be opened forever as intended on the first day, before the sin.

The sages tell us that the time of Mashiach will be like a day that is all Shabbat.

The dew in the verse refers to the name YHVH without the H of Malchut in its expanded (spelled out) form ויוד הא ואו with numerical value 39, same as dew טל.

The same dew is for the resurrection of the dead which is the upper light of YHV that will bring the life force that awaits us from the day of creation.

227. אחר כך עשה משמשים לכלים הללו, כסא בארבעה עמודים, ושש דרגות לכסא – הרי עשר. והכל הוא בכסא. כמו כוס של ברכה שתקנו בו עשרה דברים משום התורה שנתנה בעשר דברות, ומשום העולם שהוא מעשה בראשית שנברא בעשרה מאמרות. 227. לבתר עבד משמשיין, לאלין מאנין, כרסייא בארבע סמכין. ושית דרגין לכרסייא. הא עשר. וכלא איהו כרסייא. כגון כוס דברכה, דתקינו בו עשרה דברים, בגין תורה דאתייהיבת בעשרה דברין. בגין עלמא דאיהו מעשה בראשית, דאתברי בעשרה מאמרות.

228. ותקין לכרסייא כתות לשמשיא ליה, דאינון מלאכים. אראלים שרפים. וזשכלים. אלים. אלהים. בני אלהים. אישׂים. ולאילה הוא עשה שמשים, סמא"ל וכל הכתות שלו, שהם כמו עננים לרכב בהם לרדת לארץ, והם כמו סוסים להם. 228. ותקין לכרסייא כתות לשמשיא ליה, דאינון מלאכים. אראלים שרפים. וזשכלים. אלים. אלהים. בני אלהים. אישׂים. ולאלין עביד שמשיין, סמא"ל, וכל כתות דיליה, דאינון בעננים למרכב בהון לנזוזתא בארעא, ואינון כסוסין לון.

229. ומנין לנו שעננים נקראו מרכב? זהו שכתוב (ישעיה יט) הנה ה' רכב על עב קל ומיך וברא מצרים. וזהו ממנה של מצרים. ומיד שראו [ממנה] שאלוה שהוא אלוה ממנה שלהם, ראו אותו כמו סוס תחת מרכבתו של הקדוש ברוך הוא, מיד ונעו אלילי מצרים מפניו, ולבב מצרים ימס, נעו מאמונה שלהם, ולבם נמס בדונג מאותה אמונה, ואמרים: וכי עד עכשו אמונה ממנה שלנו כמו סוס, הנה נע לב שלהם מהאמונה שלהם ונמס בדונג. ומנין לנו שימס לשון נמס בדונג 229. ומנלן דעננים אקרון מרכב. הלא הוא דכתיב, (ישעיה יט) הנה יי' רוכב על עב קל ובא מיצרים. ודא ממנא דמצרים, ומיד דזוזו (ממנא) דאלהא די הוא אלהא ממנא דלהון, וזוזו ליה כסוסיא, תוזוזת מרכבתיה דקודשא בריך הוא, מיד ונעו אלילי מצרים מפניו, ולבב מצרים ימס, נעו מאמונה דלהון, ולב דלהון נמס בדונג, מההיא אמונה, ואמרי, וכי עד כען אמונה ממנא דילן כסוסיא, הנה נע לבהון מאמונה דלהון, ונמס בדונג. ומנלן דימס לשון

הוא? כמו שנאמר (תהלים כב) הִיָּה לִבִּי כְּדוֹנֵג נֶמֶס בְּתוֹךְ מַעֲי.

נֶמֶס כְּדוֹנֵג אִיהוּ כְּמִה דְּאַתְּ אָמַר, (תהלים כב) הִיָּה לִבִּי כְּדוֹנֵג נֶמֶס בְּתוֹךְ מַעֲי.

230. וְכָל פֶּטֶר חֲמַד תַּפְּדָה בְּשֵׁה וגו' (שמות יג). [מִצְוָה לְהַבִּיא קֶרֶבָן] מִצְוָה זוֹ לִפְדוֹת פֶּטֶר חֲמַד, וְלַעֲרֹף פֶּטֶר חֲמַד אִם לֹא יִפְדָּה אוֹתוֹ, וְהוּא שְׂכֵתוֹב וְאִם לֹא תַפְּדָה וְעֶרְפָּתוֹ. וְסוּד זֶה יֵצֵר הָרַע, שִׁכּוֹל לְחֹזֵר בְּתִשּׁוּבָה, (וְאַחֵר כֵּךְ יֵצֵר הַטּוֹב) וְאַחֵר כֵּךְ יִחְזֹר לְהִיּוֹת יֵצֵר טוֹב, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְזָה, אִם זָכָה – עוֹר, אִם לֹא זָכָה – כְּנָגֵדוֹ. מִשּׁוּם שֶׁהֵם דְּיוֹקָן, אֶחָד שֶׁל שֵׁה, וְאַחֵד שֶׁל חֲמַד. וְאִם זָכָה לְחֹזֵר בְּתִשּׁוּבָה, אֵף עַל גֵּב שֶׁהוּא חֲמַד עִם הָאֶרֶץ, תַּפְּדָה מִן הַגְּלוּת בְּשֵׁה, שֶׁהוּא (יִרְמְיָה נ) שֵׁה פּוֹזְרָה יִשְׂרָאֵל. וְאִם לֹא חֹזֵר בְּתִשּׁוּבָה – וְעֶרְפָּתוֹ. הַשְׁוָה אוֹתוֹ לְעַם קִשָּׁה עֶרְף, שֶׁעֲתִידִים לְהַמְחִית מִסֵּפֶר הַחַיִּים, שֶׁעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר (שמות לב) מִי אֲשֶׁר חָטָא לִי אֶמְחֶנּוּ מִסֵּפֶרִי.

230. (ויקרא כ' ע"א) (שמות יג) וְכָל פֶּטֶר חֲמַד תַּפְּדָה בְּשֵׁה וגו'. (פקודא להביא קרב וכו') פְּקוּדָא דָּא לִפְדוֹת פֶּטֶר חֲמַד, וְלַעֲרֹף פֶּטֶר חֲמַד, אִם לֹא יִפְדָּה לִיה. הָדָא הוּא דְכִתִּיב וְאִם לֹא תַפְּדָה וְעֶרְפָּתוֹ. וְרָזָא דָּא יֵצֵר הָרַע, יִכּוֹל לְאַזְזִירָא בְּתִיבְתָּא, (ס"א וּלְבַתֵּר יֵצֵר הַטּוֹב וכו') וּלְבַתֵּר לְאַזְזִירָא יֵצֵר הַטּוֹב, כְּמִה דְּאִוְקְמוּהָ, אִם זָכָה עוֹר, אִם לֹא זָכָה כְּנָגֵדוֹ. בְּגִין דְּאִינוּן דְּיוֹקָנָא, וְזֹד דְּשֵׁה, וְזֹד דְּחֲמַד, וְאִי זָכָה לְאַזְזִירָא בְּתִיבְתָּא, אֵף עַל גֵּב דְּאִיהוּ חֲמַד עִם הָאֶרֶץ, תַּפְּדָה מִן הַגְּלוּת בְּשֵׁה, דְּאִיהוּ (יִרְמְיָה נ) שֵׁה פּוֹזְרָה יִשְׂרָאֵל. וְאִי לֹא הָדָר בְּתִיבְתָּא, וְעֶרְפָּתוֹ, שְׁוִי לִיה עִם קִשָּׁה קְדָל, דְּעֲתִידִין לְאַתְמוּזָא מִן סֵפֶר חַיִּים, דְּעֲלִיָּהוּ אֶתְמַר, (שמות לב) מִי אֲשֶׁר חָטָא לִי אֶמְחֶנּוּ מִסֵּפֶרִי.

231. וְהִיָּה לְאוֹת עַל יְדָכָה וּלְטוֹטְפוֹת בֵּין עֵינֶיךָ וגו'. מִצְוָה זוֹ מִצְוָה שֶׁנִּקְרְאת בְּגוֹן אַחֵר, שֶׁלֹּא נִקְרְאת מִצְוָה אֶלָּא קִדְשָׁה, וְאֵלּוּ הֵן תַּפְּלִין, תַּפְּלָה שֶׁל יָד וְתַפְּלָה שֶׁל רֹאשׁ. תַּקּוּן פֶּאֶר הַיָּפִי שֶׁל גּוֹנִים עֲלִיוֹנִים, וְלִכְּנָן נִקְרְאִים טוֹטְפוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

231. (שמות יג) וְהִיָּה לְאוֹת עַל יְדָכָה וּלְטוֹטְפוֹת בֵּין עֵינֶיךָ וגו' (בהר ק"ח ע"ב ובמשנה) (ח) פְּקוּדָא דָּא, פְּקוּדָא דְּאֶקְרִי בְּמוֹנָא אֲזוּרָא, דְּלֹא אֶקְרִי מִצְוָה, אֶלָּא קִדְשָׁה, וְאֵלּוּ אִינוּן תַּפְּלִין. תַּפְּלָה שֶׁל יָד, וְתַפְּלָה שֶׁל רֹאשׁ. תַּקּוּן פֶּאֶר שְׁפִירוֹ דְּגּוֹוִינִין עֲלָאִין. וְעַל דָּא אֶקְרוּן טוֹטְפוֹת, כְּמִה דְּאַתְּ אָמַר, (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

232. וְכָתוּב כִּי נָעַר יִשְׂרָאֵל וְאַהֲבָהוּ, יִשְׂרָאֵל הַקָּטָן, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל סְבָא, הַיָּפִי שֶׁל הַגּוֹנִים, לְמַעַל וּלְמַטָּה. יוֹסֵף עָלָה וְהִתְעַשֵּׂר בְּשָׁנֵי גּוֹנִים (דְּרָגוֹת) – בְּתַחֲלָה נַעֲרָה, וּבְסוּף צִדִּיק. כְּמִה נָאִים לוֹ הַגּוֹנִים לְמַרְאֵה, וְסוּד זֶה (בְּרַאשִׁית לט) וְהִיָּה יוֹסֵף יָפָה תֹאֵר וְיָפָה מַרְאֵה. יָפָה בְּשָׁנֵי צִדִּיק בְּשָׁנֵי דְרָגוֹת וּבְשָׁנֵי גּוֹנִים, עֲלִיוֹן וְתַחְתּוֹן.

232. וְכָתִיב (הושע יא) כִּי נָעַר יִשְׂרָאֵל וְאַהֲבָהוּ, יִשְׂרָאֵל זּוּטָא. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל סְבָא, שְׁפִירוֹ דְּגּוֹוִינִין, עֲלִילָא וְתַתָּא. יוֹסֵף סְלִיק וְאַתְעֵטֶר בְּתִרִין גּוֹוִינִין (נ"א דְרָגוֹן) בְּקִדְמִיתָא נַעֲרָה, וּבְסוּפָא צִדִּיק. כְּמִה יָאן בִּיה גּוֹוִינִין לְמוֹזוּזִי, וְרָזָא דָּא (בְּרַאשִׁית לט) וְהִיָּה יוֹסֵף יָפָה תֹאֵר וְיָפָה מַרְאֵה. שְׁפִירוֹ בְּתִרִין סְטִרִין, בְּתִרִין דְּרָגִין, בְּתִרִין גּוֹוִינִין, עֲלִילָא וְתַתָּא.

233. כְּתִיב (דברים ו) וְעָשִׂיתָ הַיֵּשֶׁר וְהַטּוֹב. הַיֵּשֶׁר: דָּא תַּפְּלָה שֶׁל יָד, לְאִמְשִׁכָּא (ס"א לְאִסְמַכָּא) לִיה בְּתַפְּלִין שֶׁל רֹאשׁ, לְאַתְמוּזָא כּוֹזָא. וְתַפְּלָה שֶׁל יָד, אֶקְדִּים לְשֶׁל רֹאשׁ. וְאַצְטְרִיךְ דְּלֹא הוּי פְּרוּדָא בִּיעֲיָהוּ כָּלִל.

233. כְּתִיב (דברים ו) וְעָשִׂיתָ הַיֵּשֶׁר וְהַטּוֹב. הַיֵּשֶׁר: דָּא תַּפְּלָה שֶׁל יָד, לְאִמְשִׁכָּא (ס"א לְאִסְמַכָּא) לִיה בְּתַפְּלִין שֶׁל רֹאשׁ, לְאַתְמוּזָא כּוֹזָא. וְתַפְּלָה שֶׁל יָד, אֶקְדִּים לְשֶׁל רֹאשׁ. וְאַצְטְרִיךְ דְּלֹא הוּי פְּרוּדָא בִּיעֲיָהוּ כָּלִל.

234. מי שמתעטר בתפלין, עומד בסוד של גון עליון, ועומד באותם שני סודות שאמרנו כמו יוסף, שנקרא נער ונקרא צדיק, בסוד של עבד נאמן, בסוד של בן יחיד, ואלה הם תפלה של יד ותפלה של ראש, והם כלל אחד בלי פרוד.

235. ארבע פרשיות של תפלין בארבעה בתים באותן תפלין של ראש, וכמו שהם ארבע פרשיות באותן תפלין של ראש, אף כך כלן בתפלין של יד בבית אחד, שהרי בתפלה של יד אין לה מעצמה כלום, אלא מה שאוחזות מלמעלה, וסוד זה – (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים. ומתוך שאוחזות אותם מלמעלה נקראת תפלה, ומתקדשת בקדשותם [והכל] נקראת קדשה, ונקראת תפלה, ואז נקראת מלכות, מלכות שמים שלמה.

236. ארבע פרשיות הרי בארנו את הסוד שלהם בכמה מקומות, אבל פרשה ראשונה, קדש לי כל בכור, זהו סוד עליון שכולל כל ארבעה הבתים בסוד האור העליון שיוצא מאין.

237. וכל אותן ארבע נרמזו כאן. קדש – זו קדשה העליונה. סוד החכמה העליונה, שמשם הכל מתקדש בסוד הגניזה העליונה שנקראת קדש. לי – זו בינה, סוד העולם העליון, ההיכל הפנימי. [נסוד זה, (ויקרא כה) כי לי בני ישראל עבדים. (במדבר ג) כי לי כל בכור. (שמות יט) והייתם לי סגלה] כ"ל – סוד החסד, בכל מקום, בין למעלה בין למטה. בכור – זה בן בכור, שפתיב (שמות ד) בני בכרי ישראל, ובן בכור זה פולל כל הצדדים וכל הגונים, ולכן הפתיב פולל את כל הארבע בסוד החכמה העליונה. אבל זה בדרך כלל, לדעת שהכל כלול בזה. אבל בדרך פרט כל אחד לבדו, זוהי פרשה ראשונה הכוללת כל שאר הפרשיות.

238. פרשה שניה – והיה כי יביאך וגו'. זו בינה. שהרי בפרשה הזו היא יציאת מצרים, שהיתה מצד של יובל. ולכן הראשית שלה

234. מאן דמתעטר בתפלין, קאים ברוא דגוונא עלאה וקאים באינון תריין רזין דקאמרן כיוסף, דאקרי נער, ואקרי צדיק, ברוא דעבד נאמן, ברוא דבן יחידאי. ואלין אינון תפלה של יד, ותפלה של ראש, ואינון כללא זודא בלא פרודא.

235. ארבע פרשיין דתפלין בד' בתים, באינון תפלין של ראש. וכמה דאינון ד' פרשיין באינון תפלין של ראש, אוף הכי כלהו בתפלין של יד בבית א'. דהא בתפלה של יד, לית לה מגרמה כלום, אלא מה דנקטא מלעילא. ורוא דא, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים. ומגו דנקטא לון מלעילא, אקרי תפלה, ואתקדשת בקדושתהון (וכלא) אקרי קדושה. ואקרי תפלה וכדין אקרי מלכות, מלכות שמים שלימה.

236. ד' פרשיין, הא אוקימנא רוא דלהון, בכמה דוכתי. אבל פרשה קדמאה, קדש לי כל בכור, דא איהו רוא (דף מ"ג ע"ב) עלאה, דכליל כל ד' בתים, ברוא דגהירו עלאה, דנפקא מאין.

237. וכל אינון ד' אתרבינו הכא, קדש: דא קדושה עלאה. רוא דזוכמתא עלאה, דמתמן כלא אתקדש, ברוא דגניו עלאה, דאתקרי קדש. לי: דא בינה, רוא דעלמא עלאה, היכלא פנימאה. (ורוא דא (ויקרא כ"ה) כי לי בני ישראל עבדים (במדבר ג) כי לי כל בכור (שמות י"ט) והייתם לי סגלה) כ"ל: רוא דזוסד, בכל דוכתא, בין לעילא בין לתתא. בכור: דא בן בכור, דכתיב, (שמות ד) בני בכורי ישראל, והאי בן בכור, כליל כל סטריין, וכל גוונין. ובגין כה, קרא כליל כלהו ארבע, ברוא דזוכמתא עלאה. אבל דא באורזו כלל, למגדע דכלא כליל בהאי, אבל באורזו פרט, כל זוד בלחודו, דא איהו פרשתא קדמאה, דכליל כל שאר פרשיין.

238. פרשה תניינא, והיה כי יביאך וגו', דא בינה, דהא בפרשתא דא, איהי יציאת מצרים, דהוה מסטרא

והי"ה, שהרי דבר זה הוא ביובל, ולכן שמה
והי"ה (הנוה), שאין והיה אלא במקום זה,
שהוא עתיד להמשיך למטה ולהאיר מנורות
ולהמציא בדרגה תחתונה, (והנה, כמי שאומר
על המלך שהוא קים (שיהיה), עתיד להמשיך
למטה ולהאיר מנורות) והכל בסוד אחד.
ומשום שהוא בדרך טמיר, לא נקרא בגלוי
בשם זה, אלא נמסר לחכמים לדעת, ועל זה
נרשם בשם הקדוש בדבר הזה.

דיובכלא. ועל דא שירותא דילך והי"ה, דהא מלך דא
איהי ביובכלא. ובגין כף שמה דילך והי"ה, דלית
והי"ה (נ"א הויה) אלא באתר דא, דאיהו זמין לאתמישכא
לתתא, ולאנהרא בוצינן, ולאשתכחא בדרגא
תתאה, (נ"א והיה כמאן דאמר על מלכא דאיהי הוי) (נ"א דיהוי זמין
לאתמשכא לתתא ולאנהרא בוצינן) וככל ברוא זודא. ובגין
דאיהו באורזו טמיר, לא אקרי באתגליי בשמה דא,
אלא אתמסר לזכרימין למנדע. ועל דא אתרשים
בשמה קדישא, במלך דא.

239. פרשה שלישית – שמע. זהו סוד
הימין, שנקרא חסד עליון, שהוא מיחד את
היחוד של הכל לארבעה צדדים, והקדוש
ברוך הוא מסדר בו את סדור כל העולם, וזהו
שמתפשט לכל הצדדים, אפלו בתוך
התהומות התחתונים. בזה הקדוש ברוך הוא
ברא את העולם, כשהתעטף הקדוש ברוך
הוא בעטוף של זהר, וזה שמיוחד את היחוד,
ומשום כך שמע סמוך לוהי"ה.

239. פרשה תליתאה, שמע, דא איהו רוא דימינא,
דאקרי זוסד עלאה. דאיהו קא מייזוד יזודא דכלא
לד' סטריין, וקודשא בריך הוא מסדר ביה, סדורא
דכל עלמא, ודא איהו דקא מתפשט בכל סטריין,
אפילו זו תהומי תתאי. ברא קודשא בריך הוא ברא
עלמא, כד אתעטף קודשא בריך הוא בעטופא
דזהרא, ודא דקא מייזוד יזודא, ובגין כף, שמע סמיר
לוהי"ה.

240. היחוד של כל יום הוא יחוד לדעת
ולשים את הרצון. היחוד הזה הרי אמרנו
בכמה מקומות, יחוד של כל יום הוא היחוד
שבפסוק שמע ישראל ה' אלהינו ה'. הרי
כלם אחד, ולכן נקרא אחד. הרי הם שלשה
שמות, איך הם אחד? ואף על גב שקוראים
אחד, איך הם אחד?

240. יזודא דכל יומא, איהו, יזודא למנדע ולשואה
רעויתא. יזודא דא הא אמרן בכמה דוכתי, יזודא
דכל יומא, איהו יזודא דקרא, (דברים ו) שמע ישראל
י' אלהינו י' הא פלהו זוד, ועל דא אקרי אוד. הא
תלת שמדן אינן, היך אינן זוד, ואף על גב דקרינן
אוד, היך אינן זוד.

241. אלא בתזיון רוח הקדש נודע, והם
במראה של עין סתומה, לדעת ששלשה
אלה אחד. וזהו סוד של קול שנשמע, קול
הוא אחד, והוא שלשה גונים, אש רוח ומים,
ובלם אחד בסוד של הקול. [ואינם אלא
אחד] אף כאן – ה' אלהינו ה' הם אחד.
שלשה גונים, והם אחד.

241. אלא, בתזיונא דרוז קדשא אתמידע, ואינן בתזיו
דעינא סתימא, למנדע דתלתא אלין אוד. ודא איהו
רוא דקול דאשתמע, קול איהו זוד, ואיהו תלתא גוונין,
אשא ורוזא ומיא, וכלהו זוד, ברא דקול. (ולאו אינן
אלא חד) אוף הכא: י' אלהינו י' אינן זוד. תלתא גוונין,
ואינן זוד.

242. וזהו הקול שעשה האדם ביחוד, ולשים
את רצונו ביחוד של הכל, מאין סוף עד סוף
הכל, בקול הזה שעושה בשלשת אלה שהם
אחד. וזהו היחוד של כל יום שהתגלה בסוד
של רוח הקדש.

242. ודא איהו קול דעביד בר נש ביזודא, ולשוואה
רעויתיה ביזודא דכלא, מאין סוף עד סופא דכלא,
בהאי קול דקא עביד בהני תלתא דאינן זוד. ודא
איהו יזודא דכל יומא, דאתגלי ברא דרוז קודשא.

243. וכמה גוונים דיוזודא אתער, וכלהו קשויט. מאן דעביר האי עביר. ומאן דעביר האי עביר. אבל האי יוזודא דקא אגן מתערי מתתא, ברוא הקול דאיהו זור, דא הוא ברירא דמלה, האי בכללא, לבתר פרט, כדקאמרן.

244. פרשה רביעאה, הוא רוא דדינא קשיא, (דברים יא) השמרו לכם. אלן אינן תפלין דרישא. ותפלין דדרועא, כנונא דא בוזד בייא, והא אתערנא בהו, וכלהו רוא זודא.

245. קשר התפלין של ראש הוא דל"ת, ועל זה כתוב (שמות לג) וראית את אחדי. ולכן הוא לאחור, ושם נקשר הכל בקשר אחד.

246. והיא, בשמניחה תפלין אלו של זרוע להתקשר, (יש קשר) אחר, סוד הברית הקדוש, סוד זה כמו שהתעורר בכמה מקומות, והכל סוד אחד. אשריהם ישראל שיודעים סוד זה, וצריך אדם להניחם כל יום להיות בדיוקן עליון, ועליו כתוב וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליה וראו ממך. (ע"כ רעיא מהימנא)

243. וכמה גוונים דיוזודא אתער, וכלהו קשויט. מאן דעביר האי עביר. ומאן דעביר האי עביר. אבל האי יוזודא דקא אגן מתערי מתתא, ברוא הקול דאיהו זור, דא הוא ברירא דמלה, האי בכללא, לבתר פרט, כדקאמרן.

244. פרשה רביעאה, הוא רוא דדינא קשיא, (דברים יא) השמרו לכם. אלן אינן תפלין דרישא. ותפלין דדרועא, כנונא דא בוזד בייא, והא אתערנא בהו, וכלהו רוא זודא.

245. קשר התפלין דרישא, איהו דל"ת, ועל דא כתיב, (שמות לג) וראית את אחורי. ועל דא איהו לאוזורא, ותמן אתקשר כלל בקשרא זודא.

246. ואיהי, כד מנזות אלן תפלין דדרועא לאתקשרא, (ס"א אית קשרא) אוזרא, רוא דברית קדישא, רוא דא, כמה דאתער בכמה דוכתי, וכלל רוא זודא. ופאין אינן ישראל דידעין רוא דא, ואצטריך בר נש לאנזוא לון כל יומא, למחוי בדיוקנא עלאה, ועליה כתיב, (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליה וראו ממך. (ע"כ רעיא מהימנא).

ברוך ה' לעולם אמן ואמן במלך ה' לעולם אמן ואמן.

